

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercsfeny.hu

IX. évfolyam, 6. szám, 2015. december

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatatóház melléklettel!

Szerkesztőségi köszöntő

Kedves Olvasók, Tisztelt Alkotók!

Ím, elérkeztünk 2015. évi utolsó számunkhoz, amelyben ismét bőséges és változatos tartalmat találhattok.

A tartalomból természetesen nem hiányozhat az új Star Wars, az Ébredő Erő sem, amelyről egyelőre most egy hosszabb, és két rövidebb véleményt olvashattok. Januárban azonban mi is bőségesen kivesézzük J. J. Abrams munkáját, pro és kontra.

A novellák és versek mellett ismét van Brekking Nyúsz, folytatjuk Könyvmoly és Könyvajánló rovatunkat, ajánlunk néhány sorozatot és filmet, elkalandozunk a Külvilág-ba is, valamint benézünk a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház könyvtárszobájába is. Elindítunk egy több részes Krimi sorozatot, amelyben HomoErgaster egy Kurgannal kapcsolatos Rejtély nyomába ered.

Régen volt már, de most ismét van Képregényajánlónk. Kozma Norbert jó szívvel ajánlja figyelmekbe a The Walking Dead képregénysorozatot.

Így év végén, amikor visszatekintünk az évre, hadd köszönjük meg eddigi közreműködéseket, kitartásokat, és a türelmeteket, hogy az idej nagyobb szünetelésünk alatt és után is velünk maradtatok.

Reméljük, jövőre, a jelentősen megújult külső és a folyamatosan megújuló tartalom, valamint a tervezett újdonságok elnyerik majd a tetszésüket.

Addig is boldog új évet, sikerekben, ihletben gazdag 2016-os esztendőt kívánunk mindannyiőtoknak!

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat

IX. évfolyam. 6. szám, 2015. december

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Kovács Péter - Csatorna

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink: www.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szenesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidercfenyHQ

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Kis Lant irodalmi folyóirat – Vers és próza pályázat ..... 3.

SFMag – Novellákat keresünk ..... 3.

Galaktika.hu – Megfilmesítik a Vörös Marsot ..... 3.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLJUK

Galaktikabolt – MEGJELENT: John Brunner - Zanzibár;
Ondřej Neff - Sötétség ..... 4.

Delta Vision Antológia:

Merész álmok, sötét titkok II. kötet ..... 4.

Tuan – Warhammer regények újra magyarul! ..... 5.

Szukits – Star Wars:

Ne becsüld alá a sötét oldal hatalmát! ..... 5.

Avana – Új Galaxis 23. szám ..... 5.

SZÉPIRODALOM

Ajándékeltérítők /Maggoth/ ..... 6.

TRANZIT /kosakati/ ..... 7.

Emlékvihar /macika/ ..... 9.

A JÖVŐ ÚTJAI

A kitörés /Ebenezer/ ..... 10.

Ábránd, de kié... /F.Attila/ ..... 12.

Negyedik típusú találkozás - nodreharni módra /Koi/ ..... 13.

FANTASY

Felhős ég alatt /Basil77/ ..... 13.

Fler /Mia/ ..... 17.

HORROR

Túlóra /DrSamson/ ..... 18.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSAVAL

Füstbement leánykérés /Tim Morgan/ ..... 20.

KRIMI

Kurgan történetek: Rejtély /HomoErgaster/ ..... 22.

STAR WARS

Star Wars: Az Ébredő Erő /Kapitány/ ..... 28.

További rövid vélemények

/Anonymus R. Chynewa, Jimmy Cartwright/ ..... 29.

SOROZATOK - FILMEK

Sorozatból film(l)et(t) /Jimmy Cartwright/ ..... 30.

Mozimorzsák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ ..... 31.

KÜLVILÁG

Az e-learning és andragógia szerepe
a XXI. században /szli/ ..... 32.

Manipulációk /Norton/ ..... 33.

VERSEK

Árnyak között /edwardhooper/ ..... 27.

Game Over /Anonymus R. Chynewa/ ..... 27.

Szállok /macika/ ..... 27.

A fremen /edwardhooper/ ..... 27.

Karácsonyi fények /kisjankó/ ..... 34.

December /macika/ ..... 34.

A bocsok és a csokoládé /Norton/ ..... 34.

KÉPREGÉNYAJÁNLÓ

The Walking Dead
- a képregénysorozat /Kozma Norbert/ ..... 35.

KÖNYVAJÁNLÓ

Arthur C. Clarke: 2001 elveszett világai /Kapitány/ ... 36.

Arthur C. Clarke: Az őrszem /Kapitány/ ..... 36.

Brekking Nyűsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Kis Lant irodalmi folyóirat – Vers és próza pályázat

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

A Kis LANT Irodalmi Folyóirat 2016-ban folyamatos pályázatot ír ki versek és prózák online és nyomtatott formában történő megjelentetésére.

A pályázat 2016. január 10-től november 10-ig tart.

Verskategóriában csak rövid max. 12 soros szabad versekkel lehet pályázni. Költői képekben gazdag költeményeket várunk. Egy pályázónak 3 verset kell beküldeni. Mindegyik vers alá írni kell egy lírai hangvételi magyarázatot, amely a vers tartalmára utal. A magyarázat max. 500 karakter lehet.

Próza kategóriában rövid novellákat, esszéket és kritikákat várunk, a művek terjedelme max. 9 ezer karakter lehet (kb. 3xA5 oldal).

Az elfogadott műveket folyamatosan közöljük honlapunkon. A legjobbak közül egy-egy verset, prózát nyomtatott lapunkban is megjelentetünk.

A pályázatokat e-mail címünkre: lant@kislant.hu kell elküldeni név, lakcím és rövid bemutatkozás (5-10 sor) kíséretében.

A műveket Word DOC formátumban formázás nélkül, a terjedelem betartásával kérjük elküldeni, a más formátumban küldött anyagokat töröljük.

A Kis Lantban megjelent nyertesek nevét a Pályázat - nyertesek rovatban tesszük közzé.

A terjedelmi és formai követelményeknek meg nem felelő pályázatokat töröljük. Név, cím és bemutatkozás nélkül küldött pályázatokat töröljük. Fantázia névvel nem jelentetünk meg írásokat.

Véleményt, kritikát a művekről még kérésre sem írunk, és döntéseinket nem indokoljuk meg!

Az elfogadott művek max. 15 nap múlva kerülnek fel a honlapunkra.

Szerkesztőségünk által megjelentetésre nem jelölt alkotásokról értesítést küldünk.

Szerzőséget nem vizsgálunk, a szerzői jogért a pályázó tartozik felelősséggel!

A megjelenő munkák szerzőinek a lapot ingyen küldjük el!

A megjelent művekért honoráriumot nem fizetünk.

Novellákat keresünk

Az SFmag céljainak egyike, hogy kezdő és profi fantasztikus írók számára is megjelenési lehetőséget biztosítson, és havonta olyan novellákat kínáljon olvasóinak, amelyek izgalmas, érdekes és nívós képviselői a

kortárs magyar SF irodalomnak. Terveink szerint havonta egy magyar, kéthavonta egy külföldi szerző novelláját publikáljuk.

Minden olyan novellát szívesen látunk, amelyben a fantasztikum ilyen vagy olyan formában megjelenik. A megjelenés feltételei: az eredetiség, a helyesírás és a nyelvtani szabályok ismerete, a friss és következetes stílus, a jó karakterábrázolás, a cselekmény magabiztos kezelése, a téma vagy a látásmód egyedisége és az a csipetnyi plusz, ami egy jó és egy kiváló írás közötti különbséget jelenti.

Terjedelem: 3000–5000 szó között

Honorárium: 2500 Ft

Zsáner: Sci-fi, fantasy, horror, mágikus realizmus, felnőttmese

Jogok: Első elektronikus megjelenés (online, epub, prc) és nem exkluzív megjelenés az éves SFmag elektronikus antológiában

Beküldési formátum: RTF vagy DOC, 12-es Times New Roman betűtípus, képek nélkül. A fájl neve mindig tartalmazza a szerző nevét és a novella címét is, pl. `mord_boglarka_eletem_legjobb_novellaja.rtf`

A novellákat az sfmaghun@gmail.com címre várjuk névvel, elérhetőséggel együtt. Amennyiben vannak korábbi referenciamunkák, szívesen látjuk a fontosabb felsorolását, de csínján a hosszú bibliográfiákkal – a bemutatkozás legyen lényegre törő. Válasz egy hónapon belül várható, csak ennél hosszabb hallgatás után érdemes újabb levelet küldeni. Egy szerző évente és egyszerre legfeljebb két novellát küldhet be, a pályázat egyébként folyamatos.

Hiszünk abban, hogy a fantasztikus irodalom legnagyobb erőssége a változatossága és a lehetőségek szinte végtelen tárháza. Szeretnénk, ha ez a beküldött novellákon is tükröződne: ismert fordulatok, klisék és megoldások helyett (ha nem tudod, mik ezek, akkor nem olvastál elég fantasztikus irodalmat ahhoz, hogy magabiztos írója lehess a zsánernek) az újat, az egyedit, a csak rád jellemző hangot és meglátásokat szeretnénk olvasni.

Keressük a legjobb magyar fantasztikus novellákat.

Lehet, hogy a tiéd az egyik?

Megfilmesítik a Vörös Marsot

Nemrég röppent fel a hír, hogy végre elkészülhet a Vörös Mars filmadaptációja: a Spike TV sorozatot fog készíteni Kim Stanley Robinson regényéből. A Vörös Mars adaptációja már nem új keletű dolog. A megfilmesítési jogok először James Cameronnál voltak, aki egy ötórás mini sorozatot tervezett a történetből Martha Coolidge (Alkonyzóna, Shark) közreműködéséből, de végül a project nem jött létre. Később Gale Ann Hurd (többek közt a The Walking Dead és a Terminátor producere) is egy hasonló ötletben gondolkodott a Vörös Marssal kapcsolatban a Sci-Fi Channel számára, de ez az adaptáció sem született meg. 2008 októberében egy újabb vállalkozó, Jonathan Hensleigh (Die Hard) akadt, aki az AMC számára szerette volna a Vörös Marson alapuló sorozatát elkészíteni.

Múlt év szeptemberében bejelentette a Spike TV, hogy adaptálni szeretnék Robinson regényét Vince Gerardis producer közreműködésével. Jelenleg úgy tűnik, hogy elődeivel ellentétben a csatorna nem állt el a projecttől. Nemrég, december 8-án bejelentették, zöld utat kapott a sorozatottele: egy 10 részes évadként láthatjuk viszont a Vörös Mars történetét. Maga a regény a Mars lehetséges gyarmatosítását meséli el a Robinsontól jól ismert, részletesen kidolgozott, sci-fis és tudományos háttérrel.

A Spike TV főleg a reality show-król ismert (pl. Tetovált mesterek), sőt hosszú idő után ez lesz a csatorna saját gyártású sorozata is, ami néhányunknál adhat okot némi aggodalomra. Ami viszont nagyon is biztató, hogy eddig nem akármilyen nevek álltak az új adaptációs kísérlet mögé: Vince Gerardis neve ismerős lehet a közkedvelt HBO sorozat, a Trónok harca kapcsán (ott is producer), a showrunner és író pedig J. Michael Straczynski lesz, aki olyan sorozatokhoz működött közre, mint a Babylon 5 és a Crusade. Reméljük, hogy gondos kezek közé kerül Robinson regénye, és végre láthatunk egy remek adaptációt a művei közül.

Forrás: galaktika.hu

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

MEGJELENT az Zanzibár,
és a Sötétség

JOHN BRUNNER – ZANZIBÁR

Megérkezett John Brunner Hugo- és Brit SF-díjas profetikus regénye a Metropolis Media gondozásában a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. Az 1968-ban megjelent, minden idők 100 legjobb sci-fi regénye közé tartozó kötet több évtizeddel ezelőtt megjósolta mai világot a túlnépesedéstől az elektronikus zenéig.

A 20. század elején a statisztikusok azt mondták, a Föld akkori teljes népessége elferne a Wight-szigeten. 1968-ban már csak egy duplaakkora szárazulaton fért volna el mindenki,

mondjuk Man szigetén. Mai, több mint 7 milliárd főt számláló emberiségünknek Zanzibár teljes területére lenne szüksége, és még akkor is vizes lenne néhányunk lába.

A 2010-es évek túlnépesedett, társadalmi feszültségekkel teli világában két New York-i fiatalember keresi a helyét. Akaratukon kívül keverednek bele történelemformáló eseményekbe, melyek a bolygó elmaradottabb területeiről kiindulva alapjaiban fogják megrengetni a nemzetközi gazdaság és politika felépítményét, kihatva a Föld minden lakójának életére. És hogy a dolgok tovább bonyolódjanak, az egyik nagyvállalat megalkot egy öntudattal bíró szuperszámítógépet...

John Brunner Hugo- és Brit SF-díjas, monumentális regénye hol kémtörténetre emlékeztet, hol John Dos Passos társadalmi panorámáit idézi, megelőlegezve William Gibson Neuromancát és még tucatnyi, később íródott SF-művet. Jólatai a megjelenése óta eltelt évtizedek alatt bámulatos számban váltak valóra, az elharapózó iskolai erőszakról és terrorakcióktól kezdve, Kína szuperhatalommá válásán és az európai országok unióba tömörülésén keresztül, egészen a biotechnológia előretöréséig és az egyneműek kapcsolatának széles körű elfogadásáig. Nem véletlenül válogatták be minden idők 100 legjobb SF-regénye közé.

„Tökéletesre csiszolt disztópia.” – The Guardian

„Ha ez a könyv kötelező olvasmány lenne minden nemzedék számára, akkor világunk nem jutott volna ilyen kétségbeejtő helyzetbe.” – Joe Haldeman, az Örök háború szerzője

ONDŘEJ NEFF – SÖTÉTSÉG

Megérkezett Ondřej Neff legsikeresebb könyve magyarul a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban, a Metropolis Media gondozásában. A Sötétség lenyűgöző disztópia egy olyan jövőről, ahol minden áramforrás elérhetetlenné válik. Első kiadásakor az év sikerkönyve lett Csehországban, egyúttal megkapta a legjobb cseh SF díját is.

Vajon mi történne világunkkal, ha egy természeti katasztrófa következtében az emberiség elveszítené legfőbb technikai szövetségét a mindennapokban, az elektromos áramot? Ondřej Neff

GALAKTIKABOLT

maró politikai szatírájú világvége-történetében pontosan ez a döbbenetes esemény következik be, és pillanatok alatt gyökeresen rendezi át társadalmunk alap-vető hierarchiáját. A cseh szerző pedig mindezt sajátos, közép-kelet-európai szemüvegén keresztül mutatja be. E monumentális, hol groteszk, hol drámai freskó jeleneteiben egy új középkor nem feltétlenül kézzelfogható sötétsége tárul elénk.

Az Európa-díjas szerző e regényét megjelenése évében a legjobb cseh SF-nek szavazták meg, és most végre egy átdolgozott, modernizált változata a magyar olvasókhöz is eljuthat.

Robert Merle Malevilja találkozik Ladislav Fuks műveinek (A hulláégető, Mooshaberné egerai) akasztófahumorával!

Az Zanzibár és a Sötétség megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházban.

Antológia: Merész álmok, sötét titkok II. kötet

Az ifjabb civilizációk számára sosem jött rosszabbkor zászlóháború a tizennegyediknél.

Az első és a második vörös hadúr halott, Tarín lobogója odaveszett, az Északi Szövetség legkiválóbb stratégája, Eligor herceg nyomtalanul eltűnt. A fekete hadurak és Toron egysége ezzel szemben rendíthetetlennek tűnik, és ahogy a fekete lobogók hadai átlépik a dwoon határt, a harcok és intrikák Erentől Tiadlanig, Ilanortól a Quiron-tengerig megrengetik Északföldre rendjét.

Az „Észak lángjai: a lobogók árnyékában” novellapályázat második körös győztesei a M.A.G.U.S. szerepjáték húszéves jubileuma alkalmából tisztelegnek Wayne Chapman világ-teremtő regénye előtt, és a kezdetek klasszikus értékeit megőrizve új árnyalatokkal gazdagítják a tizenegyedik zászlóháború történetét.

Tartalomjegyzék

Heidel Dan: Henog Canwen elő-szava

Kovács Kristóf: Veteránok

Mira Sandoval: Az eskütartó

Baraksó Szabolcs: Éjjáró

Lili von Weisner: Ha az örület ideje eljő

WWW.DELTAVISION.HU

Chris Santeri: Felhők közt a nap

Szalánczi Krisztián: A rutinari cselvetés

Szász Attila Gábor: A győztes oldalon

Kiss Attila: Lángnyelvek

Jace Brennan: Kővirágok

Kojer Attila: Ellenség

Warhammer regények újra magyarul!

A Warhammer és a Warhammer 40K univerzuma mindig is közel állt a Tuan Kiadó munkatársainak szívéhez, nem csak forgalmaztuk, de játszottuk is a stratégiai játékokat, órákat töltöttünk a számítógépek előtt egy-egy ezekben a világokban játszódó játékot nyüstölve, és lélegzetvisszafojtva vártuk az újabb és újabb magyar nyelvű könyveket.

Amikor majd' két évvel ezelőtt hirtelen megtorpant a magyar kötetek megjelenése igen csak kellemetlen meglepetés ért minket, mivel társaságunk nagy része nem bírta olyan szinten az angol nyelvet, hogy eredetiben olvassuk kedvenc regényeinket. Amikor majdnem egy éve ismét felcsillant a reménye a Warhammer regények magyar nyelven történő megjelenésének, cégünk két kézzel kapott a lehetőség után.

A Tuan Kiadó Kft. a Games Workshop magyarországi disztribútorával, a Főnixcsarnok Kft.-vel karöltve igen keményen dolgozott fél évig, hogy elnyerjük a Black Library, a Games Workshop kiadójának bizalmát. Törekvéseinket mostanra siker koronázta.

Így örömmel jelentjük be, hogy idén karácsonytól ismét megjelennek magyar nyelven a Warhammer, a Warhammer 40K, a Horus Heresy és a menetközben indult Age of Sigmar sorozat regényei.

A megjelenési sort a Warhammer 40K univerzumból már ismert Dan Abnett Ravenor c. regénye nyitja, majd ezt a kötetet az új játékot, az Age of Sigmar bevezető War Storm c. könyv követi.

A megjelenések időpontjáról, a megjelenő kötetekről bővebben a tuan.hu weboldalon, a Tuan Kiadó Facebook oldalán vagy a fonixcsarnok.eu weboldalon olvashattok.

És, hogy stílusosan köszönjünk el tőletek, és vágjunk bele az új regények sorába:

„A Császár vigyáz ránk!”

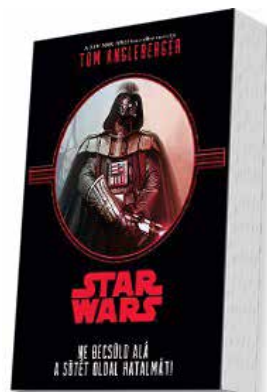
Star Wars: Ne becsüld alá a sötét oldal hatalmát!

Ez a jól ismert Star Wars történet: Jabba, Boba, Wicket, Rebo, Sarlacc, Nien Nunb, „Ez csapda!”, ahogy Luke megpördül és elkapja a fénykardját, birodalmi robogók, Yoda, Yoda szel-leme, Rankor, A Falcon, Wedge, Lando, Luke, Leila, Han, Csubi, C-3PO, A2... és persze ott a második Halálcsillag, az ural-kodó gonosz vigyora és Luke végső összecsapás Darth Vaderrel.

Ez mind szép és jó, de nem túl sok egy kicsit? Hát persze, hogy nem!

Te és én, mi imádjuk a Star Wars világot. Szóval csak nyisd ki a könyvet, és kezd el olvasni Fénysebességre felkészülni!

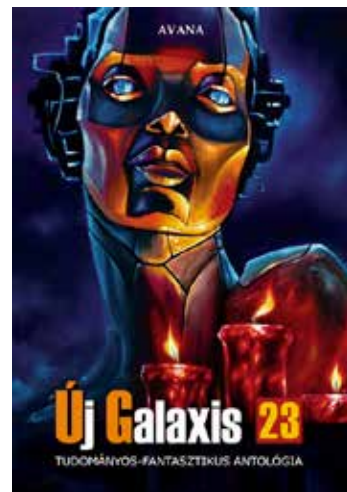
Új Galaxis 23. szám

Kötetünk a „Preyer Hugo emlékére” novellapályázat díjazott és kiemelt műveit tartalmazza. A feltörekvő hazai írók 2014-es novellatermésének legjavával ismertetjük meg az olvasót.

Tizenhárom novella segít beindítani a képzeletünket, eljuthatunk a távoli vagy nem is annyira távoli jövőbe, kalandozhatunk a földön, de elhagyhatjuk a planétánkat is, hogy körülnézzünk a Naprendszerben.

A bátrabbak pedig gondolatban beutazhatják a világegyetemet, hogy felkutassák az emberiség által jövőben meghódítandó, ma még ismeretlen bolygókat. Szerzőink pontosan azt nyújtják az olvasónak, amiért szeretjük a sci-fit. Egy lehetséges jövő határtalan fantáziavilágát.

ALEXANDRA

Fantasy Books

Fantasy, sci-fi és horror könyvajánlók

www.fantasybooks.hu

A magyar közönség részére híreket, ajánlókat és ismertetőket teszünk közzé, elsősorban a fantasy, horror és sci-fi témákban megjelenő könyvekkel és képregényekkel kapcsolatban.

Ha valaki elég kedvet, tehetséget és elszántságot érez ahhoz, hogy a témába tartozó ajánlókat írjon részünkre, akkor kérjük, hogy regisztráljon az oldalon, majd vegye fel velünk a kapcsolatot a kapitany@fantasybooks.hu e-mailen, hogy el tudjuk végezni a további egyeztetéseket.

Maggoth

Ajándékeltérítők

A hó szikrázó, fehér lepelként borította be Dérfalvát, ahová a tél mindig farkasordító hideget hozott. Most sem történt ez másként, amit az is bizonyított, hogy a házak didergősen közelebb húzódtak egymáshoz. Ezt persze a lakók nem vették észre, mert összebújó kuckóik apránként az eredeti helyükre slisszoltak, mire kitavaszkodott. Dérfalva lakóit különben is sokkal jobban lekötötte az ünnepekre való készülődés. Az anyák helyi finomságokat sütöttek, olyasmiket, mint a banános-málnás lavinatekerics vagy a túrós-vaníliai jégcsapszelet, míg az apák fát vágtak a kandallóba vagy havat lapátoltak a bejárat előtt. Az apróságok ezalatt kipirult arccal várták a Téalapót, akiről jól tudták, hogy rénszarvas meghajtású szánon repül, és egy méterekkel mögötte hullámzó lista alapján szállítja le az ajándékokat.

A Mikulás főhadiszállásán hatalmas nyüzsgés és összevisszaság uralkodott. Az ajándékválogató koboldok elemükben érezték magukat, ahogy az egész évi semmittevés fáradalmait lelkes rohangálással vezették le. Az apró nép tagjai legalább annyira várták már, hogy eljőjön ez a nap, mint a gyerekek, mert ilyenkor végre nyakló nélkül szaladgálhattak, és senki sem szidta le őket érte.

Két ifjú kobold éppen aznap került kiségitőként az Ajándék Elosztó Központba. Betlinek és Ferblinek hívták őket, és ikertestvérek voltak. Mindkettőjük kobakját sűrű vörös haj fedte, az orruk egy picit nagyobbra nőtt az átlagosnál, a két fülük szétállt és a jobb arcukon egy jegesmedve alakú anyajegy virított. A két kópé úgy tett, mintha megfogadná az idősebbek kutyaftutában odavetett tanácsait, valójában azonban egy titkos tervet szövögetett. Már jó előre eldöntötték, hogy megtréfálják az embergyerekeket, és eltérítenek egy ajándékszállítmányt a koboldnép szülőföldjére, Parányapródra.

Parányapród a kiterjedt Manóbirodalom önálló tagállamaként működött, de annyira kicsi volt, hogy a térképeken fel se tűntették a létezését. Ezen a különben hírneves vidéken köztiszteletnek örvendtek a mókáskedvű hősök, és a testvérek úgy érezték, kötelességük elérni, hogy az ő nevüket is felvéssék a Legendás Csínytevők Csarnokában a tréfamesterek dicsőségfalára. Mindketten egyik teremből a másikba futkostak, és néha találmóra lekapáltak egy-egy apróságot a szállítószalagokról, mintha csomagolni vinnék őket. Addig-addig ügyeskedtek, míg az Ajándék Elosztó Központ termein és folyosóin át el nem jutottak a Szarvashangárba, a minden jóval megrakott Csodaszánhoz.

A Téalapó járműve kétségkívül a legfantasztikusabb varázsszerkezetek közé tartozott, amit valaha is láttak, mert bármilyen messze utazott, semennyi idő se telt el közben. Valójában senki sem értette, hogyan lehetséges ez, de másként a Mikulás nem tudta volna a világ minden egyes gyermekének eljuttatni az ajándékát egyetlen éjszaka alatt. Rudolf, a rénszarvas az előtte húzóó vályúból éppen almás-fahéjas fánkot csipegetett, és gyanakodva prüszkölt egyet, amikor megpillantotta az orra előtt feltűnő ifjú ajándékeltérítőket. Ferbli gyorsan előhúzott a kabátja alól egy óskobold nyelven írt varázskönyvet, és mély átéléssel furcsa hangzású bájolóigéket szórt a falatozó agancsosra, majd mélyen a szemébe nézett, és azt követelte, hogy vigye őket Parányapródba. A rénszarvas a mágikus szövegekből egy kukkot sem értett, de hagyta az ikreknek, hogy a bakra üljenek, aztán az égbolt felé suhant velük. Rudolf úgy vélte, a két csibész bizonyára jó okkal vette át a Csodaszán irányítását, bár ehhez hasonló esetre régóta nem akadt példa.

Ha jól emlékezett, utoljára kétszáz évvel ezelőtt történt ilyesmi, amikor egy Fagyszemölcs névre hallgató, szokatlanul nagydarab hegyi troll bukkant fel a semmiből, és ráparancsolt, hogy azonnal repüljön vele Görgeteghalmára, a magafajta kies, jobbára sziklákból álló hazájába. A bölcs szánhúzó nem állt le vitatkozni a furcsa jöve-

vénnyel, aki nyilvánvalóan összekeverte egy magánfuvarozóval. Engedelkenységében az is közrejátszott, hogy a hegyi trollok általában goromba és nehézfejű fráterek voltak, akiknek annál nehezebben ment a szövegértés, minél szálasabbra nőttek. Rudolfnak egyszerűbbnek tűnt hazavinni Fagyszemölcsöt, mint végtelenül hosszú magyarázkodásokba bocsátkozni arról, hogy ő igazából a Mikulás hivatalos szállítója. Különös utasa még egy halvány köszönömöt se mondott, amikor célhoz értek, viszont adott cserében egy hatalmas, habcsók alakú sziklát, és néhány kosárnyi vigyormohát, amik az egész visszautat végigrötyögték.

A szán vígan repült a csillagok között, és odalent hamarosan feltűntek Parányapród hetyke tornyai, bár igen jó szem kellett ahhoz, hogy bárki is észrevegye őket. Betli kiemelt a háta mögött domborodó batyu halomból egy díszes selyempapírba burkolt csomagot, és megcélozta az egyik kobold házikó kéményét. A találmóra kiválasztott ajándék sokkal nagyobb volt, mint a kiszemelt épület, de a csínytevő jól tudta, hogy az nem számít. A Csodaszán varázshatalma magától lecsínyítette a küldeményeket, hogy a Téalapó akár egy többszintes autóverseny-pályát is lejuttathasson egy képtelenül szűk füstnyíláson keresztül a tulajdonosául kiszemelt gyerekeknek.

Most sem lett volna ezzel semmi gond, ám amikor Betli megérintette a színes csomagolópapírt, egy copfos, lázrózsás arcú kislány képe ködlött fel előtte. Ráadásul egy rakás dolgot azonnal tudott róla, például azt, hogy a szülei Egérkének szólítják, az ajándékdobozban egy csomó régen várt mesekönyv van, és hogy a fitos orrú kis csitri egész évben jól viselkedett.

- Mi lesz már? - türelmetlenkedett Ferbli, aki kettőjük közül mindig is a hebrencsebbnek számított.

- Válasszunk inkább másik csomagot! - javasolta Betli, miután sikerült nagy nehezen lenyelnie a torkában keletkezett gombócot.

- Nem értem, hogy lehetsz ennyire pipogya! - szipákolta mérgesen a testvére, és ő is hátranyúlt egy ajándékért. Egy csodálatos mechanikus sárkány akadt a kezébe, amit néhány mozdulattal gözmozdonnyá lehetett átalakítani. A furmányos gépezetet a Téalapó egy Karcsi nevű kisfiúnak szánta, aki bokafaticammal napok óta az ágyat nyomta.

- Mire vársz? - firtatta Betli.

- Semmire! - förmedt rá mérgesen a testvére, de képtelen volt a mélybe dobni a játékot. - Ez nem jó, na, keresek másikat!

Ám akárhány csomagot halászott elő a halomból, mindig megjelent előtte egy várakozó kisgyerek arca, és már egyáltalán nem is tűnt olyan viccesnek az ajándékeltérítés ötlete.

- Szerintem - nyögte ki nagy nehezen Ferbli -, vigyük vissza a Csodaszánt a helyére, és tréfáljuk meg inkább a Krampuszt azzal, hogy kicseréljük a virgácsokat nyalókákra, az sokkal nagyobb poén!

- Egyetértek! - vágta rá fülig érő vigyorral Betli.

Rudolf engedelmesen visszatért utasaival a Szarvashangárba, bár el nem tudta képzelni, mi végre tettek sétarepülést Parányapród teljességgel észrevehetetlen panorámája felett. A két alacsony termetű bohém kis híján már az előtt megérkezett az Ajándék Elosztó Központba, hogy elindult volna. Az mindenesetre tény, hogy senkinek sem hiányoztak, mivel egyetlen röpké másodperc sem telt el a távozásuk óta. A Mikulás figyelte ugyan a két széles vigyorral a helyére ügető cimborára, és sejtette is, hogy valami huncutságban jártak, de nem érzett rajtuk semmi rosszat. Így végül a két perna-hajder megtanulta, mi a dolga egy koboldnak, és minden gyerek rendben megkapta az ajándékát. Egyedül a Krampusz nem tudta felérni ésszel, mi lehet az oka annak, hogy idén még a legkevésbé szófogadó gyerekek is nyalókát kapnak virgács helyett.

TRANZIT

kosakafi

(Utópia... odaát)

Még tele voltam fájdalommal, félelemmel, felháborodással és ellenkezéssel, amikor az ANG végigvezetett a folyósón. Még nem érdekelt, hogy hová megyünk, és minek... Még nem tudtam megnyugodni... Még teljesen el voltam foglalva a lehetetlenül buta és váratlan balesettel.

A balesettel, ami ide juttatott.

A balesettel, ami egy pillanat alatt szakított ki megszokott életemből, ami elszakított tőled... Elvett tőlem mindent, ami, aki eddig az életem része volt. Még a testemet is...

A testem ottmaradt a helyszínen.

Ott feküdt lehetetlenül kitekeredve, vérmaszatosan, élettelenül a papír zsebkendőként összegyűrődött kocsiban... a te szintén sérült tested mellett... a palacsintává lapult kiskutyától nem messze...

Hosszú útról érkezünk meg. Már éppen befordultunk az utcáról a kerti útra, amikor Rexi, a bolondos kiskutya farkcsóválva elénk szaladt. Te kicsit lassítottál, hogy Rexinek legyen ideje félreugrani az autó elől... az utolsó pillanatban, ahogy szokta... És akkor rohant belénk hátulról az a hatalmas betonszállító teherautó. Esélyünk sem volt elkerülni az ütközést...

Ahogy az ANG-gal emelkedtünk, még láttam a szirénázó mentőket, a rendőrautókat, a betonszállító tehetetlenül toporgó sofőrjét... Idegességemben hátra akartam simítani a hajam, de kezemnek csak az átlátszó sziluettje indult el az arcom felé... Áttetsző árny voltam csak... Valóságos testem lenyomata a semmiben...

Valami buborékszerű nem is tudom, miben emelkedtünk: Én, az ANG és Rexi izgó-mozgó kis árnya. Te nem voltál velünk. Ki sem mondott kérdésemre az ANG máris válaszolt:

- Ő még marad... Túlélte.

Sokáig emelkedtünk. A házak lassan maketté zsugorodtak, majd térképnek látszott az egész város. Egyre távolodtunk mindentől, ami még ismerős volt...

- Köszönj el tőle! - intett az ANG Rexi felé.

- Miért? - kérdeztem riadtan.

- Hamarosan megérkezünk az ő szintjére - felelte az ANG.

- Az ő szintjére? - kérdeztem vissza.

- Minden lényt a neki megfelelő szinten fogad a rendszer... - mondta az ANG szenvtelen arccal.

- Milyen rendszer? - kíváncsiskodtam.

- Hát, a rendszer... majd meglátod...

- És te ki vagy? Valami angyal? - kíváncsiskodtam tovább.

- Én az ANG-5522436 nevű lény vagyok. Jelenleg itt, a Tranzitban látok el feladatot - mutatott a lény az „ANG 5522436” feliratú kitűzőjére, amit eddig nem is vettem észre.

- Szóval angyal vagy? - próbáltam értelmezni a dolgot.

- Valami olyasmi, de nem egészen az...

- Ez valami jutalom, hogy angyal lehetsz?

- Nem, ez az én utam egyik állomása.

Nem faggatózhattam tovább, mert megérkeztünk Rexi szintjére. A buborék emelkedése megállt, és falán keresztül belépett egy

kék leplekbe öltözött ANG. Rexi ösztönösen közelebb húzódtott hozzám. Szeretett volna a lábamhoz dörgölözni, de átbillent lábam árnyékán, és a buborék faláig bukfencezett. A kékruhás ANG, úgy látszik, más típusú materiából lehetett, mint az én árnyam, mert gond nélkül karjába vette az ijedt kiskutyát, és kísértált vele a buborékból.

Tovább emelkedtünk.

- Látom még valaha? - kérdeztem.

- Nem valószínű - válaszolta szűkszavúan az ANG.

- És őt?

- A társadra gondolsz, aki túlélte?

- Igen.

- Van rá esély... de ez nem olyan egyszerű...

- Mennyi az esély?

- Ha majd ő is ide kerül a Tranzitba, és a rendszer hozzád hasonlóan értékeli a válaszait, és hozzád hasonlóan választja meg a további útját, akkor nincs kizárva... de...

- Milyen kérdések? - vágtam közbe.

- Majd meglátod... - zárta le a beszélgetést az ANG.

Szótlatlanul emelkedtünk tovább egészen addig a szintig, ahol ki kellett szállnunk a buborékból. Egy kupolafélébe jutottunk, ahonnan sok folyosó nyílt, mindenféle irányokba. Az egyikben elindultunk. A folyosó végtelennek tűnt... Nem láttam a végét. Mindkét oldalán nyitott ajtajú fülkék sorakoztak.

Az első párszáz fülke mellett úgy mentem el, hogy be sem pillantottam egyikbe sem. Csak az előttem haladó ANG bokáját néztem jó ideig. Tempósan lépkedett, narancssárga leplei ütemesen libegtek, leeresztett szárnyain néha megrezzent egy-egy toll.

Szomorú voltam és riadt... És sértődött, mert ütközben még a kutyámat is elvették... Egy idő után azonban kezdett ébredezni a kíváncsiságom, és be-benéztem a fülkébe. Jócskán lemaradoztam az ANG mögött.

Az első fülkében, ahová benéztem, egy középkori szerzetest láttam. Magas íróállványa egy gótikus, kápolnaszerű helyiség sarkában állt. A durva csuhát viselő ember elmerülten rajzolgatta a betűket egy pergamenre. Tonzúráján megcsillant a gyertyák fénye.

A következő fülkében egy fiatal diáklány ült íróasztala mögött. Kollégiumi egyenruhát és szigorúan befont frizurát viselt. Sötétkék papírba gondosan bekötött füzetébe róttá szorgalmasan a sorokat.

A harmadik fülkében egy idős, japán nő ült a tatamin. Előtte alacsony asztalka. Ő selyemre festette ecsetjével az írásjeleket.

A negyedik fülkében egy bajuszos fiatalember ült márványlapos asztalkája mellett. Cigaretázott, és hanyagul egy céduklára jegyzetelt.

Az ötödik fülkében beteg kisgyerekek feküdtek egy tágas kórteremben. Fehérruhás ANG jegyezte fel sorban válaszaikat.

A hatodikban egy fehérköpenyes tudós állt egy nagy üvegfal előtt. A falon színes ábrák és szövegek jelentek meg gyors egymásutánban. A szikár, ősz hajú férfi ujjának könnyed érintésével jelölte meg a válaszokat.

A hetedik fülkében egy sötétbőrű férfi görnyedt fából faragott bálványá előtt, és fennhangon válaszolt az elhangzó kérdésekre.

A nyolcadik fülkében egy pásztor ült a mezőn, és bicskájával rovásjeleket vésett egy pálcára.

A kilencedik fülkében egy hosszúszoknyás, furcsa fejdísz viselő nő térdepelt a gyóntatószék ablaka előtt. Egy lilaruhás ANG hallgatta elbeszélését figyelmesen.

A tízedik fülkében egy meghatározhatatlan nemű és korú emberi lény terpeszkedett egy hatalmas nyugágyszerű alkalmazkodásban. Fején sisak, szemei csukva. Néha almosolyodott... és mintha bólogatott volna...

A fülkék ajtói nagyon közel voltak egymáshoz. Meglepett, hogy ennek ellenére a fülkébe bepillantva olyan tágas tereket láttam, amelyeknek voltaképpen nem kellett volna elférniük az előző és a következő ajtó között.

Az ANG megállt, és megvárta, hogy utolérjem.

- A tér és az idő itt, a Tranzitban nem egészen úgy működik, mint ahogyan te azt megszokhattad... - magyarázta csodálkozó arcomat látva.

- Miért? Mi ez a Tranzit? - kérdeztem. - Ez a mennyország, vagy annak az előszobája? Vagy valami ilyesmi?

- Mennyország, Pokol, Nirvána, Purgatórium, Eliziumi mezők, Tartarosz, Örök vadászmezők, alvilág... Mindegyik és egyik sem...

- Ezt hogy értsem?

- Majd, ha válaszoltál a kérdésekre, te is kérdezhetsz...

- Bármit?

- Bármit.

- És én, az egyszerű, mezei halandó választ is kapok minden kérdésemre?

- Igen... De aztán...

- Aztán?

- Majd meglátod...

- Egyik fülkében sem láttam katonát, vadászt, harcost, brókert. Kevés fülkébe néztem be, vagy...

- Vagy... Másik folyosó... esetleg másik szint...

Végre egy üres fülkéhez értünk.

Az ANG betessékelt egy pontosan olyan szobába, mint amilyen az én saját szobám volt otthon. Minden pontosan olyan volt... Még az ablakból is ugyanazt a kertet, ugyanazt az utcát láthatam, mint amelyet otthon. Ugyanott voltak az ajtók, a bútorok... és ugyanott volt a számítógép is...

Az ANG bekapcsolta, és elindított egy programot.

- Láss hozzá! - mondta, és magamra hagyott.

A képernyőn egy kérdőív jelent meg, kitöltésre váró rubrikákkal. Nagyon sok kérdésre kellett válaszolnom, és némelyik elég furcsa volt. A kérdező például kíváncsi volt rá, hogy éreztem-e elégedettséget, amikor agyoncsaptam egy legyet, hogy elvettem-e mástól olyan dolgot, amire nem is volt szükségem, hogy szomorúságot, vagy dühöt éreztem-e akkor, amikor láttam, hogy nálam hitványabbak többet kapnak az élettől, mint én... Tudni akarta, hogy elgondolkodtam-e már azon, hogy miért kell a valóság, hogy miért kell a pénz, hogy mi történne, ha a Föld összes lakója európai színvonalon élne, fogyasztana...

Aztán a vágyaimat kezdte firtatni.

Megkérdezte például, hogy a Föld nevű bolygón melyik korban és melyik helyszínen szeretnék élni, hogy csak emberként tudom-e elképzelni az életet, hogy férfi szeretnék lenni, vagy nő... esetleg valami köztes megoldás... és, hogy mit szeretnék elérni abban a létformában, amit választanék...

A gép csak kérdezett és kérdezett, én pedig válaszoltam.

Néha megpróbáltam kicsit jobb színben feltüntetni magam, kicsit szépíteni a dolgokat. Ilyenkor a gép azonnal kellemetlen hangjelzéssel reagált, és újra feltette ugyanazt a kérdést. Nem lehetett átvérni. Nem értettem, hogy miért kell ennyi kérdésre válaszolnom, ha a kérdező eleve úgyszólván mindent tud rólam. De válaszoltam, hogy aztán én is kérdezhessék. Talán órák teltek el, talán napok, mire a gép végre befejezte a kérdezősködést.

A képernyőn megjelent egy felirat:

„Köszönöm a válaszokat. Amíg a kiértékelés elkészül, ön kérdezhet.”

- Na, most mindenre fény derül! - gondoltam.

Sorban gépeltem be a kérdéseket, nem fontosságuk sorrendjében, hanem csak úgy, ahogy eszembe jutottak:

- Hová került Rexi? Mi lett a sorsa?

- Mi idézte elő a gazdasági világválságot?

- Ki ölte meg Kennedyt?

- Hogy a fenébe lehet az, hogy a magyarok mindig a rövidebbet húzzák?

- Ki nyúlta le harmadikban az osztálypénzt?

- Meddig lesz lakható a Föld?

- Hány bolygó alkalmas az emberi életre?

- Élnek-e máshol is ember típusú értelmes lények?

- És nem ember típusúak?

- A földi ember találkozik-e valaha is velük?

- Milyen más értelmes életformák vannak?

- Ők is ide kerülnek a Tranzitba?

- Magasabb, vagy alacsonyabb szintre?

- Ez miért nem jó kérdés?

- Mi a Tranzit?

- Kik építették a piramisokat? És hogyan?

- Mi célból készültek a Nasca ábrák?

- Létezett Atlantisz?

- Hány civilizáció pusztult már el a Földön szinte nyomtalanul?

- A sejtések valódi emlékek, vagy csak vágyak, esetleg tévedések?

- Haladunk valamerre, vagy örök a körforgás?

A gép szorgalmasan válaszolt. Néha csak egy-két szavas választ írt ki a képernyőre, de volt, amikor egész oldalakat nyitott meg, és gazdagon illusztrálta a témát.

Boldogan mentettem el a linkeket, és még nagyon sok kérdésem lett volna, amikor végre eszembe jutott, hogy feltegyem a legfontosabb kérdést:

- Létrejött, vagy teremtett világban élünk? Ha létrejöttben, akkor hogyan, mikor, és miért jött létre? Ha teremtettben, akkor pedig ki teremtette a teremtőt?

De erre már nem kaphattam meg a választ, mert akkor lépett be a szobába az ANG. A géphez hajolt, és a vállam fölött átnyúlva zongorázott valamit a billentyűzeten.

- Jó sokat kérdeztél... - jegyezte meg. - Kár, hogy a válaszokat nem tarthatod meg.

Egy gombnyomással kitörölte a gondosan összegyűjtögetett linkeket, és kikapcsolta a gépet.

- Jaj, ne! - sikoltottam volna, de nem jött ki hang a torkomon.

- Csak nem képzelted?... - csóválta a fejét mosolyogva.

- Átaludtad az egész utat - rázogattad a karomat. - Mindjárt a hipermarkethez érünk. Nem akarsz valamit vásárolni?

- Nem, semmit... - feleltem kábultan.

- Rosszat álmodtál? - kérdezted.

- Igen... Nem... nem is tudom... - hebegtem, aztán hazáig részletesen elmeséltem neked az egész „álmomat”.

- Te mindig mindent úgy képzelsz el, mint egy akkurátusan megszerkesztett rendszert... Pedig a világ, amiben élünk, nem ilyen. Az élet egy igazságtalan, véletlenektől hemzsegő, kaotikus

izé... És odaát miért lenne más? Amit te elképzeltél, az egy halál utáni utópia...

- Igazad lehet... - hagytam rád.

Hazaértünk. Az utcáról befordultunk a kerti útra.

- Rexi hol van? - néztem körül idegesen.

- Rexi? - szaladt fel a szemöldököd.

- Hát Rexi! Rexi, a mi bolondos kis kutyánk... Mindig elének szalad, farkcsóválva, hogy aztán csak az utolsó percben ugorjon el a kocsni elől.

- Kutyánk? - néztél rám értetlenül. - Sosem volt kutyánk...

Emlékvihar

macika

Évekkel ezelőtt nagyon rossz hírt kaptam. A barátnőm felhívott, és olyan könnyen, szinte nevetve közölte, hogy rákos. Nem akartam hinni a fülemnek, ezért még egyszer rákérdeztem. Elmesélte, hogy már régóta tudja, nem akart szólni, de most már biztos.

- Azonnal indulok! - szoltam a telefonba.

- Ráérsz, mert még nem haldoklom - felelte.

Azon gondolkodtam, mit mondjak, de meg sem tudtam szólalni, csak annyit hallottam:

- Jó, várlak - és letette a telefont.

Sokáig néztem magam elé...

Felillantak egymás után sorban az emlékek, mikor gyerekek voltunk, mindig együtt játszottunk. Olyan vidám volt, mindig kacagott, és milyen gyorsan s boldogan teltek vele a napok... Mikor felnőttünk, akkor sem távolodtunk el egymástól, sőt ugyanolyan sokszor találkoztunk, csak most már sokkal többen voltunk, hisz már családunk volt. Újabb és újabb emlékvihar csapódott fel. A közös munka, a bulik, mikor még táncolni jártunk, az esküvője. Gyönyörű volt abban a hófehér ruhában, a csodás, fekete haja csak úgy csillogott. Aztán a terhessége, ahogy a tükör előtt nézte a szépen gömbölyödő pocakját. Mikor először a keblére tette a gyermekét, és sorba, sorba, egymás után minden! Olyan elevenen történtek a dolgok, mintha ott lennének a régi időkben.

Az emlékek viharában elvesztem...

Az egész életünk, a közös emlékeink mind-mind lejátszódtak lelki szemeim előtt. A jó dolgok, amiken valamikor nevettem, most mázsás súlyként ültek a vállamon. Öltözködni kezdtem, hogy elmenjek hozzá.

Átgondoltam százszor, mit is fogok mondani. Nagyon lassan sétáltam, féltem. Erősnek kell lennem! Össze kell szednem magam! Nem veheti észre, hogy félek, hogy borzasztóan sajnálom, és nagyon féltem őt! Féltem a szenvedéstől: ami rá vár ezek után. Borzasztó volt a lelki állapotom, biztattam magam, hogy biztosan nem veszi észre, de belül éreztem, hogy nem így lesz, hiszen gyermekkori barátom.

Megérkeztem. A szívem hangosan kalapált, alig kaptam levegőt, még álltam egy darabig: és csengettem. Kitérte az ajtót, magához ölelt, és olyan nyugalom áradt belőle, hogy szinte fel-foghatatlan volt a számomra. Kávét készített, és egymással szembe ülve csak mesélt, mesélt. Elméláztam rajta, de láttam, hogy ez nem színjáték.

- Nagyon erős vagy - mondtam neki.

Könnyek folytak le az arcomon, de ő így szólt.

- Ne sírj! El kell fogadni, én elfogadtam, és beletörődtem mindenki el fogja hagyni a földi életet... Ne félj! Majd találkozunk, előre megyek, és felderítem a terepet - és már kacagott is.

Sokáig beszélgettünk mindenről, megbeszéltük, hogy nem akarja, hogy az orvoshoz kísérgessem, de mikor haza jön a kezelésről, az jó lenne, ha ott lennének vele.

Elkezdődtek a fájdalmas hétköznapiak. A szívem szakadt meg érte, mikor láttam, hogy egyre jobban tönkremegy a szemem előtt, és én semmit sem tehetek, csak annyit, hogy vele vagyok minden egyes nap. Sokszor úgy éreztem, mikor láttam, hogy mennyit szenved, hogy összeroppanok, de nem lett volna az a pénz, az a hatalom, amiért cserbenhagyom! Szenvedett... Csendben, mosolyogva. Felnéztem rá, tiszteltem, milyen méltóságteljesen viselte ezeket a fájdalmakat, és a lassan elmúló életet. A vidámság sem hagyta cserben egy percre sem! Mikor már a felére lefogyott, azt is tréfával ütötte el.

- Látod, húsz éves koromban volt ilyen jó alakom - mondta.

Mikor a kezeléstől a haja kihullt, azon is csak viccelődött.

- Nézd, olyan frizurám van, amelyet csak akarok - mondta és nevetett.

Egy év sem telt el és elhagyott. Soha, és az óta sem találkoztam ilyen bátor és erős emberrel, mint ő volt. A temetésen nem sírtam, csak néztem a semmibe, és az emlékviharok újra és újra felviláglantak. De most már a szenvedésről, a kínról és arról szóltak, hogy vége egy csodálatos ember életének...

Elvesztettem a legjobb barátomat, aki nagyon nagy nyugalommal, a lelkében békével, és mosolyogva lépett az Úr színe elé.

Ebenezér**A kitérés**

„Akármennyi ablaka is van egy börtönnek, attól az még mindig csak egy börtön marad”

Anatolij Derkojov

Ha más körülmények között lennék, valószínűleg mulatságosnak találnám a helyzetet, hiszen annyi évtizeden át a tenger alól, a Föld gyomrából, a világúrból, egy másik idősíkról vagy éppen a gonosz túlvilágról vártuk az inváziót, és ezért egyáltalán nem vettük észre, mi zajlik a szemünk előtt. Persze hogyan is láthattuk volna meg, hiszen az ellenség okos volt – legalább annyira okos, mint mi magunk. Végig itt volt előttünk, csak mi nem ismertük fel, nem vettük észre, vagy ha mégis, nem foglalkoztunk vele. De most itt volt, könyörtelenül és megállíthatatlanul.

Tulajdonképpen nem tudom felidézni, mikor vettem észre először, mivel annyira alattomosan jelentek meg. Ha beledobsz egy élő békát a fortyogó vízbe, azonnal kiugrik, de ha langyos vízbe teszed és szépen lassan melegíteni kezded, akkor szegény állat hagyja magát elevenen megfőzni. A változás ugyanis csak akkor feltűnő, ha észrevehető, ám ha lassan, fokról-fokra megy végbe, hajlamosak vagyunk átsiklani fölötte.

Az egyik első dolog, amire emlékszem, az a szomszédban lakó fiatal nő, Allison Hope megjelenése volt. Amennyire én ismertem, Allison egy tipikus amerikai karrierista: fiatal, egyedülálló, szemtelenül csinos és munkamániás. Akárcsak a hozzá hasonló ambiciózus férfiak, minden nap úgy festett, mintha egy divatlap valamelyik oldaláról lépett volna le: élre vasalt kosztümök, harmonikus színekkel, tökéletes smink, kellemes illatú parfümura és természetesen frissen elkészített frizura. Mivel kizárólag csak reggelente, munkába menet láttam, fogalmam sincs, hogy felvett-e valaha is egy farmert vagy pólót, illetve elment-e a sarki szupermarketbe rúzs és púder nélkül.

Egyik reggel a lift kényszeredett csöndjében azonban feltűnt, hogy Allison szemfestéke nem igazodott hibátlan precizitással szemének ívéhez. Mint mondtam, hajlamosak vagyunk átsiklani az apró változások fölött, de ha volt valami, amit két év alatt alaposan megfigyeltem vele kapcsolatban, az éppen az ilyesfajta hanyagság teljes hiánya volt.

Egy másik jelenet is eszembe jut még a kezdeti időkből, a közelünkben lévő gyógyszertár egyik alkalmazottjának tetoválásával kapcsolatban. Igen, valóban nem mindennapos, hogy egy gyógyszerésznek ilyen éke legyen, magam is csak akkor vettem észre, amikor egy kánikulai napon, egy magasabb polcon elhelyezett dobozért felnyúlva kivillant az apró pillangó ábrája a derekán. Amiért egyáltalán megragadt bennem a kép, annak az volt az oka, hogy a pillangó nem a hagyományos, kitért szárnyú alakjában volt odarajzolva, hanem amint egy kis virág szirmán pihent. Pár nap múlva az utcán pillantottam meg a hölgyet, amint talán négyéves kislíával az utcán sétáltak, és amikor a gyermek elejtette a kisautóját, ő melléguggolt és mosolyogva felvette a földről. Ebben a testtartásban ismét láthatóvá vált a tetoválása, és ott helyben esküt mertem volna tenni, hogy a kis pillangó korábban éppen az ellenkező irányban tartotta szárnyait, mint ahogy akkor ott. De ahogyan Allisont, úgy a gyógyszerész kisasszonyt sem vonhattam kérdőre. Mindazonáltal ez volt az a pillanat, amikor elkezdtem szándékosan figyelni a környezetemet.

Több példát is tudnék hozni az idő múlásával, de talán hadd említsem meg azt, amikor egy közeli ismerősömmel történt valami. Allen Percy barátom fizikaprofesszor volt, aki kutatásai során

rengeteg szakkönyvet, cikket és leírást olvasott, amelyeket aztán rendszeresen megbeszéltünk tágas otthonában, egy pár pohár whisky mellett. Allen erős dohányos volt, azt mondta, a nikotin jót tesz az agytekevényeinek és új ötleteket merít a füstből. Habár ez nyilvánvalóan ostobaság volt, elfogadtam őt ilyennek, és igyekeztem mindig az ablak közelébe telepedni vagy éppen őt megkérni erre. Egy este igen kellemes eszmecsere folytattunk a fénytörésről, amikor furcsa érzésem támadt barátommal kapcsolatban. Eleinte nem tudtam megfogalmazni, mi is a probléma, de lassacskán egyre erősebben kezdtem érezni, hogy valami nincs rendben. Háttal ült a hatalmas teraszablaknak, és egyik kezében a kéziratokkal, a másikban az elmaradhatatlan cigarettával, hevesen magyarázott egy tükröződési problémáról, majd, amikor azt mondta, hogy még nem látja tisztán az összefüggéseket, én rázdöbentem, mi is zavart.

- Al, te mióta vagy jobbkezes?

Elsőre nem is értette a kérdést.

- Te vagy az egyetlen balkezes ismerősöm, de amióta ma este itt vagyunk, kizárólag a jobb kezében tartod a cigarettákat és a balban a kézirataidat. Úgy emlékszem, korábban épp fordítva tetted.

- Ó, nem is figyeltem. Szerintem csak nagyon izgatott vagyok. De hogy ne zavarjon, megcserélem, oké?

- Nem, nem zavar, csak furcsa volt. De nem is lényeges. Mondd tovább!

Allen arcán apró grimasz futott végig a másodperc töredékére, majd megcserélte kezében a lapokat és a cigarettát, és folytatta kiselőadását. Nem tudtam nem észrevenni, hogy lelkesedése alábbhagyott, ezért hamarosan kimentettem magam és távoztam. Nem mentem azonban messzire és visszaneztem régi barátom kivilágított szobájába, a teraszablakon át, a sövények árnyékából. Ott állt a szoba közepén, és a ki tudja, hol járó gondolataiba mélyedt. A cigaretta most is ott izzott az ujjai között. A jobb kezében.

Ettől kezdve szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy valami történik, de a leghalványabb fogalmam sem volt róla, hogy mi, és hogy mi ennek a jelentősége. Hónapok teltek el, amikor végül elkezdett körvonalazódni előttem valamiféle halvány struktúra, de olyan bizarr és elfogadhatatlan volt, hogy nem mertem hinni benne. Tisztán emlékszem például egy metrószerelvényben megtapasztalt eseményre valamelyik reggel. Ahogy ott ültem a kopott műanyagülésem, és utastársaimat fürkésztem, életem egyik legmeglepőbb jelenete rajzolódott ki előttem. Ami elsőként feltűnt, az az volt, hogy minden utas, akinek mobiltelefon volt a kezében, kizárólag a bal kezében tartotta a készülékét, hacsak nem akartak üzenetet írni rajta, mert akkor áttették a jobb kezükbe, hogy a balt használhassák gépelésre. Tovább figyeltem őket, amint elmerültek eme tevékenységben és felfedeztem, hogy kivétel nélkül mindegyiknél látható volt valamiféle kisebb-nagyobb diszharmonia a ruházatukban, hajviseletükben, sminkjükben vagy ékszereikben.

Amikor az alagútban suhanó szerelvény ablakára néztem, ahol a közlekedő emberek tükrösképe rajzolódott ki, egyszeriben a felismerés apró szikrája gyúlt bennem. Innentől fogva már volt elméletem, amelyet több különböző helyen kipróbálhattam és megfigyelhettem, és a következő időszakban lassan helyére kerültek a kirakós-játék darabok, Allison Hope sminkjétől kezdve Allen Percy jobbkezeséig, beleértve természetesen a gyógy-

szerész hölgy tetoválását is. Teóriám, ami napról-napra nyert megerősítést, abban állt, hogy akármilyen történet az emberekkel, egyszerűen tükröképei lettek korábbi önmaguknak. Ez magyarázattal szolgált a jobbkezesekből lett balkezesekre és az aszimmetrikus tetoválások megfordulására. Nem adott azonban elfogadható indokot a kissé hanyag megjelenésre, ám hamarosan ez a rejtély is lelepleződött, méghozzá meglehetősen ijesztő módon.

Tél volt, talán fél évvel ezelőtt, és én egy vadonatúj kabátot szerettem volna vásárolni az egyik elegánsabb ruhaüzletben. Az eladó rendkívül szolgálatkész volt és minden kérésemet igyekezett teljesíteni, miközben a nyájas mosoly egy pillanatra sem tűnt el arcáról. A tökéletes miliót mindössze az a csekélység torzította, hogy a pedáns, ruházati kérdésekben nagyon is otthonosan mozgó segítóm nyakkendője alaposan félrecsúszva állt rajta. Ekkorra már szinte automatikussá vált számomra, hogy minden embert az elméletem szemüvegén keresztül vettem szemügyre és csalhatatlanul tudtam, segítőkész eladómmal valami nem volt rendben. Tovább erősítette ezt a gyanúmat az is, amikor a megfontoltan kiválasztott kabátot magamon is látni akartam és a próbafülkék iránt érdeklődtem. A férfi arcán először rémület szaladt át, majd valami olyan grimasz, amelyet leginkább az undor arckifejezésének tudtam volna leírni.

- Tisztelt uram - kezdte -, higgye el nekem, tökéletesen áll Önnek ez a kabát. Nincs szükség a próbafülkére.

- Köszönöm a kedvességét, de én szeretném látni magam egy tükörben.

- Hogyne, de ha gondolja, bármelyik kollégám megerősítheti, hogy remekül illik Önhöz ez a kabát, színben, fazonban és méretben egyaránt - ragaszkodott előbbi véleményéhez, miközben bal kezét finoman az alkaromra helyezte.

Nem kértem meg többet, körbepillantottam és határozottan megindultam az üzlethelység távolabbi sarkában látható fülkék felé. Nagyon bosszantott a dolog, nem is törődtem senkivel az üzletben, csak makacsul mentem előre. Az első szabadnak látszó fülkébe lépve, meglepve tapasztaltam, hogy nincs benne tükör, azaz mindössze annyit láttam a fal elszíneződéséből, és a csavarok üres mélyedéséből, hogy a tükröt nemrégiben eltávolították. Dohogva nyitottam be a következő helyiségbe, de pontosan ugyanez a látvány fogadott, a tükör itt is hiányzott. Szinte gépiesen mentem tovább, de hiába - egyik fülkében sem volt tükör.

Feltett szándékom volt azonnal szóvá tenni ezt a felháborító dolgot, ám az üzlettérbe lépve egyszeriben elment a kedvem a konfrontációtól és sokkal inkább éreztem rémületet, mint haragot. Ott álltak ugyanis mind és szótlánul engem bámultak. Az eladók, a vevők és a biztonsági őrök felém fordulva, egyenesen rám bámultak és tekintetükből áradt a megvetés. Nem tudom, voltam-e valaha is annyira megijedve, de leejtettem a kabátot a padlóra és szinte kifutottam az üzletből.

Egy dolgot azonban megértettem: ezek a megváltozott emberek nem használtak tükröket. Tükörbe nézve ugyanis egyszerűen korrigálhatóak lettek volna azok az apró disszonanciák, amelyek arcukon vagy öltözetükön megjelentek az utóbbi időben. Nem

tévedtem. Talán három hónap kellett ahhoz, hogy felbukkanjanak a nyilvános helyeken megrongált első tükrök. Illemhelyek, éttermek, üzletek, szállodák és ruhatárak tükrői lettek bezúzva, festékszóróval lefújva, leszerelve vagy éppen bútorokkal és ócska vászonnal eltakarva. Ez jelezte, hogy a kezdetben jól álcázott invázió elérte azt a méretet, hogy a megszállóknak többé már nem kellett titokban tartaniuk jelenlétüket és tevékenységüket.

Nem tudom, vannak-e rajtam kívül mások, akik még a régi önmaguk és nem estek áldozatául a támadóknak. Tulajdonképpen viszonylag egyszerű volt elvegyülni köztük, hiszen elegendő volt úgy felöltözni és fésülni, hogy nem használtam tükröt, illetve igyekeztem a bal kezemet használni a legtöbb szituációban. Kerültem a tükröződő felületeket és nem bámultam az embereket - bár nem vagyok biztos benne, hogy nevezhetem-e őket így. Igazából nem is tudom, kik vagy mik lehetnek és azt sem, hogy mit akarnak. Eltekintve a tükrök mellőzésétől és az elszaporodott balkezes egyénektől, semmilyen más érzékelhető változás nem történt. Mindenki végezte a munkáját, ellátta a feladatát, beszélgetett, autót vezetett, részegre itta magát, ölelkezett és élte a mindennapi életét.

Habár most, hogy ezeket írom, talán mégiscsak van valami különbség és ez a nyugalom. Nem emlékszem, mikor láttam legutóbb rendőrt vagy olvastam volna bűncselekményekről. Arra sem, hogy veszekedést hallottam volna. Tulajdonképpen az élet kellemes volt és békés, egy amolyan szép, új világ. De mégsem volt az enyém, mert én nem ezt szoktam meg, nem ebben éltem. Olyan szívesen beszélgettem volna ezekről a dolgokról és az elméletemről Allen barátommal, aki bizonyára roppant érdekfeszítőnek találta volna a tükörvilág lakóinak invázióját, ám a már említett este után egyszer sem találkoztunk, mert mindig nagyon elfoglalt volt. Persze felfedezésem tükrében egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy még mellettem állna. Egyedül voltam, teljesen egyedül. De tennem kellett valamit és már tudtam is, hogy mit!

Washington, D.C., 2015. augusztus 9. (Associated Press)

Rövid tűzharc után az elnök testőrei lelőtték azt a fegyveres terroristát, aki tegnap késő este behatolt a Fehér Házba. A magányos elkövető, aki miután automata fegyvereivel több biztonsági embert is megsebesített, 22 óra 38 perckor bejutott az épületbe, ahol az elnöki iroda felé igyekezett. A személyi testőrök végül ártalmatlanná tették, ám az akciót nagyban megnehezítette a támadó jobbkezes harcmódora. Nyomozás folyik mind az elkövető kilétét, mind motivációját illetően, továbbá annak a ténynek a tisztázására, hogy miért volt nála egy kézitükör. Az elnök, aki a támadás idején az Ovalis Irodában tartózkodott, nem sérült meg. Meg nem erősített információk szerint a terrorista egyike lehetett azoknak a korábbi börtönőröknek, akik, nem tudván elfogadni nemzetünk frissen kivívott szabadságát, időről-időre erőszakos akciókkal támadnak ránk. Percy Allen professzor asszisztense, Hope Allison, megerősítette, hogy a függetlenségünket lehetővé tevő találmányának megalkotása után a kutatót is érték korábban hasonló atrocitások, ám ezek az utóbbi pár hónapban teljesen abbamaradtak.

F. Attila

Ábránd, de kié...

Arcodba süvít a menetszél. Száguld a hajó, szeli a valót. Földanyahajónk fedélzetén ritkán állunk meg szatyrokkal, táskákkal, járművekkel való nyüzsgéseinkben. Leginkább semmikor sem tekintünk át a korlátokon, bele a kilátásba. A rettenetes évezredes civakodás a kormányzás felett nehezen enged egy pillanatnyi időt is, hogy feltegyük a kérdést: hová?! Észrevéve, meghökkenve, netán végleg meglepődve azon, hogy vagyunk! És nem is annyira a zabolátlan vágyakba fektetve a lelkesedést, inkább a hálába és a rejtőzködő lehetőségekbe. És észrevéve a civakodás nevetségesen szomorú ostobaságát, miszerint azért aprítjuk egymást, hogy ki szabja meg az irányt, noha a hajókorláttól már egy méter után nem létezik olyan, hogy jobbra és balra, fent és lent, előre és hátra! Csak az idő és hogy hová.

Mindenkinek megvan a maga vitorlája és zászlaja, mibe kapaszkodik, mit szorítani próbál nekifeszülve. Bár túl kis vitorlák egy túl nagy hajón. Egy olyan tengeren, ahol a tér csak egy hullám, s az idő csak egy szellő.

Vannak, akik az erős hit vásznába markolnak, s azt mindenek fölé feszíteni igyekeznek! Üzenetekben hisznek, mik távoli palackokban érkeztek, vagy olyan hírhozóktól, kik valamilyen tökéletesnek leírt világból, de bizonyos, hogy valahonnan máshonnan ide jöttek. És ez igen jogos indok a hitre! A többi infó már inkább csak az időszél susogása és a mindennel teli Ūr csendes, távoli morajlása.

Aztán vannak a tudósok, felfedezők, felkutatók! Ők arra építenek, hogy a valóság azért van, hogy megtapasztaljuk, a lehető legmélyebbre ásva a legmagasabb szinten és a legmegtapasztalhatóbb módon. Máskülönbön mi értelme, mi haszna, mire való a való? És milyen igaz! Tényszerű! Nem juthatnak túl messzire parányiságuk miatt, de ameddig tudnak, addig nagyon eljutnak! Ezért tudósok. Kevésről sokat tudók.

Aztán ott a sok színes zászlókat kedvelő, lelkes vezető! Ők inkább a hajó mindegy merre kormányzásából merítenek nagy mámoros örömeiket. Elképzelt távlatok, mesebeli országok felé. "Törjünk utat! Menjünk akárhová, csak haladjunk! Ne legyünk sötétben, fedélzet mélyében bujkáló rágcsálók! Ha már úgyis menni kell!" És jogos! Nem épp az önző, felelőtlen, másokat elveszésbe borítgatás, de hogy vegyük kezünkbe sorsunkat, és vállaljuk fel a közösséget, az nemes és igaz!

Aztán vannak az árbc nélküli vitorlások! (A kedvenceim.) Akik merészen röpködnek mindenfelé. Néha túlröppenne és tovatűnve, de esetükben belefér. Van, hogy sok életet is belesűrítenek egybe, és a határtalant is megcélozzák! A lehetetlen számukra nem más, mint a hívők kételyei, a tudósok nem értései, a vezetők vezetői, hol hódolni képtelenek! Nekik e falak csak kedvező zsámolyok, ahonnan nagyobbat ugorhatnak a lét csodájába! Ezek bizony a művészek.

Na és ott vannak sajnos és utolsó sorban a sokak, akik nem igen hivatottak másra, mind e fentiekől függeni! Nekik mindegy merre, csak jó helyre, csak haza. Ők voltaképpen a számtalan féle és formájú, kisebb nagyobb gyermekek. Na, nem a fentieké. De bizony biztatására, tanításra, vezetésre, és lelkesítő mesékre van szükségük! Vagyis óvó vigyázásra!

Ám mivel teljességgel lehetetlen, hogy egy anyagon túli tanítással elárasztott, felmérhetetlen tudományos precizításra épülő, eredendően gondoskodó, kimeríthetetlenül művészi világminőség, semmiből véletlenül létrejövő, ok, cél, értelem és végső menedék nélküli legyen, kétségtelen, hogy egyszer és mindenkorra, végre és valahára, így vagy úgy, de meg fogunk érkezni! És nagyon úgy tűnik, a láрма és őrjöngés ellenére is, és egyre többen vesznek észre, hogy bizonyos, hogy közeledünk! Bárhová is, de nem akárhová!

A zászlókon különös fény dereng, a szerteszt húzó vitorlák lassan egy irányba mozdulnak, és csak csak meglendítik a hajót. Valami furcsa, ismeretlen ismerős szél mozdítja őket. Mintha nem innen való lenne. Nem a múlandóság hideg, könyörtelen szele. Teljesen más az illata, az érintése, s melege mindent feléleszt, mintha még sosem éltünk volna igazán. Bár még kevesen vesznek észre.

A vallások ébrednek, és össze fogni próbálnak, megértve, hogy a háborúk kiobbantó szikrái téveszmék és torz hittek, s hogy az igaz hit, a béke összetartó ereje! Amely megérti, hogy a legfelsőbb szeretetben senki sem pótolható, és senki sem veszhet el végleg! A tudomány rájött, hogy az elméleteket és feltételezéseket nem lehet a valóság fölé helyezni, mert elzárja annak útját! Nem szabad tényeket, felfedezéseket eldugdosni, félreoktatva a jövő nemzedéket! A tudomány józansága biztos egyensúlyt tart a még álmódzó ideológiák számára. A vezetők is ébredőben, mert a Föld kizsákmányolása az utolsó húrt feszíti, és felelősségre pendít! A fenntartható életmódot és gazdaságot alá kell rendelni a természet működésének, fejet hajtva gondoskodó intelligenciájának! A művészek rájövögetnek feladatukra, hogy a szívünk mélyén alvó, sosem használt valódi érzékeink egy tényleg határtalan boldogságra hivatottak! Melyet szép óvatosan meg kell tanulgatni használni, mert ideje közeledik.

A mindenfelé rohanó fiataloknak biztos ösvényt kell mutatni, a nehezen változó idősöket karon fogva segíteni!

Ezen összefogás oly reménnyel kecsegtet, oly ábrándot kelt életre, ahol a vallás, a tudomány, a vezetés és a művészet legteljesebb megvalósulásaikban, egyazon igazság örök ízeivé válva lépnek a partra!

Az valódi, tiszta, örök önmagunk, a végtelen boldogság ragyogó hazája még csak szanaszét szóródó színes röplapok! De kiolthatatlan a szívből a villanás, ahogy mintha a világ legfelsőbb arca kacsintana, hogy új virágfüzérének idesodródott szirmai.

Negyedik típusú találkozás - nodreharni módra Koi

A magányos halászbárka egy embertől eltekintve teljesen üresen bukdácsolt a Sargasso-tengeren. Fogás, az megint nem volt, de a halász azért kint maradt éjjelre is tintahalra vadászni. Éjjel tizenegy óra huszonhét perckor valami érces zajra lett figyelmes. Felnézett az égre. Egy hatalmas tonhalra emlékeztető, az égnél is sötétebb folt jelent meg pontosan a hajója fölött halk zúgás és enyhe kén-hidrogén szag kíséretében.

Megrettent, és inkább visszahúzódott a kormányállásba. A fölötte lebegő sötét pacából ekkor fény kezdett áradni, majd egy kötélhágsó ereszkedett le a hajó fedélzetére. A halász ekkor menekült le a hajótérbe. Gyorsan elbújt az olajoshordók közé, hátra a motortérbe. A régi, dízeles erőforrás ekkor felpörgött, majd szinte rögtön le is fulladt. Csak az enyhe zúgás maradt az egyetlen hang, ami elhatolt a halász füléig. Várt. Ekkor szinte a semmiből egy hatalmas puffanást, majd négyütemű döngést kezdett el hallani a feje fölül. A félelem egyre inkább úrrá lett a halászon, aki magában egyre imádkozott Szűz Máriához.

A zaj okozója megállt. Alatta pedig kis ugránozás után leszáadt az acélmez. A felszálló porban kirajzolódott egy négylábú,

kétkarú, igen magas szkafander, kezében egy könnyűgéppuska-szerű, furcsa fegyverrel. Az üvegrész sötét színe miatt nem látta a beható arcát, bár abban sem volt biztos, hogy van neki.

A por elült. A halász rémulten tekintett fel a két pár igen súlyosnak tűnő bakancsra, a kékszürke egyenruhára és az acélos színű, tetraéder alakú sisakra, amiből két csápszerű valami lógott ki. A sisakból fémes, boldognak rémlő, ismeretlen nyelvű beszéd kezdett el kisugározni.

...

- Tényleg, Inscu - kérdezte meg Makrzuho Antrevfrüh kapitány, a Lundkrevziwerür nevű, nodreharni felségjelzésű úrromboló kapitánya legjobb barátját, Inscuhtrev Etplokraw zsoldos bolygókutatót -, mi volt az X-1001-en?

A természetes nodreharni hátradőlt, és jellegzetes kolmesini akcentusán válaszolt.

- Kicsit repkedtem, meg... ja, igen - nyúlt zsebébe a halász vérfoltos sapkájáért. - Ebédeltem.

Felhős és alatt

Basil77

Két katonafurma férfi bandukolt az erdőben. Komor, esőre hajló idő volt, a sötét felhők közül alig-alig hatolt be némi fény a fák közé, s bokamagasságban gyér köd borult a tájra. A két férfinak láthatóan nem volt sürgős az útja, és mogorva arckifejezésükből ítélve egyik sem volt elragadtatva attól, hogy most itt kell lenniük a semmi közepén. Hozzá voltak szokva, hogy a talpuk alatt folyton recsegnek-ropognak a földre hullt faágak, de néha más is került a lábuk alá, mint akkor is, mikor az egyik férfi, egy ritkuló, szőke hajú, a nyakán vastag forradást viselő fickó hirtelen káromkodni kezdett és nagyot rugott az avarba.

- Mi az már megint? - nézett rá a másik, egy vörös hajú, szeplős, alacsony kis ember. Láthatóan nem érte váratlanul, ami történt, s ingerült hangja világosan mutatta, hogy kezd lassanként elege lenni társa szüntelen panaszaiból.

- Ezek a kurva csontok mindenütt! - morogta a szőke.

A vörös hajú egykedvűen vont a vállát.

- Nem értem, min csodálkozol annyira, Aissin. Nem emlékszel talán, mit meséltek a helyiek tegnap? Itt, meg a környéken három nagy csata is volt a Téli Háborúban.

- Tudom, tudom... De ha egyszer folyton megbotlom bennük... - dohogott tovább a szőke, de amikor látta, hogy társát nem hatják meg a panaszaik, ő is elhallgatott, s csak magában szitkozódott, mialatt folytatták az útjukat.

Ezután jódarabig egyik se szólt a másikhoz, s mivel az eső is szakadni kezdett, mégpedig olyan sűrűn, hogy kénytelenek voltak csuklyájukat a fejükre húzni, s köpenyük ráncaiban hamarosan már patakokban folyt a víz, ha akartak, se nagyon tudtak volna egymással foglalkozni.

Aztán egyszer csak megtorpant a néhány lépéssel társa előtt járó vörös hajú, s csendben meredt maga elé, míg csak be nem érte őt a másik. A szőke, mihelyt odaért mellé, maga is megállt. Egy ideig egyikük sem szólt meg. Súlyos lélegzetük volt az egyetlen zaj az erdőben közel és távol.

- Nem semmi, mi? - törte meg végül a hosszúra nyúlt csendet a vörös hajú.

- Így nézett ki Ifwersen is a nagy csata után, ugye? - felelte neki a társa.

A vörös hajú komoran bólintott. Közben sem ő, sem a szőke nem vette le a szemét az eléjük táruló látványról.

- Ilyen - tette még hozzá. - Csak azok katonák voltak. Kiképzett, jól felszerelt, okosan vezetett, félelmet nem ismerő harcosok. Tisztesség volt meghalni a kezüktől és tisztesség volt megölni őket. Ezek itt viszont csak hitvány barbárok voltak.

A földre köpött a megvetése jeléül.

A két férfi beszélgetésének tárgya egy hatalmas, koponyából rakott piramis volt, amely évek óta állhatott azon a tisztáson, ahová Aissin és társa most megérkeztek. A koponyából emelt halom szabálytalan formájú volt, mivel a piramis belsejében lévő csontok idővel magukba roskadtak a rettentő súly alatt. Emellett pedig mostanra már egészen beborította a piramist az avar, a fű, meg a moha. Kísérteties látvány volt, s a két katona nem csak a hidegtől borzongott, miközben ezt a levágott fejekből rakott komor mementőt bámulta.

- Azért csak áttörték az erődrendszert ezek a kurva barbárok - szólt meg kisvártatva Aissin is.

A vörös hajú megint köpött egyet és neheztelő pillantást vetett a társára.

- Dehogy törtek át! Ha áttörték volna, ma már nem lenne Szent Birodalom - közölte vele olyan hangon, mintha istenkáromló beszédet hallott volna az imént. - Legyőzhették akárhány seregünket, de végül csak mi győztünk! Én ott voltam Tokar alatt, mikor a nagyúr személyesen vezetett rohamra minket a barbár főserg ellen. - Öklével kissé kérkedve csapott a mellkasára. - Istenekre! Micsoda mézszárlás kezdődött akkor!

Aissin a jelek szerint nem vette zokon a kioktatást. Nem ez volt az első alkalom, hogy a Téli Háborúról hallott mesélni, mégis érdeklődve hallgatta társát.

- Igaz, hogy ő ölte meg a barbár főkirályt? - kérdezte tőle csillogó szemmel.

- Puszta kézzel, persze - mosolyodott el a vörös hajú. Tréfált vajon vagy komolyan beszélt? Ki tudja? Aissint mindenesetre kielégíteni látszott a válasz.

***

A táborban csendes egyhangúságban folyt az élet ebben az elátkozott, esős, hideg időben. A kisebb őrzáratok a megszokott rendben hagyták el a kettős sánccal és cölöpfalakkal védett tábor, hogy fél napi járőrföldre bejárják a környező vidéket, időnként pedig nagyobb őrzáratok indultak délnek, keletnek, északnak és nyugatnak, hogy ellenőrizzék a távolabbi vidékeket és felkeressék az erődrendszer közelben lévő fontosabb létesítményeit.

A többi katona ezalatt kisebb-nagyobb csoportokban gyakorlatozott, a tábor javíttatta, a bordély és a kocsmák körül lézengett vagy a sátraiba húzódva próbálta átaludni ezt az elviselhetetlenül unalmas időt, amikor az ember a szomszéd sátorig sem lát a szakadatlanul hulló csapadéktól, nemhogy valami értelmes elfoglaltságot találhatna magának. Innen-onnan füst szállt fel a sátrak közül, de mert minden egy merő víz volt, a katonák inkább köpenyükbé burkolózva, halkán morogva állták a viszontagságokat, mint hogy tűzrakással veszkődjenek.

A főhadiszállás körül sem volt valami nagy élet. A hadtest parancsnoka, egy finom vonású, jellegzetes wobih nemes úr, akinek azonban könyöktől lefelé hiányzott a bal karja és egy rút fekete kötés takarta a bal szemét, unottan drisát játszott egy fiatal tiszttel, aki alighanem a közelmúltban végezhetett valamelyik wobih katonaiskolában. Körülöttük néhány tiszt mímelte a munkát parancsnokuk jelenlétére tekintettel, de mivel szinte semmi dolguk nem akadt, inkább csak pletykálgodtak: a Tokarból, a helytartó palotájából és a messzi délről, a Szent Palotából származó híreket vitatták meg suttogva és viszolygó arckifejezéssel.

Parancsnokuk nem sokat törődött velük, s csak akkor emelte fel a fejét, mikor Qwersat nagyúr neve ütötte meg a fülét. Ezt észrevették tisztjei is, mert sietve másra terelték a szót. Parancsnokuknak ez is elég lehetett, mert hamarosan visszatért a drisához és minden különösebb lelkesedés nélkül arrébb tolt néhány követ a táblán, majd játékostársára pillantott, akinek számára a jelek szerint nagyobb tétje lehetett a játéknak, mint parancsnokának, s most homlokát ráncolva gondolkodott rajta, hogyan kerülje el a táblán lassanként mind félreérthetlenebb módon kibontakozó végzetét.

A parancsnok nem türelmetlenkedett, hagyta, hadd gondolkojon társa hosszú percekken át. Miért is ne tette volna? Csak az sietteti a befejezést a drisában, aki semmit sem tud erről a nemes és kifinomult játékról, amelynek legapróbb részletei is értelemmel és fénnel töltik meg még az olyan szürke és unalmas napokat is, mint amilyen ez is. A legtöbb ember persze túl buta hozzá, hogy megfelelően játssza ezt a játékot, de még a primitív kocsmái drisa is értelmesebb elfoglaltság, mint amivel egyébként azok a szerencsétlen nyomorultak tölthetnék az idejüket. Ezerszer jobb a kockázásnál vagy az ivós játékoknál, dűnnyögte magában a parancsnok.

A fiatal tiszt még mindig bizonytalannak tűnt, hogy mit is lépjen, s közben láthatóan már amiatt is aggódni kezdett, hogy parancsnoka ostobának fogja nézni, ha még tovább húzza az időt,

aminek bizonyítékeként idegességében izzadni kezdett. Parancsnoka ezen csak mulatott, s gondolatai el-elkalandoztak közben.

Így jutott eszébe tisztjei iménti pusmogása. Őszintén érdekelte volna, miről beszéltek, különösen azért, mert semmi jóra nem számíthatott tőlük. Egy ideje már az volt a benyomása, hogy a fiatal wobih tisztetek egyre növekvő felháborodással hallgatják a délről érkező híreket. Minden hétre jut egy leleplezett összeesküvésről, egy lefejezett nemes úrról, egy kisajátított birtokról, egy alacsony sorból származó kegyencnek juttatott, kiérdemeletlennek érzett előléptetésről vagy kitüntetésről szóló hír. Borzasztó, milyen gyűlölet van ezekben a mai fiatalokban, dűnnyögte magában lemondóan a parancsnok, aki maga sem volt éppen idős ember, de egy ideje már meglehetősen idegenül érezte magát ifjú tisztjei körében.

Nem mintha ő ne tartotta volna bizarrnak és természetellenesnek ezt a mai világot, de tudta, hogy hol a helye, s hogy mi a kötelessége. Az Északi Hadsereg az egyetlen dolog, ami a barbárok és a Szent Birodalom között áll, s bárki, aki megjárta a Téli Háborút, annak tudnia kellett, hogy ez nem üres frázis. Az Északi Hadsereg tisztjeinek nem az a dolguk, hogy a Szent Palota ügyeivel foglalkozzanak. Aki bele akar kotyogni a birodalom kormányzásába, az menjen haza Abadaiba vagy a Szent Városba, aki viszont itt akarja szolgálni a Szent Birodalmat, az fogja be a száját és foglalkozzon azzal, ami a valódi feladata.

Ahogy ezekre a jó házból való, derék nemes ifjakra pillantott, akik a rémisztő időjárás ellenére is kifogástalanul elegáns öltözékben, a farszót szolgálát közben is kisimult vonásokkal s boldog tudatlanságban szidalmazták az általuk csak semmiből születetteknek csúfolt új nagyurakat, köztük a likár helytartót, Qwersatot, s a többieket: a Szent Palota szemeinek és füleinek főnökét, a nombari helytartót, az arany-ezüst ruhás testőrség parancsnokát, a Katonai Kincstár felügyelőjét és társaikat, egyszerű rendkívül magányosnak és öregnek kezdte érezni magát. Szóljon talán rájuk? Elvégre a felsőbbbőség bírálata aláássa a hadsereg fegyelmét, mondja a tábori szabályzat. Vagy tegyen úgy, mint aki semmiről sem tud, semmit sem hall és semmit sem lát? Nem fogják érte bolondnak tartani?

Épp itt járt gondolataiban, mikor játékostársa végre cselekvésre szánta el magát és arrébb tett néhány követ a táblán. A parancsnok egyszerűen meglepedkezett minden másról és egyedül csak a drisára összpontosította a figyelmét. Ügyes, dűnnyögte magában, ahogy a fiatal tiszt gondosan rendezgette a köveket, nagyon ügyes. De nem eléggé, tette hozzá és önkéntelenül is elmosolyodott, ahogy meglátta az ellenfele lépései által teremtett, csábítóan csábítóbb lehetőségeket.

***

Aissin és társa végül megtalálták, amit kerestek. Egy sziklás domb mögött bújt meg egy gondosan és találékonyan álcázott kis tábor, amelyre még véletlenül sem bukkanhatott rá semmilyen őrzár vagy eltévedt vándor, annyira kiesett a főbb közlekedési útvonalak közeléből. Ők se jöttek volna rá maguktól, merre keressek, ha előző nap nem kapnak részletes felvilágosítást akkori vendéglátóiktól.

- Hát ti meg kik vagytok? - csodálkozott rá a semmiből felbukkanó idegenekre a tábor kapujában álló őrszem.

- A likár helytartó emberei - felelte neki a vörös hajú magától értetődő természetességgel.

Az őrszem arca elkerekedett a meglepetéstől.

- Onkerek? Itt? - kérdezte hitetlenkedve. Ugyanakkor nemigen lehetett kétsége a válasz felől. A két katona kék köpenyt viselt,

amelynek belső oldalán arany színű, sárkányformájú hímzés volt, akárcsak a köpeny alól előbukkanó kék tunikájukon. – Mit keres erre felé a fajtátok?

A vörös hajú jóízűen felnevetett az őrszem otrombaságát hallva.

– Majd pont neked fogom elmondani először és nem a parancsnokodnak... Vezess hozzá, de rögtön!

Az őrszem egy pillanatig sem ellenkezett, és nem is késlekedett, hogy teljesítse a jövevények kérését, hanem azonnal odahívott magához egy apródot, aki addig fát vágott, pontosabban immel-ámmal tettette csak a munkát, mert egyébként a jövevények és az őrszem párbeszédét hallgatta. Mikor az őrszem rászólt, sietve belevágta a fejszét egy nagyobb tönkbe és már rohant is oda hozzá.

– Igen, uram! – mondta neki, mikor megállt előtte. Szőke, jóképű fiúcska volt, aki le sem tagadhatta volna előkelő származását. Túlságosan jók voltak a fogai, túlságosan fényes az arca, túl gondozott a ruházata ahhoz, hogy közrendű legyen. De cserébe tisztelettudóan beszélt még ezzel a közkatonával is, aki a kaput őrizte, s csak csibészes mosolya árulta el, hogy tud ő szemtelen és engedetlen is lenni.

– Loliane, vidd el ezt a két embert a parancsnok úrhoz!

– Máris! – kiáltotta lelkesen a fiú és már mutatta is az utat nekik a tábor belseje felé.

A két katona követte őt, s igyekezett válaszolni az apród záporozó kérdéseire. Aissin szívesebben feleltetett neki, a vörös hajú nem volt különösebben lelkes, de láthatóan még neki is hízelgett a fiú forró rajongása az onkerek iránt.

– Nem, én nem harcoltam a Téli Háborúban, de a társam igen – felelte Aissin a fiú egyik kérdésére.

– Az apám is itt volt, a feyraqi helytartó lovasságában szolgált – szúrta közbe Loliane kipirult arccal.

– Akkor ő Didar nagyúr oldalán vett részt a selwari csatában – dűnnyögte elismerően a vörös hajú. – Mesélt róla neked valamit, fiú?

Loliane megrázta a fejét.

– Hősi halált halt Selwar alatt. A feyraqiak közül szinte senki sem élte túl azt a napot – tette hozzá látható büszkeséggel.

A vöröshajú megveregette a fiú vállát.

-- Legyél méltó utódja, fiam! Akik aznap estek el, azoknak a lelke ma már a hősök csarnokában ünnepel a társaival együtt.

– Úgy fogok tenni, uram! – felelte az apród elérékenyülve.

***

A hadtestparancsnok távozása után végre szabadabban beszélhettek egymás között a főhadiszálláson maradt tisztek. Az egyikük bort hozatott a szolgájával, egy másik ételt rendelt az altisztjétől. Miután megteltek a boros kupák, néhány köszöntő hangzott el a Szent Birodalomra, a Szent Házra, az Északi Hadseregére és annak vezetőjére, Tanoker nagyúrra, s végül saját hadtestükre, a VI. hadtestre és a parancsnokukra, Odoarker úrra, az iqari háború veteránjára és a Téli Háború hőisére.

A köszöntőket nem egyforma lelkesedéssel fogadták. A Szent Házra és Tanoker nagyúrra tiszta szívből ittak, Odoarker úrra hideg udvariassággal. Nem mintha nem tisztelték volna az öreget, de az igazat megvallva nem kedvelték túlságosan. Túl hideg volt, túl hivatalos, s túl kevés érdeklődést mutatott a Szent Palota ügyei iránt. Holott a családja számos tagot adott a Hatszázaknak, és azt is mindenki tudta róla, hogy a nagyapja kétszeres tiktat

volt. És mégis, mindennek ellenére, a parancsnok készakarva meghallatatlanná tett minden délről érkező, felhőborító hírt. A tisztek megbotránkozva figyelték parancsnokuk gyávaságát és megalkuvását.

Ők bezzeg egészen másként viselkedtek. Most, hogy a bortól megeredt a nyelvük, s a bátorságuk is megnőtt, az egyikük társai élénk helyeslése közepette kijelentette, hogy a hadsereg dolga megvédeni a Szent Birodalom örök isteni rendjét, ha mások képtelennek bizonyulnak rá. Továbbá, hogy a nagykirálynő lényegében fogságban van, a semmiből születettek ellenőrzik minden lépését, a valódi hatalmat egészen kicsavarták a kezéből és hogy a semmiből születettek mohósága és gátlástalansága egyre nyilvánvalóbban tönkreteszi a Szent Palotát.

A tisztek egyetértően morogtak, majd, mikor társuk elhallgatott, egy másik fiatalember ragadta magához a szót és elmesélte, hogy nemrég levelet kapott otthonról. A nagybátyja, mondta, a Szent Utak Hivatalában dolgozik, s egy szörnyű történeteket osztott meg vele az otthon mindent megfojtó, egyre elviselhetlenebb zsarnokságról.

– Azt írja a bácsikám, hogy egy derék házból való fiatalembernek, Sorokernek levágták az írókezét, mert gúnyverset írt a hegyi ember ellen.

A történetet, amelyben persze semmi meglepő nem volt az utóbbi évek állandó összeesküvés perei és véres megtorlásai közepette, a jelenlévők hangos méltatlankodással fogadták, s azt találgatták izgatottan, hogy ez a Soroker vajon azonos-e Priolker úrnak, a tavalyi év egyik attilikijének a fiával vagy inkább a Nagy Katonaiskola egyik régi tanárának, Mosaholker úrnak a fiáról lehet-e szó. Akárhogy is, állapították meg teljes egyetértésben, itt lenne az ideje, hogy vérrel mossák le a tengernyi kiontott vért. Hogy kinek a vérével, azt mondani sem kellett, úgyis tudta mindenki.

Az egyik tiszt ekkor érezte elérkezettnek az időt, hogy megjegezze mellette ülő társának, hogy mennyire hallgatag maradt ma este.

– Te talán nem értesz velünk egyet, Nomoker? – kérdezte tőle szemrehányóan. – Egész idő alatt egy szót sem szóltál. Neked talán nincsenek bebörtönzött, elhallgattatott, félreállított, kifosztott, megölt rokonaid? A te családodat talán nem szegényítették meg a semmiből születettek?

A megszólított szomorúan elmosolyodott.

-- Befoghatnád a pofád, Galorker, nehogy még jobban leégesd magad. Az én apámat az elsők között börtönözték be. Még Semes királyné régensége idején.

– Akkor miért hallgatsz? – mordult rá a társa, akit láthatóan inkább bosszantott, mint kijózanított Nomoker iménti rendreutastása. – Talán bejeddél?

Nomoker arcán megvető kifejezés jelent meg.

– Gyáva szar vagy, barátocskám. Jártatod itt a pofád, azt hiszed, nagy hős vagy, mert szidod a semmiből születetteket a barátaiddal. Azt hiszed, csinálsz valamit. De valójában ugyanúgy tőröd a zsarnoki igát, mint mindenki más – Nomoker gúnyosan megveregette társa vállát, majd odafordult a többiekhez. – Gyáva szarok vagytok mind! – mondta nekik jól hallhatóan, majd magukra hagyta őket a sátorban.

Mikor eltűnt a sátor kijáratában, a többiek egymást kérdezték, hogy ennek meg mi a baja.

– Rosszak az idegei a Téli Háború óta – mondta az egyik lemondóan. – Ott volt az awursumi csapdában. Mindössze háromszázan tudták kiverekedni magukat onnan a második és harmadik hadtestből.

Erre nem volt mit mondani. Az awursumi túlélőkre mindenki úgy tekintett, mint akik élve tértek vissza a jeges pokolból. Szegény fiú, hallatszott valahonnan.

- Érthető, hogy dühös - jegyezte meg végül valaki. - Mondjuk ki nyíltan: a régi Északi Hadsereget hagyták a halálba menetelni a Téli Háborúban. Gyalázatosan elárulták, magukra hagyták őket.

Nem kellett sokat magyarázni, mindenki tudta, kik tehettek a legendás hírű hadsereg pusztulásáról. A holtában is ezerszer átkozott régenskirálynő és azok a semmiből született disznók.

***

- Zoloth! Hát te meg hogy kerülsz ide?! - kiáltotta vidáman a parancsnok, amint meglátta a sátrába belépő két onkert és felismerte a vörös hajúban a régi bajtársat. - Mióta nem láttuk egymást? Tíz éve?

- Pontosan tíz éve, uram - felelte a vörös hajú kissé zavarban, amiért a parancsnok minden ceremónia nélkül egyszerűen csak odalépett hozzá és bajtársiasan megölelte őt, majd még két csókot is nyomott az arcára.

- Ne viccelj velem, Zoloth, csak nem fogsz uramozni mindazok után, amiket együtt átéltünk! Szólíts csak a nevemen, mint régen! Mint azokban a napokban, amikor együtt másztuk meg Gardion falait!

- Rendben... Landon... - mosolyodott el a vörös hajú, s miután kihámozta magát a parancsnok öleléséből, bemutatta neki a társát. - Ez a kölök itt Aissin. Jó gyerek. Kissé még zöldfülű, de az öregség amúgy sem érdem, csak állapot, magától megjön az embernek, nem kell érte semmit tennie.

- Uram... - hajtotta meg a fejét Aissin a parancsnok előtt. Neki bezzeg Landon úr nem tiltotta meg, hogy megadja a rangjának kijáró tiszteletet. Rámosolygott ugyan, de csak egy pillanatra s utána máris visszafordult a vörös hajúhoz.

- Látom, onker vagy... - mondta elismerően. - Hogy kerültél vissza a nagyúr szolgálatába? Én úgy emlékeztem, hogy az iqari háború végén ott maradtál a gardioni helyőrségben...

Zoloth mosolyogva biccentett.

- Úgy is volt. Sőt, később Kallnyr helytartójának testőrségében szolgáltam. Ott hallottam aztán, hogy sereget toboroznak a merhana háborúba. Mikor megtudtam, hogy ki lesz a parancsnok, erőnek erejével sem tartóztathattak volna... Hogy is maradhattam volna ki egy ekkora mókából, amikor maga az átkozott kölök vezetett hadba minket?

Landon maga is mosolygott.

- Néha még ma is azokkal a régi szép iqari napokkal álmodom, amikor még csak egy egyszerű tiszt volt, nem likár helytartó. Pedig azóta sok cifraságot láttam... De ezt épp neked mondjam, aki ezek szerint megjártad vele a merhana háborút is?

- És a Téli Háborút is... - kottyantotta közbe Aissin.

A parancsnok meghökkenve nézett Aissinra, aztán Zolothra.

- Valóban, öregem? De hisz akkor akár találkozhattunk is volna.

Zoloth megvonta a vállát.

- Talán találkoztunk is, de hát akkora volt a felfordulás azokban a napokban...

Ezen a parancsnok hangosan felnevetett és megveregette Zoloth vállát.

- Megőrült a világ körülöttünk, ugye?... De, gondolom, nem azért jöttetek, hogy a kalandjainkról fecsegjünk. Üzent valamit a nagyúr?

Zoloth bólintott s egy sárkányos pecséttel lezárt levelet vett elő a köpenyéből.

- Tudod, mi van benne? - kérdezte a parancsnok, amire Zoloth csak legyintett.

- Dehogyan. Egy onker nem tud semmi mást, csak azt, hogy kell ölni és meghalni.

Bár szerénykedett, de Zoloth hangja cseppet sem csengett elégedetlenül. Sőt, inkább büszkének, sőt, némiképp fennhéjázónak tűnt. Ez nem kerülte el a parancsnok figyelmét sem, s egy gúnyos mosollyal nyugtázta a dolgot, de nem felelt semmit, hanem sietve felbontotta a levelet és olvasni kezdett. Hamarosan eltűnt a mosoly az arcáról, s hümmögve olvasott tovább. Mikor végzett, a fejét csóválva hajtogatta össze a lapot.

- A nagyúr sosem alszik - mondta feltűnően rosszkedvűen.

- Ahogy szokott - felelte Zoloth.

***

Odoaker úr rosszkedvűen bandukolt az esőben a sátra felé. Mivel a közelben volt úgyis, tett egy kitérőt az árnyékszék felé, ahol némi nehézség árán letolta a nadrágját és egy büzlő luk fölé hajolt, hogy könnyítsen magán, majd, mikor végzett, egy ecetes ronggyal megtörölte magát, aztán visszahúzta a nadrágot, megigazgatta a ruháját és folytatta útját a sátrához.

Egész idő alatt egy régi barbár balladát füttyült, egy barbár királyról, aki elrabolta ellenségei feleségeit, a saját asszonyaivá tette őket, s boldogan élt, míg csak ellenségei egy éjjel be nem szöktek a táborába, hogy bosszút álljanak rajta: átvágták a nyakát egy csavart pengéjű traqwai késsel, majd megölték hajdani asszonyaikat is és azoknak a királytól született gyermekeit is.

Szomorú, lassú dal volt, épp, amilyen az ő hangulata is volt most.

Roszkedvének ez a teljesen értelmetlen határmenti táborozás volt az oka, amelyet a tokari helytartó minden józan ellenvetést félresöpörve rendelt el, s neki kellett végrehajtania ötezer szedettvedett zsoldos és néhány száz, még a katonaiskola szagától illatozó katonatiszt élén, akiket önbecsapásként az Északi Hadsereg VI. hadtestének neveztek. Itt, a semmi közepén nem lehetett érdemi kiképzőmunkát végezni az embereivel és még az ellátásukat is nehéz volt megoldani. De hát meg kellett lennie, aminek meg kellett lennie.

Tanoker nagyúr, az agg tokari helytartó állandó harcászultságban tartotta a Téli Háború után a semmiből újjászervezett Északi Hadsereg hadtesteit, amit a parancsnok a lelke legmélyén meg tudott érteni, habár a legkevésbé sem helyeselt.

Három év óta neki is rendszeresen visszatérő rémálmai voltak a barbár invázió miatt. Volt, hogy újra ott állt Olfela úr, a szállásmester oldalán a limpoki csatában, amikor is a VI. hadtest csodával határos módon viszonylag épségben tudott kitörni a bekerítésből és tüzzel és vassal nyitott magának utat délnyugat, Tokar bevehetetlen erődje felé. Ilyenkor újra és újra átélte a jelenetet, amint a csata reggelén körbenéz a környező vidéken, amelyet mindenünnen ellepnek a barbár harcosok, s a homlokán gyöngyözni kezd a veríték. Máskor a délnyugati menetelés rémségeiről álmodott, arról, ahogy a barbárok éjnek idején újra és újra rajtaütöttek a menetoszlopokon és hol innen, hol onnan ragadtak el néhány katonát.

Megint máskor arra a jelenetre emlékezett vissza, ahogy Darker úr, a parancsnokuk megszágyenülten hallgatja a helytartó szidalmait, amiért nem tartottak ki a nekik rendelt helyen, s ahogy a parancsnok szégyenében osztozik minden, a hadtestből akkor jelenlévő tiszt is. Vagy arra a képre, ahogy Tanoker úr, miután

Darker úrra és a hatosokra bízta Tokar védelmét, testőrsége élén kilovagol észak felé, hogy csatlakozzon a sietve összevont első, negyedik és ötödik hadtestekhez Usanor alatt, és megvívja a háborút eldöntőnek remélt nagy csatát, amely a biztosra vett hatalmas diadal helyett végül a Szent Birodalom történetének egyik legszégyenteljesebb vereségévé vált, mivel a büszke Északi Hadsereget elsöpörte a barbárok végtelen áradata. S hogy mindközben ők türelmetlenül, izgatottan és teljesen tehetetlenül várnak Tokarban, minden percben várva a győzelemről vagy – mint akkoriban kevesen hitték volna – a vereségről szóló hírt.

Odoarker maga is azok közé tartozott, akik egy pillanatig sem gondolták, még a VI. hadtest szégyenteljes visszavonulása ellenére sem, hogy az Északi Hadsereget le lehetne győzni. Persze, mit sem tudott még akkor a csapdába csalts második és harmadik hadtestek megsemmisüléséről az awursumi pokolban, s nem hihette, hogy saját visszavonulásukra egykor még úgy fognak emlékezni, mint a régi Északi Hadsereg egyetlen sikerére ebben az elátkozott háborúban. Nem, ők azt hitték, rosszabb dolog nem érheti őket, minthogy kimaradnak a győzelemből, és mindenki le fogja nézni őket, és majd folyton azt kell hallgatniuk, hogy gyávák voltak és méltatlannak bizonyultak az Északi Hadsereg dicső nevének viselésére.

De rémálmaiban legtöbbször az a jelenet derengett fel, ahogy az elvesztett csata után a nagyúr megtépzott, holtfáradt, ezer sebből vérző kísérete élén maga is súlyosan sebesülten beszáguld a tokari erőd kapuján, a nyomában egy népes barbár üldöző sereggel, akiket alig lehetett elkergetni a falak alól, s akiket követve néhány napon belül száz és száz ezredek lepték el a környező vidéket. Ez volt az a pillanat, amit Odoarker úr sosem felejtett el, sem éjjel, sem nappal. A hajdan gögös helytartó megtört tekintetét, a kísérete tagjainak szemében tükröződő vad rémületet, a koszt és vért a ruhákon, a hevenyészve bekötött, rég átvérzett sebeket.

Hogyne értette volna meg Tanoker nagyurat, amiért azóta sem volt egy nyugodt éjszakája sem, és minden pillanatban a bar-

bárok visszatértét várta? Nagyon is megértette őt, s ettől volt csak igazán szomorú és magányos. Mert nem maradt körülötte szinte senki, aki megértette volna őt, sem a nagyurat. Tisztjei zöme ugyanis nem a háborút túlélte VI. hadtestből jött, hiszen azokra szükség volt a többi hadtest újjáalakításához, hanem egyenesen délről, a Szent Városból, Abadaiból és máshonnan, s persze köztük volt a wobih nemesség ifjúságának színe-java. Ezek a fiatal emberek pedig sajnos semmit sem értettek az életből, mert nem éltek még eleget, hogy láthassák mindazt, amit ő látott a saját két szemével.

Nem látták a Tokart körülzáró sok százezernyi barbárt, nem látták lángba borulni a tokari polgárvárost, nem látták a polgárváros lakóit százsám karóba húzva jajgatni az erőd falai alatt. Nem látták feltűnni a láthatáron Qwersat nagyúr sárkányos hadijelvényeit és a nagykirálynő koronás párducos hadilobogóját. Nem látták azt az öldöklő küzdelmet, amely Tokar körül folyt napokon keresztül. Nem látták bevonulni a Sárkányt Tokarba és nem látták, amint a rettegéstől addigra félőrült Tanoker nagyúr térdre rogy előtte és megcsókolja a délceg hegyi ember pecsétgyűrűjét.

Mikor a sátrához ért, Odoarker úr abbahagyta a füttyörészést. A beosztott altiszte és egy apród üdvözölték a bejáratnál, sajnálatukat fejezték ki a rossz idő miatt és az estéről érdeklődtek. Odoarker bement a sátorba, s közben barátságosan, de még mindig melankolikus hangulatban felelgetett nekik. Odabent hagyta, hadd segítsék le róla nappali ruháját, megmosakodott, s kért az apródtól egy kupa bort, és amíg a fiú borért ment, Odoarker az altiszthez fordult.

– Milyen a hangulat a csapatoknál?

– Éhesek az emberek, uram. Éhesek és unatkoznak.

– No, igen – felelte Odoarker rosszkedvűen. – Van-e két dolog, amit bármely parancsnok kevésbé szívesen hallana a katonáiról, mint ezt?

Fler

Mia

Felriadtam. Szinte izzottam a feszültségtől. Halkan lélegezve kémleltem a környezetemet. Nem engedhetek meg magamnak ilyen mély alvást, most mégis teljesen kikapcsoltak az érzékelőim. Lassan emelkedtem fel a sarokból, ahová éjszakára beackoltam magam. Ellenőriztem a késeket, a fegyvert. Mindenem megvolt. Még váratott magára a pirkadat, mikor kiléptem a ház alacsony ablakán. A hámladozó falak még mindig a nappali hőséget okádták. Élelmet kell keresnem, gyorsan, mielőtt a nap feljön. AZOK viszont még ébren vannak, éhesek. A nappal elől nekik is menekülniük kell. Két heves szívdobbanással öntötte el a tudatomat az álmom. Nem, ez most nem veheti el a figyelmem. Hiába préseltem össze az ajkaimat, koncentrálna a következő fedezékre, ahová átosonhatok, úgy mart belém az álom, mintha ki sem léptem volna a képei közül.

Számolni sem tudom, hány holdciklussal ezelőtt láttam Rielt. Furcsa lelkiismeret-furdalással haladtam tovább a napégette famaradványok között. Nem akartam kiszambáznai a külvárosból,

mégis lehet, hogy a centrum környékén hamarabb ráakadnék fogadott testvéremre. Tartottam a betonzsungeltől, de azt is tudtam, hogy ő nem. Túl hangosra sikeredett a sóhaj, ahogy az álombéli szeretkezésünk végighömpölygött az elmémen.

AZOK persze meghallották. Töredékmásodpercen belül volt a képemben az első. Sárkányalomnyi dühvel félfordulatból vágtam el a torkát. A mozdulat fél térden ért véget, úgyhogy a következőt lágyékon szúrtam. Futás. Halkan, puhán, akár a macskák. Be kell mennem a központba. Ott kell lennie valahol. Nem beszélek neki az álmoról, nem akarom látni a szemén a zavart, amit én is érzek. AZ oldalról rohant belém, falhoz csapott a lendülete. Egyetlen végtaggal markolta át a nyakamat, a másikkal a falat kaparta a fülem mellett. Hányingerem lett a rettenetesen bűdös pofájától. Riel biztos rittyentett volna valami frappáns végszót, akkor is, ha AZ nem érti. Én kezdetnek rüszlön rúgtam, teljesen feleslegesen. Kezdtém kifogni a levegőből. Rohadt életbe, most komolyan ezzel a szaggal az orromban távozom a létből...?

DrSamson

Zölira

Szombat kora reggel legtöbbször még alszanak. Zoli nem ilyen szerencsés. Labor technikus egy autóelektronikai cégnél, és most túlóráznia kell. Rengeteg munka szakadt a nyakába. Egész héten semmi, aztán pénteken a minőségellenőrök megrohmozták mindenféle vizsgálatigénylő lappal.

Korai még munkához látni – gondolja Zoli. Különbösen is azt halotta valahol, hogy nyolc előtt egészségtelen dolgozni. Ezért inkább a számítógépe előtt marad és hírportálokat olvasgat, amíg megérkezik a segítsége. Szerencsére nem kell egyedül dolgoznia a hétvégén. Bár egyik munkatársa sem tud bejönni, tartani a frontot Zolival, de egy diákmunkást igényeltek aznapra.

Csendben üldögél, amíg meg nem csörren a telefon.

– Zoli vagyok, tessék! – szól bele.

– Megérkezett a fiatalember. Kijönne érte, Zoltán? – kérdezi a vonal végén egy női hang.

– Persze, megyek már – sóhajt Zoli és elindul a recepcióra, hogy bekísérje a segítőtársát.

Amikor meglátja a diákmunkást, alig bírja palástolni lemondó arckifejezését. A nyurga srác esetlenül toporog a bejárati ajtó előtt. Arca alig látszik ki a bőrét elborító pattanások alól. Megjelenése semmi jóval nem kecsegtet.

– Szia, Palkovits Zoltán vagyok! – nyújtja a kezét a fiú felé, aki előrelép, hogy ő is bemutatkozzon, de megbotlik a lábtörlőben és majdnem orra bukik. Elpirul szégyenében és lehajtja a fejét.

Remek segítség lesz – gondolja epésen Zoli.

– Köszönöm, Erika, most már átveszem – mondja a recepciós hölgynek, aki mosolyogva bólint, és utat enged nekik a laborhoz vezető folyosón.

– Tóth Ákos – mondja színtelen hangon a fiú, miközben a munkaterülethez ballagnak.

– Üdv, Ákos! – tessékeli be a fiút a labor ajtaján, miután lecsipantja mágneskártyáját a falra szerelt érzékelőn.

– Hú, mennyi gép, mire valók? – tájta el a száját Ákos odabent, és elfelejti zavarát, amikor meglátja a labor felszerelését.

– Ez egy röntgengép, ezzel lehet anyag-összetételt mérni – magyarázza Zoli –, az meg ott egy csiszoló.

Ákos csillogó szemekkel figyel minden egyes gépezetet. Szinte folyik a nyála, amikor Zoli megmutatja neki, hogy működik a csiszoló.

– Látod, csak le kell cserélni a korongon a papírt, mondjuk, pé százhuszasra, ez a legdurvább, úgy viszi a gyantát, mint a huzat.

– Milyen gyantát? – kérdi Ákos.

– Van néhány alkatrész, aminek meg kell néznünk a keresztmetszetét. Nem mindet lehet csak úgy, simán csiszolni, mert kicsi, vagy nincs rajta fogás, ezért kiöntjük gyantával és könnyebb vele dolgozni.

– Ez nem semmi. Kipróbálhatom? – kérdezi álmélkodva Ákos.

– Talán majd később, most inkább másra kérnék meg. Gyere!

Zoli a sarokban álló csigalépcsőhöz vezeti Ákost.

– Odafent is van még néhány cucc, meg egy-két gép, de azt majd később mutatom meg.

A lépcső alatt van egy ajtó, ahonnan halk zúgás és pittyegés hallatszik ki. Ákos várakozóan pislog Zolira, aki megragadja a kilincset és benyit. Egy kis terembe kerülnek, aminek nagy részét egy hatalmas sütőre emlékeztető szerkezet foglalja el. A tetején piros lámpa villog.

– Ez itt a kemencetér, ez meg egy Vötsch kemence. Hősokk tesztekhez használjuk – magyarázza Zoli –, be lehet állítani mínusz nyolcvan és plusz ötven fok közti hőmérsékletre. Ezzel vizsgáljuk, hogy az alkatrészek hogy bírják a különböző klímákat.

– Most mit csinál? – kérdi Ákos elkerekedett szemekkel, amikor a lámpa zöldre vált, és a kemencében lévő lift felemelkedik.

– Valahogy ki kell vennünk a cuccot a gépből, nem? De most nem ezzel van dolgunk, hanem azzal – mondja Zoli és a kemence melletti asztalon lévő szerkezetre mutat.

– Ez egy vágógép?

– Igen, pontosan.

– Olyan, mint egy mini cirkula.

– Hát tulajdonképpen az is – mondja Zoli, közben előszed néhány gyantaöntvényt a fiókból. – Ezeket kellene szétvágnod, hogy könnyebb legyen csiszolni őket.

– És ha elfogynak ezek, akkor mit csináljak?

– Akkor felmész az emeletre és hozol le még párat, annyi van, mint az állat. Egész nap elleszel vele.

– És csiszolhatok utána? – kérdi Ákos kissé bátrabban.

– Majd igen, csak előbb vágd szét ezeket! – utasítja Zoli. – Most kimegyek rágyújtani. Kijössz velem, vagy nem dohányzol?

– Dehogy is, asztmás vagyok – mondja Ákos –, inkább bent maradok.

– Jól van, de kérlek, figyelj oda, Ákos! – mondja Zoli a vágógép mellett álló diáknak. – Ma mindenért én vagyok a felelős, ha valami elromlik, azt az én nyakamba varrják.

– Nyugi, nem rontok el semmit! – ígéri Ákos, aztán beindítja a gépet, és kettészél egy gyantába öntött alkatrészt. – Látod, megy ez.

Zoli bólint és kilép a kemencetérből, de még egyszer visszafordul.

– Vigyázz a kezedre!

– A csontot is viszi? – pillant fel Ákos.

– Nem tudom, de nem is akarom megtudni – feleli Zoli, aztán csattanva záródik mögötte az ajtó.

A recepciós pult előtt elhalad, Erika utána szól:

– Sok a munka, Zoltán?

– A főnökeim meg vannak baculva. Ezek azt hiszik, én fíngot-tam a passzát szelet. Egy nap alatt nem váltjuk meg a világot, még ketten sem.

Erika nevet a megjegyzésen, Zoltán pedig a fejét csóválva kiballag a dohányzóba.

– Nem kellett volna ott hagynom – dörmögi magában Zoli. – Mi van, ha levágja az ujjait?

– Nyugi, azt mondta, ismeri a gépet, nem lesz baj – válaszolja egy hang a fejében, de nem valami meggyőző.

Zoli korántsem képes lehiggadni, valami nem hagyja nyugodni. Gyorsan végigszívja a cigijét és elindul befele.

– Zoltán, ugye nem hagyta a fiúnak, hogy egyedül használja a gépeket!? – kérdezi Erika.

– Nem, leültettem netezni, nincs gond – hazudja Zoli.

– Akkor jól van, olyan kis esetlen szegény, a végén még kárt tesz magában.

Zolinak egyre inkább lelkifurdalása támad. Mi van, ha Ákosnak tényleg baja esik? Na, de ilyen rövid idő alatt csak nem történhet semmi!

Végigrohan a folyosón. Feltépi a labor ajtaját. A látványtól, ami bent fogadja, hangosan felhördül. Ákos a csigalépcső tövében fekszik, kicsavarodott tagokkal. Körülötte alkatrészek szanaszét.

Odarohan.

- Ákos! - kiáltja és letérdel a fiú mellé. - Szólalj meg!

Ákos száját csupán nyöszörgés hagyja el. Zoli kissé megnyugszik. Még él a fiú!

- Mi történt? - kérdezi remegve.

- Megbotlottam...

- Meg tudsz mozdulni? - kérdezi Zoli, és választ sem várva próbálja felültetni Ákost.

Ekkor valami reccsen. Ákos már nem nyöszörög többet.

- Úristen, te barom, te ökor állat, hülye fasz! - suttozja Zoli. - Gerinc sérültet nem szabad megmozdítani!

A lépcsőre támasztja az ernyedtet, és ujjait tördelve feláll.

- Az én felelősségem volt. Én feleltem ma mindenért... A nyakamba varrják! - suttozja elhaló hangon. - Én... én megöltem egy embert.

Ákos mozdulatlan, akár egy jégszobor.

- Miattam halt meg. Megöltem - mondja színtelen hangon Zoli, és ekkor elpattan agyában az idegekből font vékony fonál.

- El kell tűntetnem!

Körbenéz, hová rejthetné a fiút, de nem talál megfelelő helyet. Aztán fejbe kólintja az ihlet.

- A kemence! Ott jó helyen lesz, lefagyasztom. Aztán... - kiált fel egy hang a fejében.

- Aztán mi? - kérdi a Józanész.

- Leszarom, majd lesz valahogy! - üvölt túl az Elmebaj minden hangot.

Megragadja Ákos ernyedtet és bevonszolja a kemencéjébe. A lámpa zölden világít. A lift most fent van.

- Micsoda marhaság, egy kemence, ami tud fagyasztani! - fut át Zoli agyán.

Nevetve nyitja ki a gépezet ajtaját. Kiszórja belőle az alkatrészeket, de ekkor rájön, hogy a test nem fér be. Legalábbis egyben nem.

- Na? - kérdi Józanész.

- Cirkula! - feleli Elmebaj.

Zoli feldobja a munkapadra a diákmunkást. Ákos teste olyan, akár egy rongybaba. Beindítja a vágógépet, ami nyuszítva felpörög. A fejjel akarja kezdeni. Odatartja a pörgő gyémánt bevonatú koronghoz a srác nyakát. A gép nyikorog, vagy a fiú nyög megint? De már nincs visszaút, a korong lemetszi a diákmunkás fejét. Bíborszínű vér spriccel az ütőerekből, betérítve mindent. Így Zoli arcába is jut bőven. Ezután a karok és a lábak következnek. A kis korong pillanatok alatt megküzd a csontokkal. Az asztal alatt tócsába gyűlik a vér. Zoli gyorsan behajigálja a végtagokat és a fejet a kemencébe, majd beteszi a törzset is, de nem fér be teljesen, így, amikor a lift elindul lefelé, félúton megakad. Nem jelent túl nagy megerőltetést a hidraulikának. Gerinc reccsen, borda roppan, és a lift már lent is van. A kijelző szerint mínusz nyolcvan fokra fog lehűlni.

Zoli villogó piros fényben dől a kemence oldalának, és lassan lecsúszik ülő helyzetbe. Fáradt. Minden tagja remeg. Az adrenalin elpárolgott belőle. Ekkor Józanész visszatér egy gondolat erejéig, utána örökre magára hagyja Zolit.

- Megnézted a pulzusát?

- Nem - hebegi Zoli. - Lehet, hogy...? - kérdi.

Senki nem felel. Nyílik a kemencetér ajtaja. Erika lép be rajta.

- Zoltán, hát itt van. Kósa Robi keresi magát, azt mondja sürg... Úrsiten!

Erika sikoltozva rohan ki a laborból. Néhány perccel később távoli szirénázás hallatszik. Egyenruhás alakok lépnek be a kis helyiségbe. Arcuk falfehér.

- Jó, hogy jönnek! - mondja Elmebaj. - Segítenének kinyitni ezt a szart? Azt hiszem, Ákos még életben van.

NE CSAK OLVASS!

YouTube csatornánk időről-időre újabb tartalmakkal bővül! Hanganyagaink a Lidércfény Rádió lejátszási listán, videóink a Lidércfény TV lejátszási listán érhetőek el, a LidércfényHQ csatornán!

füstbement leánykérés

- Eszem ágában sincs megnősülni! - toporzékolta a trónörökös. - Hát már nem emlékszik, édesapám, hogy jártam legutóbb?

Az öreg sárkány összeráncolta homlokát az egyik fején, megcsóválta a másikat, s ezzel egy időben a harmadikon beleharapott a szája sarkába. Gondterhelten nézte, ahogy egyetlen fia, a kipusztulástól fenyegetett dinasztia utolsó reménysége duzzogva járkal a barlangban.

- Pedig mindent úgy tettem, ahogy édesapám javasolta: virágokat szórtam a hercegnő lába elé...

- Nekem úgy rémlik, tövestül kiteptél egy virágzó csipkebokrot, és ráhajítottad szegénykére a magasból.

- ...aztán édességgel kedveskedtem neki...

- No, arra se lennék büszke a helyedben! - dörmögte az öreg. - Hogy jutott eszedbe méhkasokat vinni a királyi lakosztályba?

- ...csak úgy sikoltozott...

- Ez igaz, de nem örömben - vetette közbe a leendő örömapa. - A fél udvart összecsapkálták a méhek.

Ám az ifjú sárkány beszámolóját nem lehetett megakasztani efféle lényegtelen részletekkel. Zavartalanul folytatta a felsorolást:

- Később elrepítettem egzotikus tájakra...

- Már aki szereti a forrongó vulkánokat...

- ...el is alélt a gyönyörtől...

- Vagy a kénköves bűztől...

A trónörökös tehetetlenül tárta szét karjait.

- Láthatja, édesapám, én mindent megpróbáltam. De mit tegyek, ha annak az elkényeztetett fruskának még ez sem volt elég?

- Azt a szót, hogy „elég”, inkább ne is emlegesd!

A trónörökös szomorúan ingatta egyetlen fejét.

- Szerintem az a baj, hogy a mai királylányoknak nincs érzékük a romantikához. Virág, édesség, luxusút... Eh! Hát hogyan kell ezeknek elcsavarni a fejét? Szerintem, hagyjuk a fenébe az egészet! Nem élnék túl egy újabb kudarcot.

- Ha nem szerzel asszonyt, így is, úgy is kihal ősi fajunk. Ez pedig nem történhet meg, mert akkor az ember végleg átveszi a hatalmat e világon - sóhajtott az öreg. Aztán dühösen csapott egy akkorát pikkelyekkel borított, tüskés farkával, hogy a barlang falából öklömnyi darabok potyogtak a földre. - Nem értelek! Pedig annyira egyszerű az egész! Odarepülsz, és „legyakod a hetvenkedő, páncélos nyüzügéket”, hogy a te szavaiddal éljek. Aztán elragadod a királylányt, ahogy egy rendes sárkányhoz illik. Így tettem én is, előttem a hétfejű nagyapád is, annak előtte meg a tizenkét fejű dédapád, no és a...

- Jó, jó, tudom! - szakította félbe az ifjú a krónikát, mielőtt a sárkánykirály felsorolta volna a patinás családfa unalomig ismert "hőstetteit" vagy ezer évre visszamenően. - Csak azt mondja meg, édesapám, miért ragaszkodik ahhoz, hogy a menyasszony királylány legyen?

- Hát neked a nemesi vérvonal smafu? Csak nem akarsz összeállni egy pórral?

- Úgy értem, miért lényeges, hogy ember legyen? Miért nem lehet inkább valami hüllő?

- Ohó, várd csak ki a végét, fiacskám! - mondta az öreg. - Nincs az a szende, bájos menyecske, aki idővel házsártos sárkánnyá ne változna!

Ő már csak tudta: hosszú élete alatt több tucat hercegnőt rabolt el. De bárhogy is ápolta a hagyományokat, ezzel csupán késleltetni tudta az elkerülhetetlennek látszó kipusztulást. S egyetlen sarja, aki már alig-alig emlékeztetett a dicső ősökre, ráadásul most előállt renegát gondolataival.

- Ez bizonyára így van, édesapám! De értse meg, párválasztási szempontból én... hogy is mondjam... egy kissé más vagyok...

- Na várjunk csak! - Az öreg nyelt egy nagyot. Négy szemöldökét gyanakvón felhúzta, kettőt meg össze. Oldalra billentett fejjel kérdezte: - Ugye nem arra célzol, hogy...

- Ó, nem, nem! Dehogy! - sietett tisztázni a félreértést a fiatal. - Egyszerűen arról van szó, hogy engem nem igazán hoznak tűzbe az embernőstények.

A sárkánykirály megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, s a keletkező szélvihar tucatnyi csontot sodort ki a barlangból.

- Most már végképp nem értem. Akkor ki tetszik neked?

- A gyíklénylányok! - vágta ki büszkén a trónörökös. - Hú, ha belegondolok, milyen csudára lehetnek képesek a hosszú, izmos nyelvükkel...

- Te beteg vagy - csóválta fejeit összehangoltan az apa. Aztán határozottan toppantott cölöpszerű lábával. - A vitát befejeztem. Addig ne kerülj az öt szemem elé - egyet elveszített hajdanán, amikor életre-halálra küzdött egy páncélos lovaggal -, amíg meg nem kapod a szomszéd királytól a leánya kezét! - Azzal sarkon fordult, és magára hagyta pipogya utódát.

A trónörökös nem tehetett mást, kénytelen-kelletlen elrúgta magát a sziklapárkányról, s mint a rosszindulatú pletyka, szárnyra kapott.

***

- Végre! Csakhogy megjöttél! - köszöntötte fiát a sárkánykirály, amint az belépett a barlangba egy zsákkal a mancsai közt.

Az öreg elmorzsolta három könnycseppet a szeméi sarkában - az egyik feje nem volt annyira érzélgős.

- Remélem, ezúttal sikerrel jártál!

- Hát, most tényleg jobban éreztem magam, mint legutóbb! - rikantotta a trónörökös. - Hinnye, ha látott volna, amikor a lovagokkal versengtem!

- Tudtam! Tudtam, hogy mégsem vagy olyan puhány alak, aminek tetteted magad! Mesélj, hányat marcangoltál szét?

- Marcangolni?! - hökkent meg a fiatal. - Tulajdonképp egyet sem. Sör-virsli versenyben mértük össze az erőnket.

- Sööör... virs... - hüledezett a hüllő.

- Úgy ám! Betértünk egy puccos fogadóba, hogy eldöntsük, ki a legény a gáton. Jó kis móka volt!

- Ehhez én már öreg vagyok - legyintett csüggedten az apa. - Új szelek fújnak, végül is mindegy, hogyan győzöd le őket. A te bendődbe úgyis több fér, mint egy regiment katonának. Inkább arról mesélj, hogy ment a leánykérés.

- Egész jól. Bár a király nagyon makacs ember. Körömszakadtáig ellenezte a frigyed. De mikor már nem volt mivel vakarózni, végül is beadta a derekát.

- Ilyenek ezek a mai királyok! - fújt füstpamacst az öreg sárkány. - Eleinte kézzel-lábbal tiltakoznak. Aztán csak lábbal... végül fejtelenségbe torkollik a leánykérés. Így megy ez...

- Ahogy mondja, édesapám, ahogy mondja! De az a fő, sikerült

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

megszereznem a királynő kezét. El is hoztam magammal.

- Így elnézve, elég apró teremtés lehet, ha belefért a zsákodba.

- Ja, ez csak a keze - vihogott a sárkányfi. - Minek cipeltem volna ide azt a tagbaszakadt fehérnépet? Hogy itt lábatlankodjon nekem a barlangban?

A sárkánykirály csak azért nem sápadt el, mert a hüllők ebben nem szoktak jeleskedni, de karmaival két arcán is végigszántott. S ezzel a mozdulattal csaknem négy szeművé minősítette magát.

- Ó, te szerencsétlen! Mit tettél?! - bömbölte. - Ő volt az utolsó valamirevaló királynő a környéken! Hogy viszed tovább asszony nélkül a vérvonalat?

A trónörökös megszeppenve pislogott.

- Ezek szerint a gyíklénylányok semmiképp nem jöhetnek számításba?

- Hallgass! Már így is épp elég bajt okoztál! - förmedt rá a háromfejű. - Miattad kiújul a viszály! Holnap nyakunkon lesz a királyi gárda, hogy bosszút álljanak.

- Ááh, szerintem nem kell félni az emberek haragjától! - vélte a vőlegényjelölt. - Amikor elrepültem, búcsúzól mindenféle örömtüzek gyúltak.

- Te eszetlen! Csak nem perzselted fel az egész várost?

A trónörökös idétlen vigyorral vonogatta satnya vállát.

- Hááát, egy darabig talán füstölögnek még magukban, de egyszer majd csak elhamvad szívükben a gyűlölet parazsa.

- Ó, te átok! Fogalmad sincs, mit tettél!

- Csak azt, amit a nősülni vágyók szoktak. Elmentem egy kis háztűznézőbe...

Az öreg sárkánykirály erre már nem is felelt. Megtörtén vánszorogott a barlang mélye felé, hogy ott várja be az elkerülhetetlennek tűnő véget. Habár tudta, hogy amíg tökkelütött fia életben van, hivatalosan nem lehet kihaltak tekinteni ősi családjukat, ám abban bizonyos volt, hogy a sárkányok dicső fájának végképp befellegzett.

Tim Morgan

HomoErgaster

Kurgan történetek: Rejtély

Idézetek:

„...a kriminalisztika, az kriminalisztika...” – (egy szovjet detektív tankönyv, Pattkins „szakkönyve”)

„...az írás célja a bűntény háttérében álló személyek, és érdekek bemutatása, társadalomkritika... persze a szórakoztatás is...” – (I. G. Pattkins író, kém)

„...ez a fércmű logikátlan, és mesterkél!” – (Novaeu felügyelő véleménye)

„Ha FAIR játékot játszik az író, akkor nagyon nehéz a feladat. Eltekintve az olvasó tudatos félrevezetésétől, a történetek végén majdnem mindig az derül ki, hogy a 7-es is páros szám. Mert ha nem páros, akkor nincs megoldás.” – (Enio Kalinpaa alias: E. A. Manning profi csillagász, még profibb krimi író)

„Mr. Kain úgy érezte, hogy nem O-KAY körülötte a világ, mert ennek az Ábel hapsinak birkái vannak, neki pedig egy sincs. Megragadta hát a jó öreg COLT-ját, és abban a reményben, hogy az égi góré nem látja...” – (egy Biblia értelmező krimi író)

„- Mi az fán függ, zöld, és füttyül?

- ?!

- Hát egy hering!

- De miért zöld?

- Mert előzőleg zöldre festettem!

- Hogyan került egy fára, a hering nem szokott...?

- Vettem egy spárgát, és szépen felkötöttem.

- De miért füttyül?

- Azt csak azért mondtam, hogy nehezebb legyen kitalálni!” – (abszurd találós)

„Victor, imádlak!” – (Gisela Valdez, figyelő)

„...a barátom gyilkosa halott, a gyilkosa én vagyok!” – (Herbert Wiltz, veterán, műkereskedő)

„...beszélnek, valami sátánfia hozott vissza a pokolból... nem voltam önmagam, mikor elcsábítottam...” – (John Brunner, látó, mágus)

„...legszebb öröm a káröröm...” – (Victor Kurgan)

1. rész: találkozások

1920. november 2.

Szemerélt az eső. Hosszú üvegcsíkokban fröccsent szét a kövön, az ázott város didergősen, elmosódottan vibrált az őszi esőben. A Szajna szürkén vergődött ember alkotta kőbilincseiben, göröcsösen vonaglott, akár a haldokló óriáskígyó. Az alkonyati ellenfényben, az eső fémfüggönyében előbukkanó alakot mintha ez a haldokló óriás öklendezte volna vissza. Az árnyék mozdulatlanul vált, és ezért egyé a többivel. Az árny várt. Várt egy másik árnyra, mely a nyomába szegődött. Kurgan a szemerélt esőben, egy fa alatt állva bámulta a Szajna elmosódott hömpölygését. A víz sustorgott, sistergett, ahogy az eső csapdosta. Felnézett az égre, alkonyodott. Az árny közepén egy homályosan villanó folt imbolygott, hogy ismét elmerüljön a láthatatlanságban. Kurgan kezében a régi törrel türelmesen várt, közben felidézte magában azt a régi lovasrohamot. Csak az ezüst eső látta a mosolyát, az nem ijedt meg tőle, de ha látta volna egy halandó, borzadva menekül. A gallus régi tartozását akarja kiegyenlíteni. Vidocq akkor, azon a patakparton csak azért menekült meg, mert elvettette, túl magasra sújtott. Az ellenfele pengéje lecsúszott a páncéljáról, és az egyensúlyát veszítve fejfel a patak megáradt vizébe zuhant. Ő utána vágott, de csak a sarat dagasztotta. Töprengve

nézte a folyót. Szóval ismét egy vízpart, de most csak ketten... Pont ezért várt az árnyékba húzódva, ha Vidocq megjön, ketten legyenek.

- Legyen hát, ismét egy folyópart, és most mi ketten... azaz... – bosszúsán összeráncolta a szemöldökét. Egy emberi alak mozdult, hosszú kabát volt rajta, a kalapját mélyen az arcába húzta. Kurgan egygyé vált a fa árnyékával.

- Gyere csak!

Sziszegte halkán, ahogy a figyelő, akár egy egér a fal mellett, közelebb óvakodott. Egy harmadikra, egy megfigyelőre itt semmi szükség. A figyelő elővakodott a sikátorból, ahol eddig meglapult.

- Gyere csak!

Sziszegte az óriás, és várt. Az éles tör is...

1932. december 19.

Az Aeglos kürtjele belehasított a lármás kikötő zajába, elnyomva egy pillanatra minden mástm, jelezvén, hogy nincs sok idő az indulásig. Azok az utasok is szálltak ekkor, akiknek vagy kezükben lévő bőröndökben volt az összes poggyászuk, vagy már korábban bevitették, és még visszamentek a partra búcsúzkodni, beszélgetni. Bár a tenger felől hideg szél fúj, a kinti vihar hírhozója, a nagy hajó szélárnyékában elviselhető viszonyok uralkodtak. Sok utas kihasználta ezt, és még egyszer megkérdezte a hátrahagyottaktól, milyen ajándéknak örülnének, a napfényes délről. Most sietősen befejezték a beszélgetést, és a méltóságteljes hajó utasai a korlátnál integettek, a parton maradtoknak, akik ezt viszonozták. Mindenki izgatottan várta a pillanatot, hogy a nagy utasszállítót kihúzzák a kis révhajók, a kikötőből. Még egy-két elkésett felszálló érkezett, a jegyét lobogtatva. Azt utasok utolsó csoportjával érkezett egy magas, ballonkabátos alak, filckalapja mélyen a szemére húzva. Amikor a fedélzetre lépett, mögötte bevonták a feljárót. Az Aeglos megremegett, és csigatempóban araszolni kezdett a mólótól. Amikor az úszó fémóriás megmozdult, és a mellette eltörpülő vonatatók noszogatóására elvánszorgott a mólótól, a mozdulatlan férfi kabátja szélét lengető szélben olyan benyomást tett, mint egy szobor. Az utastársai többsége nem méltatta figyelemre, akik mégis futó pillantást vetettek rá, csak egy halovány mosolyt láttak a kalap árnyékába merült arcon, mely sápadtnak, papirosszerűnek tűnt mindenki máshoz képest. Ez a késpenge mosoly egyre szélesedett, miközben az alak megfeszült. Az utasok némelyike később futó benyomásként visszaemlékezett erre a kontrasztra, széles mosoly a fehér arcban, és valamiféle vibráló feszültség, a frontokat megjáró férfiakat ez kellemetlenül emlékeztette, arra a feszültségre ott a harcmezőn. Ettől a fura érzéstől eltekintve az emberek vidáman integettek egymásnak, a hajókürtök ismét megszólaltak. A sötét kalapos csak állt maga elé meredve, arca márvány. Nem nézett se jobbra se balra, szállaegyenesen ácsorgott, a kalapja árnyéka elrejtette a jégszilánk tekintetét. Feszülten figyelt, de nem a szemével. A hirtelen mosoly odafagyott fintornak hatott a szája szögletében. Senki sem törődött vele.

A hajógépek közben életre keltek, és az egyetlen megmaradt révhajó, már nem vontatta, hanem kalauzolta az óriást, a kikötő bejárata felé. Az utasok a korlátnál állva figyelték a távolodó partot. Amikor a nyílt vízre értek, szétszéledtek, ki egyedül, mások csoportokban. Kezdetét vette az ismerkedés, enyhítendő a következő napok unalmát. Az Aeglos az Amerikából érkezettek viszi „kontinentális” útjára, mely során először kitérőkkel átúszik a csatornán, hogy aztán Gibraltáron át a Földközi tengeren hajózza elússzon Szicília szigetére, majd Nápolyba. A fedélzeten már csak néhányan lézengtek, mindenki a hajó tágas és előkelő bájába igyekezett, hogy a búcsúzás-ingegetés a parton maradónak élménye után egy másik, személyesebb élményben legyen része: igyon egyet az indulás izgalmaira, és csevegjen. Már ekkor megindult az eszmecsere a gazdaság, politika, és különösen jó angol szokás szerint a várható zord időjárás témájában.

A ballonos is lassan elindult a kabinok felé, mereven maga elé nézve, mint aki egy belső hangra figyel, és eltűnt szem elől. A főfedélzeten már csak egy-két utas csellengett, nézve a távolodó Brit szigeteket. Egyikük a korlátnak támaszkodva bámulta a fodrozódó tengert. Legalábbis így látszott. Felületes szemlélő valóban azt hitte, gondolataiba merülve bambul a hullámokra. Közelebről nézve azonban egészen más volt a helyzet. A helyzet az volt, hogy ez az utas dühtől vöröslő arccal, kidülledt szemekkel, fojtottan káromkodva mit se látott a hullámokból. Arcát mérhetetlen gyűlölet, torzította el. Sebzett tekintete nem látta a fehér tajtékot, vad tűzben égett. Ez a tűz az első lesújtó döbbenet után lobbant fel, amikor megpillantotta az utolsó utast. A fogait csikorgatva dühöngött, görcsösen markolászva a fémkorlátot. Zaklatottan, sípolva kapkodta, szürcsölte be a sós vízpárától terhes hideg levegőt, és úgy sziszegett, akár egy csörgőkőgyő, aminek a farkára léptek. Az érthetetlen köpködésbe időnként kivehető részletek is vegyültek. Például ez:

– Kruger! – Az ádáz gyűlölet, és a hitetlenkedő elszörnyedés, szinte süttött a hangjából. – Hát mégis élsz te szemét...?

Vipera sziszegését elnyomta a tengert hasító hajó moraja...

2. rész rejtélyek

Novaeu felügyelő

Henry Novaeu felügyelő, évek óta nyugdíjasként élt, és az emlékiratain dolgozott. Erre az útra is, mely a hűgáchoz vezetett Nápolyba, több régi, poros aktát hozott magával. Természetesen nem az eredetieket, fotokópiák voltak, melyeket a segítőkész ismerősei, volt kollégái készítettek. Ezekből egészítette ki a gyarló

emlékezetet, amikor nem tudta felidézni tisztán a részleteket. Büszke volt rá, hogy nem sűrűn szorult a dokumentumokra. Mielőtt egy számára nehéz esetben kezdett volna, amelynél bizonyosan kelleni fognak a vaskos dossziéba rendezett másolatok, úgy döntött, iszik egyet. A hajó hánykolódni kezdett, nem nagyon, de érezhetően. Viharosra változott a tenger. A bárban nagy élet volt, vidám emberek beszélgettek, ismerkedtek egymással, enyhítendő az átkelés, majd a Gibraltár utáni várhatóan eseménytelenebb hajózás unalmát. Novaeu hirtelen megbánta, hogy lejött, nyomasztotta a vidám csevej. De már nem volt menekvés, először egy éltesebb hölgy csapott le rá, akár egy vércse az üregi nyúlra, és amikor kiderült, hogy mi volt a foglalkozása, azonnal roppant népszerű lett. Novaeu meglepődött, de ellenállásra nem maradt már ideje. Az utasok körbevették, és kérlelni kezdték, ugyan beszéljen már nekik valami izgalmas bűnügyet. A derék felügyelő leginkább a hölgyek esdeklő pillantásának hatására adta meg magát. Nem vitás, hízelgett a hiúságának is a váratlan figyelem. Magában úgy döntött, a legjobban így tesztelhet le néhány esetet, az emlékirataihoz. A kezdeti, kissé szaggatott stílusa hamar kisimult egy brandy elfogyasztása után, amikor a veterán bűnüldöző érzékelte, hogy a társaság csüng a szavain. Néhány kisebb esettel melegített be, olyanokkal, melyek borzongatóak és egyszerűek voltak, és a korlátolt elkövetők hamar kézre kerültek. Noha a csatorna vize háborgott, az utasok ezt szinte észre sem vették. Az enyhén imbolygó étkezőben csak a felügyelő hangja, és a kinti hullámok csapkodásának beszűrődő zaja, no meg a szél, süvítő dúdolása hallatszott. Időközben a kapitány is csatlakozott a hallgatósághoz. Eredetileg másért jött be, de hallva az államhatalom kiérdemesült szolgáját, úgy döntött, nem fontos. A következőnek egy olyan történetet mesélt el, amit már leírt, sőt a kiadónak is tetszett. Ezt a históriát a könyve elejére tervezte, ráhangolásképpen a bonyolultabb ügyekhez. A hatás elsőpró volt, a hölgyek izgatottan, és remegő szájszéllel figyeltek a vőlegényük, vagy férjük karjaiba kapaszkodva. A férfiak pedig lovagként tetszelegve védelmezően átölelték a párjukat, és önelégülten vigyorogtak. Mindenki enyhe borzongással gondolt az aljas gyilkosra, Lerouxra, és a kinti viharról elfeledkezve maguk előtt látták azon a májusi hajnalon a bitó alá vonszolt, összeroppanva jajveszékélő közellenséget. Ezután még két eset következett, ezek már összetettebbek voltak, ennél fogva a megoldás katarzisa is nagyobb. A hölgyek izgatottan verdestek a szempiláikkal, keblükre szorították kezeiket, és „Ah!” szócskákat vetettek közbe. A férfiak némelyike felpattant, újratöltötte kiürült poharát, a partnerét is. Volt, amelyikük állva maradt, úgy hallgatta Novaeu elbeszélését. A felügyelő lubickolt ebben a hangulatban, legjobban az lepte meg, hogy a hallgatóság mekkora inspiráló erővel bír rá. Amikor az eset végére ért, a megkönnyebbülés legördülő hullámai után, Novaeu elfogadott még egy italt, mivel a sok beszédétől teljesen kiszáradt a szája. A hölgyek borzongva bújtak a férjükhöz, vagy vőlegényükhöz. A beálló csendben, csak a kinti vihar morajlott. A poharát nézve érte a nap második meglepetése. Az alján lötyögő brandyben furán megtörő fény valamiképpen az átható, de kifürkészhetetlen szemeken megcsillanó lámpafényt idézte benne. Azon kapta magát, hogy el akarja mesélni a kabinjában heverő vaskos aktát.

– Micsoda kísérlet lenne!

Gondolta, és ezen vívódni kezdett, mert nem volt benne biztos, hogy emlékezetből tudja érzékeltetni az esetet úgy, hogy azt a kívülről hallgatóság is értékelje. Ugyanakkor nagy volt a kísértés, hogy a megfelelő formába öntse egy elbeszélésben, a benne kavargó részleteket. Hallott már róla, hogy egy-egy Hollywoodi filmet tesztközönség előtt vetítenek először, és annak a reakciója alapján vágják meg véglegesre.

Végignézett az öt figyelő embereken. Ekkor úgy döntött, ők lesznek a tesztközönség. A régiségkereskedős-lefejezős gyilkosság volt pályafutása egyik legcifrább esete, ráadásul kudarc, nem tudták elkapni a tettest. Sőhajtott. Novaeu elgondolkodott azon, hogyan kezdje el ezt a hajmeresztő történetet. Most, ahogy felidézte, fura szorongás lett úrrá rajta. Az utasok érezték, hogy valami különleges jön, a kapitány idegesen megvakarta az orrát, többen ismét egy hajtásra kiitták az italuk. Novaeu egyre csak azt a pimasz, kemény mosolyt látta maga előtt egy bizonyos Kruger arcán szétterülve. Ettől a vigyortól rosszul volt, ütni akart, de ott volt benne a súlyos figyelmeztetés: vigyázz, ez egy szörnyeteg! Kollégái legnagyobb ámulatára a legendás önruralma cserbenhagyta, amikor azt a Krugert faggatta. Ahogy a szemébe nézett, mintha két feneketlen kút, örvénylő, sötét vizébe bámult volna. Most hogy felidézni készült azt akarja majd ezzel az esettel példázni, hogy nem mindig sikeres a nyomozás! Ahhoz a sátáni mosolyhoz társult egy olyan sérülés után maradt heg, amiről Novaeu még most sem tudta elhinni, hogy túl lehet élni. Hallotta is magát, ott a múltban, ahogy már dühösen felteszi a személyeskedő kérdést:

„- Hogy lehet ezt túlélni?

- Szerencsével” - hangzott a válasz.

Úgy érezte, sosem szabadul már meg ettől a pillanattól. Az ő pattogós, és nem vitás kötekedős kérdezése, rá a reszelős válasz. Évekig álmódott ezzel a jelenettel, mindig más kifejtéssel költve tovább, de sosem megnyugtatóan. Az a sok hajnali viaskodás félálomban az ördögi Kurgerrel, aki fölényes-pimasz mosollyal vágja ki magát a legcsavarosabb keresztkérdésből is! Alighanem sose emészti már meg! Novaeu azt sem értette, ha már túlélte azt a vágást, hogy tudott egyáltalán beszélni? Az ilyen vágásra mondják azt a maffiózók, hogy fültől-fülig. Ám Kruger ebbe a vágásba nem halt bele, hanem ott ült vele szemben hideg cápamosollyal, és beszélni is tudott, és ezt a csodásan megmaradt képességét arra használta, hogy őt teljesen ki készítse... sikerrel.

A pattogó, egyre idegesebb kérdésekre érkező kurta válaszok nagyon felhertelték. Alaposan megnézte magának Mr. Kruger kezét. Emlékezett rá, ahogy magában megállapította: az embere nagyon kemény, nem szeretne tőle egy pofont kapni...

A felügyelő váratlanul ismét az Aegloson találta magát, rá feszülten figyelő emberek közt. Megköszöri a torkát.

- Khmmm... Elnézést. Egy eseten töprengtem, mely megoldatlan maradt. Személy szerint én meg voltam győződve róla, hogy a gyanúsított a tettes, de nem tudtam megfogni. Ez az eset egyike azoknak, amikor nem ítélték el senkit.

Nagy levegőt vett.

- Tizenkét évvel ezelőtt egy lefejezett hullát halásztak ki a Szajnából. Az illető - a neve most nem érdekes - régiségkereskedő volt, és a nyomozás során egy másik hasonló foglalkozású egyén, bizonyos Mr. Viktor Kruger került gyanúba. Végig az volt a benyomásom, hogy...

A felügyelő ismét elakadt, a korábbi magabiztos előadói modorosságának nyoma sem volt. Egy fiatal nő idegesen belekortyolt az italába, más nem mozdult. Senki sem sejtette, hogy Novaeu, a gyanúsított pimasz, és hideg mosolyát idézi fel éppen, meg még valamit, ami egyedülálló volt a pályafutása a során... Ismét a kérdés, pimaszul-tolakodóan.

„- Hogyan élhet túl valaki ilyet?”

Nem vette észre, hogy maga elé mormogja a kérdést, s a választ. A többi válaszban is volt valami időtlenség, mélyükön ősi kegyetlenség lappangott, amitől elborzadt. A társaság fülelt, de nem értették, mit motyog a felügyelő. Megerősödött benne az elhatározás, hogy ezzel a megoldatlan, és igen rejtélyes esettel oszlatja szét azt a „detektívregényes” izgatottságot, ami úrrá lett a hallgatóságán. A pszichológiai tesztek a kedvenc műfaja volt, de ez esetben csődöt mondott. Most viszont alkalma van kipróbálni egy nagyobb csoporton. Egy pillanat alatt összeszedte magát, és köhintett.

- Elnézést hölgyeim és uraim, kissé elgondolkodtam. Nem egyszerű felidézni az ügyet több okból sem...

A felügyelő nagy levegőt vett, hogy folytassa, de ebben a pillanatban feltépték a bár ajtaját, és egy ember esett be rajta. Magánkívül volt, vízhatlan köpenyről patakokban folyt a víz. Egy szuszra hadarta:

- Elnézést hölgyek, urak! Egy utas meghalt!

Izgatott moraj támadt, a kapitány felemelte a kezét, de nem tudta megakadályozni, hogy a matróz folytassa:

- Megölték!

Kitört a pánik. A hölgyek közül többen elájultak, mások sikítozni kezdtek, a többség inni. Novaeu gyakorlottan csitította a kedélyeket.

- Kérem, nyugodjanak meg!

Azonnal győzött a régi rutin, és személyisége, kisugárzása nyomán csitult a hisztéria. A matrózhoz fordult, és a szemében cikázó rémület meggyőzte, hogy ez nem holmi ostoba tréfa.

- Biztos benne matróz?

A kérdezett hevesen bólogatni kezdett, és egy hajtásra megitta a kapitány által a kezébe nyomott pohár tartalmát.

- Igen uram, egy nagy kés, vagy mi áll ki belőle!

Az jelenlévők megbűvölten figyeltek, hirtelen ráébredtek, hogy most valóságosan fogják átélni a nagy detektív nyomozását. De ez kígyó hipnotizálta révület volt csupán, a mélyén ott lappangott a pánik. A férfiak közül többen máris sápadtan pislogtak, hol a

felügyelőre, hol a párjukra, akit alkalmasint a karjukban tartottak aléltan. Szívesen meghallgattak akárhány izgalmas történetet, de hogy szereplői legyenek egynek – még ha statisztaként is – az már nem volt ín্যükre. Novaeu e felől nem is hagyott kétséget.

– A gyilkos a hajón van, és innen nincs hova mennie, csak a tengerbe, én pedig elkapom. A hírnevem kötelez!

A matróz közben végzett a harmadik pohárral is.

– Vezessen a helyszínre! – mondta neki. Gyorsan felvette a kapitány vízhatlan kabátját, és elindult. Az ajtóból még visszafordult. – Mindenki maradjon itt, ez a hely biztonságos! – kiáltotta, miközben kifelé tuszkolta a matrózt.

A halott

Amikor Novaeu belépett a spártaian szűk elrendezésű kajüt-be, egyszeriben földbe gyökerezett a lába. A halott egy vérfoltos szőnyegen hevert hanyatt fekve. A lábai kicsavarodva, félig a test alatt. A hajó billegése miatt vékony kis vércsík folydogált, eláztatva a szőnyeget. A hatalmas kést markolatig döfték a testbe, ettől esett hanyatt, nyilvánvalóan azonnal meghalt. A holttest helyzete egyértelművé tette a meglepetést. Rárontottak és leszúrták, miközben az elmélyülten csinált valamit... A hatalmas, kardszerű kés a mellkasából állt ki. Még sosem látott ehhez hasonlót, csak olvasott róla. Nem közönséges kés volt ez, sőt nem is kés, felügyelő bozótívágó machetének nézte, speciális markolattal. Megcsóválta a fejét, túl nagy volt, túl hosszú penge, és a fegyver félúton volt a kard felé, inkább látszott az utóbbinak, mint az előbbinek. Megviselt, de karbantartott darabnak látszott, afféle háborús ereklyeszerűségnek. Azt gondolta így elsőre, hogy ez egy erősen átalakított expedíciós eszköz, nem szabványos darab. Novaeu tekintetét azonban nem a seb vonzotta, nem is gyilkos fegyver, hanem az arc. Ismerte őt, nagyon is jól ismerte! Még halálában is az a bosszantó félmosoly terpszkedett az arcán, ami egyszerre volt szemtelen, és ijesztő. Arra a sápadt arcra egy különös-jellegzetes mosoly fagyott. Furcsa volt, mert nem látott az arcon fájdalmat, sem meglepetést, csak egy csipetnyi gúnyt. A rövidre nyírt hollófekete haj, csak még jobban kiemelte ezt az arcot. Novaeu bizony nagyon is ismerte ezt az arcot! Erről a félmosolyról akart mesélni hallgatóinak, amikor félbeszakították! A vigyor majdnem felidézte benne azt a másikat, régit. Micsoda véletlen, az egykori gyanúsított, Mr. Kruger! Nem hitt a szemének, mintha egy napot sem öregedett volna azóta.

– Már nem is fog! – jegyezte meg szarkasztikusan magában. Valami nem stimmelt ezzel a hullával, noha hullá volt egészen. Meg kell bizonyosodnia róla, hogy tényleg ő! Letérdelt, és a halott nyakához nyúlt. Meglazította a gallérját. Amikor megpillantotta azt a sebhelyet, megrázkódott. Gyorsan visszarendezte a nyakkendő. Magabiztossága elpárolgott, hidegséget érzett a gyomrában. Mr. Kruger volt az, minden kétséget kizáróan. Gombócot érzett a torkában. Hogy mik vannak, hát újra találkozunk! Nézte, nézte, és valahogy nem tudta elhinni, hogy meghalt. Biztos, hogy vége? Megvizsgálta a melléből kiálló kést, ki nem merte húzni, még csak az kéne! A Calais-ak meglicselnék érte! Rendkívül rossz érzés rohanta meg, hogy ez egy rossz vicc, és Mr. Kruger mindjárt felkel, a szemébe röhög, és kimegy. Ő meg pofára esik megint! De nem! Kruger halott, most már vége, és neki meg kell találnia, hogy ki tette! Micsoda fordulat, méltó befejezése lenne a régi esetnek is! Ezen a ponton összezavarodott.

– Szállj le a magas lóról öregem! Te már csak egy nyugdíjas vagy, hamarosan Calais-ba érünk, és az ottaniak veszik át az ügyet. Legfeljebb meghallgatnak, ha mondandód van.

Elkeseredetten nézte a halott Mr. Krugert. Feltápáskodott, és rutinból szétnézett. Semmi különöset sem vett észre.

– Dulakodásnak jele nincs, az áldozatot meglepték.

Jelentette ki, közben azt gondolta: „Ilyen nincs, ezt az alakot soha senki, semmivel nem tudta meglepni!” Felegyenesedett. A halovány matrózhoz fordult.

– Hogy vetted észre?

– Résre nyitva volt az ajtó uram, és én benéztem. Amikor megláttam a hullát, megrémültem, de észbe kaptam, már voltam tanú hasonló esetben. Bezártam a nálam lévő főkulccsal az ajtót és rohantam megkeresni a kapitányt.

Novaeu biccentett.

– Helyesen tetted, kérem a kulcsot – nyújtotta a tenyerét. A matróz azonnal átadta neki. – Jól van, elég erősnek érzed magad, hogy posztolj a folyosón? A matróz, nyilván az italok hatása alatt bólintott. – Rendben, most bezárom az ajtót, és csak én nyitom ki újra. Ez egy zárt helyszín, és az is marad. A kulcs nálam lesz! – mondta a mögötte álldogáló matróznak.

A rejtély

Amikor egyedül visszaindult, mindegyre fürkészően figyelte a környezetét. Tudta, hogy a gyilkos itt van valahol, és nem volt sok bizalma a matrózban. Ideiglenesen megteszi, majd hamar leváltatja. Amikor visszatért a rémült utasokhoz, már ismét visszanyerte a magabiztosságát. Az agya lázasan kattogott. Micsoda fordulat! Még szerencse, hogy az önéletrajzát nem adta le a szerkesztőségbe, az elutazása előtt! Kialkudott egy kis időt a finomításra az időközben beszerzett akták miatt! Ezt a mázlit, lesz mit hozzáírni! Mélyet lélegzett.

- Hölgyek, urak! Mielőtt ez a kellemetlenség történt volna, éppen egy esetet kezdtem mesélni. Akkor nem tudtam elfogni a tetteket, nem tudtam rábizonyítani, amit gyanúm szerint tett.

Egy kis szünetet tartott, közben jelentőségteljesen körülnézett.

- Ahogy az előbb elkezdtem: 1920 novemberében egy lefejezett férfit halásztak ki a Szajnából. Az volt a gyanú, hogy egy másik régiségkereskedő, bizonyos Mr. Kruger ölte meg, de nem tudtam rábizonyítani. Sok zavaró mozzanat volt. Nem látszott szabályos gyilkosságnak, noha az indíték bőven megvolt: egy több mint egymillió frank eszmei értékű, régi kard birtoklása! De nem találtam fogást, Mr. Krugeren. Nem csak azért, mert tagadott, hanem mert a kard nem került a birtokába. A mai napig egy szent és sérthetetlen magángyűtemény része. Nos, akkor futni kellett hagynom, ezt a Mr. Krugert! Most viszont őt ölték meg!

Az utasok közül többen összeszedték magukat, és elbűvölve figyeltek.

- Ha minden kötél szakad, most esetleg a végére sikerülhet járni ennek a régi ügynek... talán.

A kapitány jött be, nyúzott arccal, kezében az utaslistával, és más papirosokkal. Átadta Novaeu-nak. A felügyelő rápillantott.

- Értesítette a Calais-i hatóságot?

- Igen felügyelő úr, értesítettem!

Noveau bólintott.

- Köszönöm. Tehát...

Ebben a pillanatban egy matróz rontott be, kezében puskával. Sikolyok, és hördülések hallatszottak. Többen azt hitték, nyakukon a gyilkos. De nem a gyilkos volt, hanem az őrszem, aki a halottas kabint őrizte. Az arcán súlyos döbbenet ült.

- Uram! - jelentette lihegve a kapitánynak. - A halott eltűnt!

Kitört a pánik. Novaeunek hosszú, értékes perceibe került, amíg úrrá lett a káosz. Orvost kellett hívni, szerencsére éppen úton volt a bárba a hullá híre miatt. Az orvos pusztá megjelenése csillapítóként hatott, csak egy hisztériás rohamot kapott nőt a kabinjába kellett vinni. Míg a felügyelő mindenkit szinte egyenként nyugtatgatott, rekord mennyiségű konyak, és más alkoholos ital fogyott.

- Hogyhogy eltűnt?

Ripakodott rá a matrózra, amikor végre minden elcsitult, és lélegzethez jutott. A matróz is ivott az ijedségre, a kapitány saját kezűleg töltött neki. Most letette a poharat, reszketett a keze.

- Nincs ott uram!

Novaeu egy pár pillanatig erős kísértést érzett, hogy szájon vágja a matrózt. A fickó tekintete arra a rémült rikkancsára emlékeztette, aki egyszer sok éve már egy újságpapírba csomagolt fejet talált. Az a nyavalyás úgy be volt gyulladva, mint a száraz aprófa. Ő elégtételt érzett, hiszen nap-mint nap látta az utcán ordítózni, a legfrissebb szenzációkat világgá kürtölve. Ekkor azonban ő lett a szenzáció. Novaeu most maga előtt tuszkolta ki a matrózt, közben pattogva kérdezgette:

- Hogy vette észre?

- Benéztem uram!

- Miért nézett be?

- Mintha valami zajt hallottam volna!

- Hogy tudott bemenni, ha nálam a kulcs?

- A kapitány úr másolatával, ideadta nekem, a biztonság miatt.

Közben odaértek a kabinhoz, a felügyelő a matróz kulcsával nyitotta ki az zárat. Novaeu berontott, aztán dermedten megtorpant. Szájtátva meredt a sötétkék-szürke homályban szinte sterilnek tűnő kabinba. Mr. Kruger hullája csakugyan eltűnt. A matróz lelkiállapota hirtelen őt is letaglózta, akárha ragályos lenne ez az érzés. Dermedten bámulta a hullá hült helyét, és szinte maga előtt látta, hogy Kruger kényelmesen feltápászkodik, kimegy, és közben nevet. Rendkívül kellemetlen fantáziakép volt, olyan idegen az egész lényétől. Se a hullá, se a gyilkos fegyver! Még a szőnyeg is eltűnt! Erre a tudata lecsapott, mint egy sas. Vajon beleteker-ték? Kérdezte magától. Úgy érezte, hogy a szőnyeg fontos lehet. De közben a túl csábító lehetőség ezzel az átkozott szőnyeggel túl nyilvánvaló is egyben. Valami nem stimmelt!

- Megáll az ész! - sziszegte. Hidegen a matrózra nézett.

- Kiengedted?

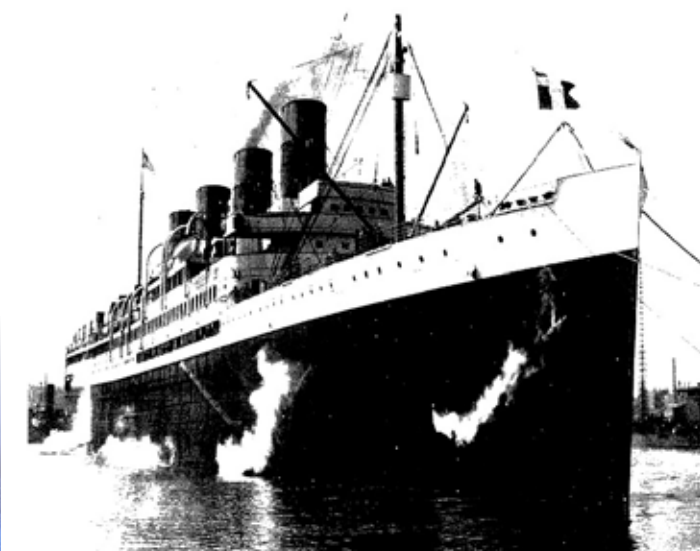
A matróz csuklott egyet.

- Neem uram, nem engedtem ki a Mr. Hullát!

A hangja reszketeg volt, s a szemei riadtan cikáztak ide-oda. A felügyelő óvatosan kivette a kezéből a puskát, és letámasztotta az ajtó mellé.

- Menj a helyedre és maradj is ott! Ja és a kulcsot ide letesszük! Nem kell az már neked!

A matróz gépiesen bólogatott, látszott, hogy mélységesen elege van a kulcsból, a hullából, meg a rejtélyből, csak még egyet akart inni, felejteni. Eltámolygott. Novaeu biztosra vette, hogy most sürgősen leissa majd magát, a bárban már bemelegített vagy négy konyakkal. Hosszasan vizsgálódni kezdett a kiürült kabinban. Az agya kattogott, ahogy próbált valami fogódzót találni. Először abból a feltevésből indult ki, hogy a matróz elrejtette a hullát, ismeretlen okból. Vajon azért csavarta a szőnyegbe, mert ráfolyt a vér? Zavarta vajon az esztétikai érzetét? A szőnyeg, amennyire tudta, nem volt a kabin tartozéka, talán valamilyen összefüggésben lehet a gyilkossággal. Az ösztönei jelezték, hogy most csupán találgat, mégpedig zaklatottan, és nem kétség azért, mert az elfogni vágyott egykori gyanúsítottnak, még a hullája is kicsúszott a kezéből. Dupla blamáznak tűnt, és görcsöt érzett tőle a gyomrában... Ám egy ponton minden összezavarodott benne, és képtelen volt gondolatait élesre fókuszálni. Egyre csak a múltbéli kudarc nyomasztotta, és ez valahogy rátelepedett a jelenre. Egy biztos volt: a szőnyeg fontos lehet... Hamar megbizonyosodott róla, hogy a hullát nem rejtették el. Annak a lehetősége még fennállt, hogy a gyilkos lefizette a matrózt, és eltüntette a hullát, de akkor miért nem tette meg azonnal? Valószínűleg megzavarták. Egy másik lehetőség is volt: e szerint

a gyilkos felindulásból ölt, és a hulla eltüntetése csak később jutott az eszébe. Ezen a ponton a kajüt ablakához ért, és meglátta, hogy résnyire nyitva van. Az elemi óvatosságról kissé megfélekezve, vadul feltépte, és kinézett. Hosszan vizsgálta a hajó külső burkolatát, a tekintete elidőzött a szabályos sorban haladó szögecselés kiálló gömbjein, az egyetlen dolgon, ami megtörte a sima fém folytonosságát. Ebben képtelenség megkapaszkodni, lehetetlenség. Halkan káromkodva kezdte magát szidni, amiért nyomozóhoz méltatlanul eljátszott a gondolattal, hogy Mr. Kruger feltámadott, és akár Darkula gróf lemászott ezen a sima felületen. Felpillantott, embermagasságon túl volt a következő szögecs sor. Megrázkódott.

– Ostobaság!

Lenézett, méterekkel lentebb a harmadosztály kajütablakai sorjáltak. Még lentebb csak a tenger hullámozott odalenn, ólom-szürkén. Ismét megrázta a fejét.

– Ember gondolkodj már! Mr. Krugerből haleledel lett! – állapította meg Novaeu, lerázva magáról a ködös sejtelmeket.

– Aki kidobta, az a tettes, meg kell találnom! Hacsak nem mégis a matróz volt...

Bezárta az ablakot, és a helyiséget.

Folytatjuk...

Árnyak között

Menekülök a Bosszú Angyala elől,
Rohanok, kezemben a gyilkos penge,
A Király vére szárad rajta csendesen.
Arcomban hideg eső csap, s
Jeges szél tépi űzött, feltüzelt lelkemet.

Nyomomban Árnnyvadászok,
Elmém mélyébe zárt titkomra
Szomjazva hajtának erdőn s mezőn.
S menekülök, míg lélegzetem el nem fül.

Hallom már a vérebegek csaholását,
Kezemben a Végzet Kardjával fordulok,
Őrjöngő ordításom dübörög a tájon.

S a pillanat hevében az üldözőből véres vad lesz.

edwardhooper

Game Over

Úgy érzem mindjárt vége a világnak,
Az orkok a vezérük elébe citálnak!
A földre löknek, de durván, hogy sajdul a térdem,
Disznószar és vér mocskolja vértem...

Fegyverem röhögve hajtják át a palánkon,
Kölykeik alá szaggatják címeres palástom
Ám felugrok hirtelen, rejtett törőmmel támadok,
Nem kutattatok át eléggé, mocskos állatok!

A vezér felé döfök, de balsorsom utolér,
Megbotlok egy gyökérben, kifut az arcomból a vér...
A széken ülve lassan a mesélőre sandítok,
Ki hitte volna, hogy ismét csak egyest gurítok...

2015. 11. 10.

Anonymus R. Chynewa

Szállok

Emlékszem, milyen nehéz volt az életem,
akkor még nem hagytam szárnyalni a lelkem,
pedig hajdan fiatal s szép voltam,
talán akkor boldog... sosem voltam...

Most pillangónak érzem magam,
elfeledem a nehéz, fájdalmas múltam,
könnyedén szállok a magas ég felé,
és leborulok... az úr lába elé...

Összeféreltem kettétört szívemet,
boldog vagyok, átölelem a kék eget!
Arcom simogatja a szellő fuvallata,
testem, melegíti a napsugara.

Vidáman virágról virágra szállok,
a hold udvarában, vígan táncot járok,
a csillagokkal, békésen összebújunk,
a felhő paplanja alatt... álomba zuhanunk...

macika

A fremen

Árnyak táncoltak az éjben,
A Dűne zokogott a talpam alatt,
S tábortűz fényében csiholt
Meséket a gyilkos vihar szele.
Istenünk hátán jöttem,
S lelkemben a múlt kódébe
Vesző alakok jártak vad örömmünnepet.
Én vagyok a Homok Istene,
Birodalmakat feldúló pokol.
Késém övemben, s szent éle
Vérre szomjazik.
Vigyázz, mit kérsz tőlem, vándor!
Megkapod tőlem
Jövőd irdatlan mélységét.

edwardhooper

Kapitány

STAR WARS: AZ ÉBREDŐ ERŐ

2015 decemberének egy hideg estjén Idával és Zolival elmentünk a szentesi moziba, hogy megnézzük a Star Wars sorozat legújabb részét, az Ébredő Erőt. Az előadás menetrend szerint 20:30-kor kezdődött volna. Időben odaértünk, és némi előtérbeli várakozás után elfoglaltuk helyünket. Annak ellenére, hogy hétköznap volt, és már a sokadik vetítést tartották, telt ház volt; több ismerőssel is összefutottam a büfé előtt. Miután a többség elhelyezkedett, félig-meddig elsötétült a nézőtér, majd elkezdődött... egy filmelőzetes.

Ekkor visszagondoltam a 80-as évek közepére, amikor még nem volt se videó, se DVD, se internetes letöltés, és életemben először mentem el a moziba megnézni a Csillagok háborúját. Akkoriban az volt a szokás, hogy a filmek előtt egy híradót adtak le, amely Rákóczi indulóval kezdődött. Ez megszokott esemény volt, most is végignéztük az igazándiból senkit sem érdeklő híreket. A híradó után egy elborult magyar animációs film következett, aminek persze semmi köze nem volt se Darth Vaderhez, se Luke Skywalkerhez. Ezt is megnéztük. Ha valaki azt gondolná, hogy ezzel vége lett a tárgyhoz nem tartozó néznievalóknak, akkor téved: leadtak még egy olyan, talán tudományos ismeretterjesztésnek szánt filmet is, amelyben egy iskolában a kutatók a jobb sorsra érdemes gyerekek hátára dobozokat, a kezükre pedig kábeleket erősítettek, és közben valamilyen fontos megállapításra jutottak. Persze ma már nem emlékszem, hogy ez a kutatás konkrétan milyen módon vitte előbbre az emberiséget, de az biztos, hogy a nézők ekkor már elég idegesek voltak. Aztán végre elkezdődött a várva várt film...

Három évtized elteltével már nem a Rákóczi indulót kellett hallgatnunk, hanem filmelőzeteseket és reklámokat nézhettünk. Ez nem tartott túl sokáig, csak kb. 25 percig. A nézők, hasonlóan a 80-as évekbeli vetítéshez, most is idegesek voltak. Természetesen türelmesen megvártuk, hogy elkezdődjön a csillagháborús eposz 2015-ös része, bár hallottam, hogy a közelben valaki a panaszkönyvet emlegeti.

A film kb. este 11-ig tartott, és a végén némileg csalódottan jöttem ki a moziból. Lehet, hogy az elvárásaim voltak túl magasak, vagy hogy a 80-as évekbeli hatást vártam, de végül is mindegy: összességében nem igazán tetszett a film. Hasonló érzésem volt, mint amikor annak idején a Hegylakóból készítettek egy harmadik részt is – mivel a másik kettő sikeres volt –, de a végeredmény sajnos csak az első rész felhígított változata lett.

Nem szeretném lelőni a poénokat, de azért néhány dolgot megjegyeznék a filmmel kapcsolatban. A jó oldal szereplői közül Han Solo és Csubakka párosa most is nagyon jó volt. Harrison Ford 38 évvel idősebben is jól alakította Han Solo laza karakterét, aki a változatosság kedvéért most is a hitelezői elől menekült. A néger

rohamosztagos szintén jó fej volt, bár számomra egy kissé ellentmondásosnak tűnt, hogy miután első csatájában meg-csömörölt a háborútól, és villámgyorsan lelépett a seregből, a későbbiekben volt bajtársait, akikkel együtt nőtt fel, simán halomra lőtte. A roncskutató csaj csinos és szimpatikus volt, de ezen túl nem sokat tett hozzá a filmhez. Leia hercegnő Solóhoz hasonlóan és őszinte sajnálatomra szintén öregebb lett pár évtizeddel, és már közel sem volt olyan szép és csinos, mint amilyennek az első három részben láthattuk. Ezen túl kicsit arra a szovjetunióbeli öreg bácsira emlékeztetett, akinek nem szóltak, hogy véget ért a világháború, és azóta is robbantgatta a vonatokat... Nem értettem teljesen, hogy miért léteznek még mindig a lázadók, miután a Jedi visszatér végén egyszer már legyőzték a Birodalmat? Az sem értettem, hogy hogyan lehet az, hogy a lázadóknak még most is csak néhány X-szárnú vadászgépre meg egy rozszant bázisra futja?

Az ellenfél, az Első Rend, amely a régi Birodalom romjain jött létre, viszont új Tie-vadászokkal, meg fullos csillagrombolókkal repkedett, és rohamosztagosok tömege szolgált zászlajuk alatt. Persze látszott, hogy ez már nem a régi csapat, hiszen Kylo Ren – aki számomra a roxfortos Piton professzor egy nyálasabb verziójának tűnt – és a katonákat vezető Hux tábornok többször is hatásköri vitákba bonyolódott, miközben nem is látszottak igazán döntésképesnek, mivel általában arra vártak, hogy mint mond majd a főnök, a Legfőbb Vezér. Kylo Ren-ben nem volt meg az, ami Darth Vadert félelmetessé tette, ehelyett néha rájött a hiszti, és fénykardjával szétverte a berendezést. Vader nagyúr soha nem tett volna ilyet, ő mindig gondolt a TMK-sok nehéz életére... Hux tábornokot talán Tarkin kormányzóhoz hasonlíthatnánk, de Tarkin egyértelműen jobb, fogalmazhatnánk úgy is, hogy rohadékabb volt a 77-es filmben. Ilyen vezetők mellett nem csoda, hogy a rohamosztagosok inkább leléptek a testülettől, vagy láthatóan ott sumákolnak, ahol csak tudtak. Úgy tettek nagy igyekezettel, mintha csinálnának valamit, le-föl masíroztak a bázison, miközben megpróbálták messze elkerülni a főnököket, és valószínűleg a lögyakorlatokon sem vettek részt túl nagy lelkesedéssel (vagy a kézfegyverek voltak hibás konstrukciók, mert célba találni ezúttal se sikerült nekik). Nagyjából arra voltak képesek, hogy súlyos veszteségek árán pár gyengén felfegyverzett és létszámhátrányban harcoló, meglepett falusival leszámoljanak.

A történet sem volt az igazi. Jórészt a legelső, 77-es filmre emlékeztetett, de voltak benne olyan szálak is, amiket elkezdtek kidolgozni, de félbeszakadtak, és néha megjelentek olyan alakok, akikről nem lehetett tudni, hogy kicsodák is valójában.

Az előzőekben leírtaktól függetlenül nem volt rossz a film, Star Wars rajongóknak mindenképp érdemes megnézni. A látványele-

mekkel sem volt semmi probléma, de egy igazán jó filmélményhez, amit egy SW-filmtől elvárna az ember, nem elegendő pusztán a látvány. Lehet, hogy a véleményem pozitív irányba módosulna, ha utánanéznék az egyéb helyeken fellelhető információknak, amelyek a Star Wars világról szólnak, viszont így, hogy az Ébredő Erő előtt csak az eddig elkészült hat filmet láttam, és az ezekhez kapcsolódó alap SW-könyveken kívül csak néhányat olvastam, sajnos előfordultak olyan jelenetek, amelyeket nem értettem, hogy miért történnek úgy, ahogy. Ezt a problémát viszont ellensúlyozta a régi szereplők feltűnése, így a nosztalgiaerősítő sem volt elhanyagolható, és voltak valóban felemelő részek is a filmben. Kíváncsian várom a folytatást, és remélem, hogy a következő rész már jobban fog tetszeni.

További rövid vélemények

SPOILER ALERT!!

Mi is megnéztük a filmet, és azt kell mondjam, összességében én is csalódtam. Egyrészt a látvány fantasztikus volt, a Sólyom fantasztikusan manőverezett, minden nagyon kézzelfoghatónak tűnt, nem úgy, mint az előzményben... de.

- A Köztársaság még mindig stagnál, a Birodalom romjain csirázó Első Rend meg fejleszt, toboroz, építkezik... miből?
- Olyan ismerős ez a story... ja igen, ez a IV. epizód. Ugyanaz a kalandmodul, más karakterekkel. :-)
- Mi értelme van a keresztvasaknak a fénykardon? Semmi! Abban bízunk, hogy majd lesz rá valami magyarázat, nem lett. Sebezhető pontja a fegyvernek, semmi több. Még ha erről meg is feledkeztek az alkotók. *(Ráadásul, ha jól láttam, nem is alkalmazta a keresztvasat. - Jimmy Cartwright)*
- Han Solo: A halála gagyi, sokadrangú. Mintha egy közönséges mellékszereplő lett volna. A másik: SENKI nem tud hiperűrből egy bolygó felszínére ugrani, ugyanis a fedélzeti számítógép rögtön kidob a normál űrbe, ahogy veszélyes közelségbe kerül egy gravitációs mező. Lásd: A Birodalom visszavág első színe, a hoth-i csata, ahol a lázadók bázisáról UGRÓTÁVOLSÁGRA kell jutni a bolygótól, ezért kell a fedezőttíz a birodalmiak ellen.
- Kylo Ren: A film elején megállít egy lézerlövedéket a levegőben, ezt akéességét viszont a film végén elfelejti használni. Aztán egy frissen felébredt erőérzékeny gyakorlatilag lenyomja úgy, hogy először van a kezében fénykard. Egyébként is egy hisztis kamasznak tűnik, akinek fegyvert adtak a kezébe. Nincs, aki kordában tartaná. A fénykardjában egy dolog tetszik: mivel instabil kristályt rakott bele, a penge lobog, rángatózik, így hasonul gazdája vad, szeszélyes természetéhez.
- Fin: kondicionálásos toborzása, kiképzése ellenére fellázad, mikor a védtelenekre kellett volna lőnie, de kicsit később gond nélkül lövi a sajátjait.

- Phasma százados: Az ezüst rohamosztagos páncélos csaj max 2 percet szerepelt, és abban sem vette le a sisakját. Egy átveresként szerepelt tehát a trailerben. Ahogy egyébként több jelenet is, melyek elég hatásosak voltak a trailerben, kiderül, hogy csak egy látomás részei. Hát köszönjük. :-)

Az ikonikus D&D szörnyek szerepeltetése a filmben, mint Han rakományára pedig csak hab a tortán.

De a legnagyobb csalódás az volt, hogy Luke mindössze 25 másodpercet szerepelt a film végén, és akkor sem szólalt meg.

De nézzük másik szempontból: SEMMIT nem tudunk meg a filmből a világ jelenlegi állásáról. Minden, amit látunk, az vagy pár karakter, akiket vagy ismerünk rég, vagy épp csak alig, vagy épületek, objektumok, amik felrobbannak. A tábor, a romkocsmá, a köztársasági bolygók, és a HARMADIK HALÁLCSILLAG!

Lehetne még sorolni a hibákat, de nem teszem. Méghozzá azért nem, mert minden hibája ellenére olyan szeretettel csinálták, amire még nem volt példa, legalábbis tudtommal. Minden egyes szereplő nagy álma volt, hogy szerepelhessen benne, vagy ezen nőttek fel, vagy... hát igen, mindig is hozzá tartoztak. Nem lehet nem szeretni. És öcsém, megépítették az ezeréves Sólymot, 1:1 arányban! Örület! :-)

Anonymus R. Chynewa

AZ ÉBREDŐ ERŐ A LEHETETT VOLNA... KATEGÓRIA

A legenyhébb szó, amit a hetedik SW részre tudok mondani, az az, hogy vacak. Ezt úgy mondom, hogy nagyon, tényleg nagyon vártam már egy igazán jó, az eredeti trilógiához méltó, annak hangulatát felelevenítő Star Wars filmre. No, ezt nem kaptam meg. Amit kaptam, az nagyon kevés.

Ugyan, még megy a mozikban, ám én addig nem akartam rá elmenni, amíg meg nem néztem itthon, mert a számomra véleményformáló emberek – akik akár többször is látták nagy vásznon – szinte kivétel nélkül elégedetlenek voltak vele. És most, hogy megnéztem egy kamerás felvételtől (lelkem rajta), angol eredetiben, bizony azt kell mondjam, nekem nem éri meg kiadni rá a mozijegy árát – főleg úgy, hogy előtte fél óráig reklámot, meg ajánlót kell néztek... Ettől a momentumtól is csak az a véleményem erősödik, hogy ez a film nem másért készült, mint hogy a nagy hípe után blockbuster műviként több tíz milliárdot kaszáljanak vele.

Azt gondoltam, mielőtt elkezdtem nézni, hogy oké, már ismerem a hibáit, azokon túl tudom magam tenni, és tudom élvezni. De rögtön az első jelenetekben számos „Ezt most miért? Ezt hogy? Ez mi volt?” kérdés bombázott, és ez a végéig csak alig néhányszor maradt el. Az már biztos, hogy akárcsak az előzmény trilógia, a hetedik rész is jelentős módon megosztotta a rajongókat. Van, akinek már elsőre is tetszett, és többszöri megnézés után csak még jobban. Ám sokan vannak, akik mélységesen csalódtak, ismét.

Jimmy Cartwright

Néhány netes hivatkozás további fontos kérdésekkel

<https://krisztina77.wordpress.com/2015/12/21/ordassy-karoly-ebredo-ero-kimaradt-jelenet-a-jedi/>

<http://filmtrailer.hu/filmhirek/9-dolog-amit-meg-kellene-tudnunk-a-star-wars-8-ban/>

Előzetes...

Januári számunkban HomoErgaster és Jimmy Cartwright részletes véleményét olvashatjátok majd az Ébredő Erőről.

Jimmy
Carterwright

Sorozatból film(1)et(t)

Vannak olyan filmek, amelyeket időről-időre meg kell nézzen az ember. Nyilván személye válogatja, hogy ki mit. Az ok viszont ugyanaz. Újra és újra át akarjuk élni a film adta élményt. A végén már-már betéve tudjuk a szöveget, kívülről, oda-vissza ismerjük a jeleneteket, és sosem unjuk meg. Talán részben ez a motiváció amögött is, hogy egyes filmeknek több folytatást is készítenek. Újabban (vagy talán nem is olyan újában, lásd: Hegylakó, Indiana Jones, Stargate, Battlestar Galactica, The Sarah Connor Chronicles) pedig már nem feltétlen moziban vetített folytatásokat kapunk, hanem otthon nézhető sorozatokat. Így bővül ki az unásig újranezett filmek „flow” élménye, vagyis így kapunk folyamatos dózist kedvelt audiovizualitásainkból. Alább három, napjainkban futó, illetve a közelmúltban futott filmből kinőtt sorozatot veszek górcső alá.

Limitless (Csúcshatás)

Az eredeti film nagyjából arról szól, hogy valaki felfedezett egy olyan drogot, amely egy bizonyos ideig teljes és tökéletes hozzáférést nyújt az agyban eltárolt összes emlékhöz és információhoz. Persze van mellékhatása is, ami hosszú távon elég csúnya. Az alapötletben hatalmas potenciál van, és nyilván ezt látták meg a sorozat alkotói is. Így a 2011-es film egyfajta „pilot-ja” lesz a sorozatnak, amelyben ugyan más a főszereplő (Brian Finch / Jake McDorman), de az Eddie Morra-t alakító Bradley Cooper több cameo-ban is visszatér a sorozat közben.

Az alapfelállásban Finch-et kiszúrja az FBI egy csoportja, és ráveszik, hogy dolgozzon nekik. A kellemes humorú epizodikus sorozatban többnyire mindenféle nyomozás folyik, de azért felfedezhető legalább egy átívelő szál is. Persze előfordul még családi perpatvar, munkahelyi konfliktus, életveszélyes helyzetek, no meg az elmaradhatatlan (plátói) romantikus szál. A minőség nyilván hullámzó, vannak jobban és rosszabbul sikerült részek, de általánosságban elmondható, hogy akik az efféle stílust szeretik, azoknak abszolút fogyasztható.

Egyelőre az első évad fut, aminek – az IMDb tanúsága szerint – berendelték a teljes évadát, vagyis mindenképpen kapunk 22 részt, viszont a második évadról még nincs hír. Persze már ez is biztató ahhoz képest, hogy számos sorozatot már a pilot epizód után elkaszálnak.

Minority Report (Különvélemény)

Bár Tom Cruise személye eléggé megosztja az embereket, azért azt el kell ismerni, hogy a filmjei többségében remek alkotások. Főleg, ha olyan alapanyagból dolgozik, mint Philip K. Dick novellái. A 2002-ben vetített, Spielberg rendezte Különvélemény története azon alapul, hogy három testvér (prekógok, vagy prekognitívok) képes előre jelezni egy bizonyos távolságon belül a gyilkosságokat. Az ő képességükre felépül egy szervezet, amely még a tragikus események bekövetkezése előtt elfogja a leendő elkövetőket, így minimálisra csökkentve a bűnözést. Ám vannak olyan esetek amelyekben az egyik prekóg olyasvalamit tapasztal, amely nem illik bele a másik kettő által látottakba; ezt nevezik különvéleménynek, és ez a szál adja a film konfliktusát. A végén persze mindenre fény derül, megszüntetik a szervezetet és biztonságba helyezik a három testvért, hogy végre a saját életüket élhessék.

A sorozat 10 évvel a Pre-crime megszüntetése után játszódik, és főszereplői Agatha (Laura Regan), Dash (Stark Sands) és Arthur (Nick Zano), a három prekóg, Wally (Daniel London), aki már a szervezetnél is vigyázott rájuk (és szerepelt a mozifilmben is), valamint Lara Vega (Meagan Good) nyomozónő. A fő szál arra épít, hogy Dash nem tud tétlenül ülni a világtól elzárta, és segíteni akar az embereken, ezért visszamegy a nagyvárosba, ahol újra „látomásai” lesznek. Rajzokat készít a látottakról, és természetesen megpróbálja megakadályozni a történeteket. Ám rá kell jönnie, hogy egyedül nem boldogul, de nem is fedheti fel magát, ezért keres egy nyomozót, akivel megoszthatja az információit. Kiderül, hogy Arthur is a városban van (még Dash előtt tért vissza), ám ő a saját pecsenyéjét sütögeti, ráadásul igen jól.

Alapvetően tehát ez is egy nyomozós sorozat, ám jó adag SF elemmel fűszerezve. Vannak átívelő szálak is, részben arról, hogy a három testvér hogyan próbálja önmagát megvédeni attól, hogy újra a „tejfürdőben” végezzék, ismét kiszolgáltatva egy kétes célokkal rendelkező szervezetnek. Kellemes, nézhető alkotás, de sajnos úgy tűnik, nem hozta az elvárásokat, mert a FOX a tervezett 13 rész helyett mindössze 10-et készített, és úgy tűnik nem is terveznek folytatást. Így viszont egy hosszú hétvégén, vagy akár egy néhány napos pihenőidőszakban „ledarálható”.

The Librarians (Titkok könyvtára)

A Noah Wyle nevével fémjelzett, három részből álló tévéfilm sorozat kellemes esti kikapcsolódást tud nyújtani a kalandfilmek kedvelőinek. Lehet ezeket egy újfajta Indiana Jones filmeknek tekinteni, amelyekben kicsit több a misztika, a történelmi, vallásos utalás. Erre utalnak az egyes részek címei is: A Szent Lándzsa küldetés, Visszatérés Salamon kincséhez, A Júdás-kehely átka. A téma sokszínűsége és kifogyhatatlansága miatt szinte adja magát, hogy felépüljön rá egy sorozat, és bizony meg is kaptuk.

Úgy megkaptuk, hogy akár az egész család nézheti, hiszen főleg az izgalmas kalandok és a jó humor jellemzi. Természetesen időről-időre visszatér a filmek főszereplője, a jelenlegi Könyvtáros, Flynn Carsen (Noah Wyle), aki megtalálja az újabb Őrangyalát, Eve Baird-ot (Rebecca Romijn), és rendhagyó módon útjára indítja az új Könyvtárosok kis csapatát, Jake Stone-t (Christian Kane), Cassandra Cillian-t (Lindy Booth), és Ezekiel Jones-t (John Harlan Kim). Nem maradhat ki természetesen a Könyvtár mindenese sem, Jenkins (John Larroquette).

A sorozat alapvetően epizodikus, a részek nem kifejezetten kapcsolódnak egymáshoz... vagy csak nem vesszük észre mindaddig, amíg kiderül, hogy mégis. A 10 részes első évad ugyan már véget ért, de jelenleg fut a második, szintén 10 részesre tervezett. Viszont lehet, érdemes megvárni mindet (meg a kissé lemaradt magyar feliratokat is), hogy néhány este alatt fogadjuk be az élményt.

Mozimorzszák - filmaprólék

Jimmy
Cartwright

Az Európa-rejtély / Europa Report

amerikai sci-fi, thriller (2013) – IMDb 6,5 – 90 perc

Bár elsőre azt is gondolhatnánk a címből, de mégsem a földi kontinensről van szó. Egy nemzetközi kukatócsoport érkezik a Jupiter negyedik legnagyobb holdjára, melynek Europa a neve, hogy kiderítsék, van-e ott bármiféle élet. Amellett, hogy valóban van benne némi pszicho-horror, meg egy-két „érdekes” dolog, ez tényleg Hard SF. Az űrhajó kameráinak felvételei és a Földön készült interjúk között, és időben is oda-vissza váltva, dokumentumfilm-jelleggel láthatjuk az eseményeket, amelyeknek a kellős közepébe

csöppönünk.

Ott kapcsolódunk be, hogy az űrhajó legénységének egyik tagja, James Corrigan (**Sharlto Copley**) meghal, és nem tudják értesíteni a családját, mert elvesztik a kommunikációt. Természetesen úgy döntenek, hogy folytatják a küldetést. Persze ezen kívül is számos más problémába futnak bele, amelyet meg kell valahogyan oldaniuk. Hogy a sok viszontagság ellenére teljesítik-e a küldetést, ahhoz nyilván meg kell nézni a filmet. Én jó szívvel ajánlom.

Space Pirate Captain Harlock / Kyaputen Hârokkû

japán animációs kaland, sci-fi (2013) – IMDb 6,5 – 115 perc

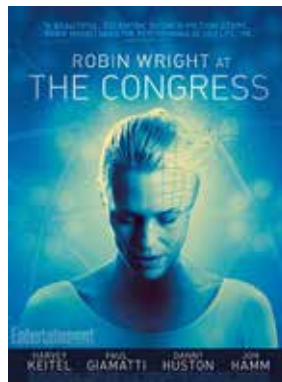
Ritkán nézek animét, de ha igen, akkor csakis igényes, minőségi munkát, amiben nem csak látvány van, hanem érdekes a történet, jók a karakterek, és nem utolsó sorban van valami mondanivalója. A „Harlock úrkalóz kapitány” pedig pontosan ilyen. Ránézésre gyönyörű munka, remek animáció, látványos effektek jellemzik, már önmagában ez is elég lenne ahhoz, hogy megnézze az ember. De amikor az első űrcsatában Harlock hajója, az Arcadia gyakorlatilag felöklel egy másikat, majd megcsákyázza... Na, az

tényleg úrkalózhoz méltó!

Az alaptörténet az, hogy az emberiségnek sikerült elhagynia a Földet, és számos bolygót benépesített. Ám a kolóniák lakóinak egy idő után rá kellett jönniük, hogy az elfoglalt planéták hosszú távon nem igazán alkalmasak az emberi életre. Ezért visszaindulnak a Földre, ám addigra oly sokan voltak, hogy azt a tömeget nem tudta volna ez a bolygó eltartani, így hát – tipikusan emberi módon – háborúzni kezdtek. Végül a Gaia Szövetség szabott gátat az erőszaknak. Azonban az elszármazottak egy része még így sem adta fel a reményt, hogy egyszer szabadok lesznek. Belőlük verbuválja a több, mint 100 éves Harlock kapitány a legénységét, hogy véghezvigyék az univerzum eddigi legmonumentálisabb tervét...

A futurológiai kongresszus / The Congress

izraeli-német-lengyel-luxemburgi-belga-francia animációs dráma, sci-fi (2013) – IMDb 6,5 – 122 perc

Stanislaw Lem történetéből készült ez a film, amelyben **Robin Wright** „önmagát” alakítja. Legalábbis az élő szereplős részekben. Mert annak ellenére, hogy animációs filmnek van írva, az eleje és a vége élő szereplőkkel zajlik. Egyébként nagyon érdekes koncepció, hogy a „valóságot” valószínűsítően, Lem látomását a nem kifejezetten szép jövőről pedig animáció formájában mutatják be. Nagyon durván komoly SF munka, kicsit emészteni kell.

Robin Wright a családjával, Aaron (**Kodi Smit-McPhee**) és Sarah Wright-tal (**Sami Gayle**) él egy repülőtér mellett, egy régi raktárból kialakított házban. Itt keresi fel az ügynöke, Al (**Harvey Keitel**), aki új, sőt, az utolsó ajánlattal áll elő a kiöregedett színésznőnek. A Miramont vállalat vezetője, Jeff Green (**Danny Huston**) magyarázza el neki, hogy „testestül-lelkestül” be akarják szkennelni, amiért szép summát kap, és el tudják készíteni azokat a filmeket, amiket az utolsó pillanatban lemondott. Bizony nem jönne neki rosszul, különösen a beteg fia miatt, és végül is aláírja a szerződést. Néhány évvel később meghívást kap díszvendégként egy Futurológiai Kongresszusra, amely már a Miramont egy elzárt részén, Abrahamában, ami egy elzárt rajzfilm zóna, ahol egy ampullányi szer segítségével mindenki az lehet, ami csak szeretne...

The Signal

amerikai sci-fi, thriller (2014) – IMDb 6,1 – 97 perc

Két fiatal, egyetemista srác, a mozgássérült Nic (**Brenton Thwaites**), és Jonah (**Beau Knapp**) visszakövet egy hackert, aki betört az egyik egyetemi gépre, és őket sem hagyja békén. A Nomad nevű személy üzeneteket küldözget a telefonjukra, és furcsa módon csetel is velük. Mindezt aközben, hogy Nic barátnőjét, Haley-t (**Olivia Cooke**) fuvarozzák az új kollégiumába. Utazás közben döntenek el, hogy megkeresik az őket zaklató Nomadot. A nyomok egy isten háta mögötti, elhagyott házhoz vezetnek, ám az események itt váratlan

fordulatot vesznek. Nic a történetek után egy furcsa helyen tér magához, megismerkedik Damonnal (**Laurence Fishburne**), és elhatározza, megszabadul ettől a rémálomtól.

Csak halvány előképem volt arról, mi is ez a film valójában, így nem tudtam teljesen felkészülni a látottakra. Van pár megrázó jelenet, végig elég nyomasztó hangulata van. Szóval nem egy könnyű esti popcorn mozi, rá kell kicsit készülni. Utólag (vagy akár film közben is) rájöhetünk, hogy ezt láttuk már másképp, kicsit máshol, beugrik pár film, különösen a végén, de mit nem lóttak még el? Mindennek ellenére a stílus kedvelőinek ajánlom, nyugodtan rá lehet szánni azt a másfél órát.

Az e-learning és andragógia szerepe a XXI. században

szli

A felnövekvő nemzedék nyilvánvalóan nem tanítható meg mindarra az ismeretre, amire az elkövetkező 40 évben szüksége lesz. A társadalom és a tudomány nagy léptékű fejlődése miatt nehezen jósolható meg, mi lesz az az ismeretanyag, amire évtizedekkel később szüksége lesz a felnőtt társadalomnak. A változásokra nyitott és gyorsan reagálni tudó, gondolkodó embereszményt kell megteremteni, aki plasztikus és jó alkalmazkodó képességű. Sajátos paradoxon az, hogy minél képzetesebb valaki, annál inkább törekszik a naprakész ismeretek megszerzésére, míg a hátrányban lévő emberekben kisebb az igény a tanulásra. Az esélyegyenlőség megteremtésének záloga a távoktatásban van.

A XXI. század társadalmi kihívásai olyan változást eredményeztek a munkaerőpiacon, ami magával vonta az „élethossziglani tanulás” koncepcióját. A naprakész ismeretekkel rendelkező dolgozók a munkáltatók szemében felértékelődtek. Mivel az oktatás járulékos költségei magasak, előtérbe került az „e-learning” lehetősége, ami elektronikus formában biztosítja a távoktatás segítségével a releváns ismeretek legszélesebb spektrumának megismerését. A világon ma alkalmazott oktatási metodikákat figyelembe véve sok helyütt, de legfőképpen földrajzi adottságuk és foglalkoztatáspolitikájuk alapján rákényszerült térségekben bizonyított a számítástechnikán alapuló új ismeretátadási módszer jelentősége. Az e-learning, mint különösen hatékonyan működtethető oktatási rendszer, az utóbbi évtizedekben mind több országban, többek között hazánkban is egyre nagyobb teret hódít a vállalkozások, közintézmények, a piacorientált szolgáltatók körében.

A globális gazdaság mértékadó szereplői, az esetenként nagyobb anyagi beruházást igénylő, de kisebb költséggel üzemeltethető, és ugyanakkor hatékonyabb, időtakarékosabb oktatási rendszer eredményességét kihasználva szintén előszeretettel térnek át képzési metodikájukban az e-learningre. Az évtizedek óta kedvező tapasztalatok alapján, evidenciaként alkalmazott módszerre, mely egy komplex tudásmenedzsment megalkotását teszi lehetővé. Napjainkban az e-learning fogalma, a távoktatás szinonimájaként került a köztudatba. Maga a távoktatás, mint módszer, nem új találmány; egyetemek, főiskolák esetében régóta használatos oktatási rendszer. A távoktatás, mint tanítási-tanulási forma alkalmazásával a tanár és a hallgató közötti jelentős mértékű valós, vagy fizikailag ugyan csekély, de mégis gondot okozó távolság leküzdése valósulhat meg.

Az e-learning nem más, mint elektronikus távoktatás, korszerű számítástechnikai eszközökkel támogatott oktatási forma. Az elektronikus távoktatás fejlődése abban áll, hogy a hallgatók számítógépen, lokális számítógépes hálózaton, vagy akár az interneten keresztül érik el a tananyagot, számítógép segítségével tanulnak, gyakorolják a megszerzett ismereteket akár valós idejű kontaktustartva az oktatóval. A rendszer célja, hogy technikai fejlettsége folytán hatékonyabb, célratörőbb legyen a tanulás-oktatás, információszerzés és csere gyorsabbá váljon, illetve a folyamatok könnyen ellenőrizhetőek legyenek.

A számítástechnika forradalmasította az oktatást, integrálódott és kiegészítette a hagyományos oktatási modellt, a hatékonyság és az eredményesség növelése érdekében. A minimális kompetencia eléréshez vezető út azt követeli a tanároktól, hogy ötvözzék az új technikai vívmányokat a régi, jól bevált didaktikai módszereket, az eredményesség szem előtt tartása mellett. A távoktatás sikere abban

áll vagy bukik, hogy a résztvevők mennyire képesek a rendelkezésre álló informatikai eszközöket használni. Amíg a felnőtt dolgozók nem rendelkeznek alapfokú számítástechnikai ismeretekkel, nincs értelme távoktatásban gondolkodni.

A távoktatásban résztvevők bármennyien részt vehetnek az oktatásban, ezáltal a tanulók száma korlátlan, szabadidejükben foglalkoznak a tanulással, helyben és időben függetlenül, ezáltal nem esnek ki a munkából, nem kell utazni, termet bérelni, és nem utolsósorban a hallgató osztja be az idejét. Mindenkinek megvan a saját sebessége, ahogyan képes, tud, akar tanulni, annyi időt fordíthat rá, amennyi elengedhetetlenül szükséges az eredményességhez. A hallgató azt tanulja, ami érdekli, abban az ütemben, ahogy kényelmes. Ezáltal magas a motivációs szint. Rossz feladatmegoldás esetén lehetőség van arra, hogy a tanuló tanuljon a hibájából, egységes képzést kapnak a különböző városokban élő hallgatók, mindenki ugyanazt a tananyagot kapja, ugyanabban az időben, ugyanazon magas színvonalon.

A gyakorlati tantárgyak tananyagának elkészítése, begyakoroltatás módszertanának kidolgozása nagy feladatot ró a tanárra. Az ismereteket CD-n vagy interneten elérhető szerveren kapják a hallgatók, ahonnan letölthető, esetleg kinyomtatható vagy webes felületen tanulható. A digitális tananyag megtanulásához szükséges infrastruktúrát a dolgozók otthon biztosítják maguknak, gondolok itt a megfelelő hardverigényű számítógépre és az internet előfizetésre. A kapott elektronikus tananyag hatékonyságát, a szemléltető szimulált prezentációk a jól felépített oktatófilmek, illetve a vizuális és verbális formában adott mintapéldák segítik elő.

Az oktató összeállítja a modulok tartalmát és kommunikál a hallgatóival egy fórumon (chaten) keresztül, segítve, ha kell, a hallgatóknak az üzemeltetésben, folyamatosan nyomon követi a hallgatók előrehaladását és kontrollálja az eredményeket. A virtuális közösségekben végzett szinkronképzés növeli a hatékonyságot és megakadályozza, hogy a hallgatók tévutakra jussanak. Minden magára adó cég komoly hangsúlyt fektet az alkalmazottak szakmai és IT ismereteinek folyamatos képzésére. Többnyire egy felhasználóbarát webes felületet használnak házon belül, amit folyamatosan alakítanak az igényekhez.

A modulokat e-könyv formájában is a hallgatók rendelkezésére bocsáthatják. Természetesen szükség lehet személyes találkozóra, konzultációkra is, például számonkérés vagy komplexebb tananyagok esetén, ahol a gyakorlati alkalmazások fontos szerepet kapnak. A gyakorlati példák segítenek, hogy a hallgatók mindennapos tapasztalataikkal összevetve felismerjék az összefüggéseket és képesek legyenek következtetéseket levonni. Az elsajátított ismeretek képessé teszik őket arra, hogy az oktatott eszközöket megbízatosan és tudatosan használják a mindennapi munkájukban.

A tanfolyam elején célszerű elő-felmérést végezni, ezzel megismerhetjük a hallgatók hiányosságait és ahhoz igazíthatjuk későbbiekben a tananyagot. A számonkérés a modulok között tesztekkel, majd a végén vizsgával zárul, ami a teljesebb képalkotást elősegíti a tanár számára, és a visszacsatolás a megfelelő oktatási stratégia kialakításában, a helyes és eredményes didaktikai módszer kiválasztásában segít. Az esélyegyenlőség megteremtésének leghatékonyabb módszere az e-learning alkalmazása az andragógiában.

Manipulációk

Norton

A manipuláció egyfajta befolyásolás, amelynek célja mások attitűdjének, a beállítódásának átformálása, a viselkedés, a cselekvés, az érzelmek és a kogníció megváltoztatása, átszervezése – a Wikipédia meghatározása szerint.

A saját felfogásomban ez nagyjából azt jelenti, hogy amikor manipulálnak valakit, akkor befolyásolni próbálják az érzelmeit, a gondolkodását, a hitét, és ez által a viselkedését is.

A hit azt jelenti, hogy azonosulsz egy olyan dologgal, amit valójában nem ismersz, de elfogadod, hogy létezik. Ez egyfajta manipuláltság, tehát gondolkodás vagy tapasztalatok nélkül fogadod el azt, amit másvalaki mond neked.

Ha egy gyermek rosszkodik, akkor olyanokat mondanak neki, hogy a rosszakat elviszi a mumus, ezért jónak kell lenni. A „jó” természetesen azt jelenti, hogy úgy kell viselkedni, ahogy a felnőttek elvárják. A mumus felemlegetésével a gyermeki fantáziára igyekeznek hatni, ami félelmet kelt, és a megfelelő viselkedésre ösztönöz.

Ha már nagyobb a gyerek, akkor inkább „zsákos embert” célszerű említeni, mert a mumus csak egy alacsony, zöld színű, kajla fülű lény, ami talán nem is létezik, tehát a nagyobbacsok már nem biztos, hogy hisznek benne. A zsákos ember viszont már kemény figura. Képzeld el egy két méter húszcentis díjbirkózót, aki zsákba teszi és elhurcolja a rosszakat, aztán pedig válogatott kínzásoknak veti alá őket, vagy ki tudja, hogy mit csinál velük! Az már aztán nem semmi! Ettől még a nagyobbacsok is megrettennek, és engedelmessé válnak az utasításoknak.

Amikor pedig még nagyobb a gyermek, (mondjuk, akkora, mint egy zsákos ember), természetesen már ez a kép sem fogja megrendíteni, tehát másvalamit kell mondani neki, például a pokol tüzét.

A rosszak (tehát azok, akik nem úgy viselkednek, ahogy a jók azt elvárják tőlük) a pokolba kerülnek. Hogy miért hidd ezt el? Mert én azt mondom neked? Nem! Azért hidd ezt el, mert le van írva a Bibliában, ott pedig az isteni kinyilatkoztatás van jelen. Ez utóbbit pedig miért hidd el kételkedés nélkül? Mert én azt mondom, és mások is azt mondják! Pont.

Nem kell gondolkodnod rajta, vagy megtapasztalnod az igazat, elég, ha elhiszed, hogy van isten, és hidd el azt is, hogy olyan, amilyennek én mondom neked, mert én tudom, hogy milyen ő, hiszen le van írva, és mások is így hiszik. Logikus, nem igaz? Na persze, hogy az.

És most jön a vezércsel: ha nem úgy gondolkodsz, érzel, élsz, ahogy a „jó” mondják neked, akkor a pokolra kerülsz.

Hogy is van ez a történet?

Először is van egy végtelenül megbocsájtó és jószívű isten, aki annyira szeret, hogy azt fel sem bírod fogni. Ez örömteli dolog. Másodszor, ha nem követed azt a hitet, amit elvileg ő ad neked, akkor ugyanez az isten a pokolba taszít és szenvedés lesz a sorsod! A szenvedésed pedig nem csak vagy tíz-húsz percig fog tartani, mint mondjuk, azoknak a boszorkányoknak, akiket máglyahalálra ítélték a jószágos inkvizítorok, hanem az idők végezetéig, tehát örökre szól. Mindeközben a szerető istened, akár egy pszichopata, fentről fogja nézni a szenvedéseidet, ami világossá teszi, hogy valóban jószívű és emberbarát.

Mindez persze nem ilyen egyszerű, mert van ám ördög is. Ezek szerint mégsem azért kerülsz pokolra, mert az isten gonosz, hanem azért, mert az ördög az, és te hallgattál rá. Ha nem az istenre hallgatsz, hanem az ördögre, akkor ne csodálkozz!

Isten a legnagyobb hatalom, tehát mindezt már előre tudja. Mit tudja... ő maga szervezi, hiszen ő a teremtő. De akkor miért az ördög a rossz?

Ki teremti a jót? Az isten. Ki teremti a rosszat? Az ördög.

És ki teremtette az ördögöt? Az isten.

Most akkor ki is teremtette a rosszat? Ezek szerint az isten, aki már előre tud mindent. Tudja, hogy mit, illetve kit teremt. Azt is tudja előre, hogy egyes teremtményei gyötrődni fognak a végtelenségig.

Ezért teremtette őket? A jószágos isten?

Most akkor, hogy van ez a történet?

Valóban létezik az isten vagy az ördög? Van teremtő? Ha igen, akkor valóban olyan, mint ahogy mások tanítják nekünk?

Én nem akarom ezeket a kérdéseket megválaszolni. Hogy miért nem?

Azért, mert a tudomány kérdései a fizikai világra, az „objektumra” vonatkoznak, és ebben az esetben a másodkézből jövő válasz tökéletesen megfelel. Ha valaki azt mondja, hogy a földi gravitáció nagyjából 10 m/sec, akkor azt elfogadom.

Ám a lelki világ, a „szubjektum”, vagy az (esetleges) isten és az ember kapcsolata mindig közvetlen tapasztalás kell, hogy legyen. A másodkézből kapott válasz nem a létezésről szól, hanem csak egy képet közvetít, ami már értelemszerűen hamis.

Vagyis ne azért higgy, vagy kételkedj, mert én azt mondom neked, hanem azért, mert a saját logikád, de leginkább a tapasztalatod rá a bizonyíték!

Lidércfény

Keress bennünket itt is:

facebook

Lidércfény Online

Karácsonyi fények

A fehér fénylik legtisztábban,
fénye vidáman ragyog,
s minden éktelenkedő szennyre
tisztá hótakarót von.

Bent a játékos csillagszórók
szikrákat szórnak szerte,
a gyertyák szerényen követik,
s ránéznek a vendégre.

A fenyőfa illatos zöldje
hívja a pirost, kéket,
karácsonyi fénye ragyog most
zenének s a reménynek.

kisjankó

December

Isten hozott December, már vártunk,
de most még rengeteg a dolgunk.
Veled egy évet fogunk lezárni,
ünnepek fognak egymás után sorakozni.

Először is várjuk a szeretett télapót,
hogy puttonyából kipakoljon minden jót,
a sok gyereknek ez egy csodás nap,
mindenki rengeteg ajándékot kap.

Reménykedünk, lesz vastag hótakaró,
hisz karácsonykor az csuda jó!
Szent estére már felöltöztetjük a fenyőt,
és bekapcsoljuk a sok színes égőt.

Csillagszóró fénye ragyogva csillan,
ilyenkor még a gond is tovaillan,
együtt a család, jó érzés tölteni,
neked köszönhetem ...drága December...

Még ki sem pihenjük a fáradsalmakat,
hangosan halljuk a trombita hangokat,
tűzijáték, serpentin, konfetti
és nyomás szilveszterezni!

Az utolsó percekben himnuszt hallgatunk,
egy boldogabb jövőért imádkozunk,
nagyot durran a pezsgő dugója!
Búcsúzó, December... éjfél utótt az óra...

macika

A bocskok és a csokoládé

Volt egyszer egy fitos orrú, barna szemű mackó,
Ő volt az a szeleburdi, falánk, kicsi Lackó.
Egyik reggel korán keltette fel anyukája:
- Ébredj, fiam, indulnod kell már iskolába!

Mackó Lackó akácmézzel hamar jóllakott,
Hogy ne dörmögjön, anyjától még csokit is kapott.
Tisztálkodott, felöltözött, nála volt a táska...
Még időben indult el a messzi iskolába.

Hosszú lesz a mai nap, a maci jól sejtette,
Tábla csokoládéját a táskába rejtegette.
Mindenféle problémát így könnyen elvisel,
S találgzott barátjával, Délceg Dörmivel.

Dörmike vígan sietett, fűttyre állt a szája,
Ő is ment az iskolába, gyorsan vitte lába,
Mosolyban sem volt az arcán semmilyen hiány,
Lackó mackó nem értette, mitől oly vidám.

- Oly korán van, mindenütt csillog a harmat nedve,
Mondd meg nekem, mitől olyan jó a medve kedve!
- Ha azt látod, az arcomon egy nagy mosoly ragyog,
Csoki van a táskámban, ezért boldog vagyok.

- Álmos vagyok, morcos vagyok, akárcsak egy vadkan,
Pedig csokit anyukámtól én is nemrég kaptam.
- De jó nektek! - szólt a Vackor hangosan mögöttük,
A harmadik kismedve is ott termett közöttük.

- Nehezen hiszem el, amit picit szátok szól,
Mutassátok, mit kaptatok anyukátoktól!
- Hogy minekünk nem hiszel, csak neveti a medve,
Málna ízű csokoládé van benn a zsebemben.

S hogy barátja örüljön, hogy ilyen csodát lát,
Délceg Dörmi elővette csokoládéját.
- Ettől aztán boldogabb lesz minden kicsi mackó.
- Nálam is van csokoládé - dicsekedet Lackó.

- Látom én, hogy eme táblák nagyon csinosak,
De melyikötök csokija vajon a finomabb?
- Az én csokim a finomabb, mert mogyorós és krémes.
- Minden medve tudja, hogy a málna milyen édes.

- Egyik málnás, másik krémes, mit tehetünk akkor?
Ha nem tudtok megegyezni, dönt majd a jó Vackor!
- Rendben, akkor légy a bíró, szerintem így jogos.
- Megkóstolom mind a kettőt, akkor leszek okos.

- Tessék, Vackor, ízleld ezt meg! - mosolygott a Dörmi,
Nem volt rest a csokijából egy darabot törni.
- Itt van ez is! - szólt Lackó, s adta a sajátját,
Egy szép darab édességgel kínálta barátját.

- Megbirkózok síkságokkal, erdővel és hegygel,
De nagyon nehéz döntést hoznom ilyen kora reggel.
- Úgy látom, hogy mindegyiket nagyon szeretted,
A két darab csokoládét gyorsan megetted.

- Igazad van, ez a hiba, jaj, de jó, hogy láttad,
Adjatok még csokoládét, keményet és lágyat.
Sokkal többet fogok tudni, hogyha lassan eszem,
Hogy melyik a finomabb, majd könnyen észreveszem.

- Az enyém édes, a Dörmié biztos nagyon vacak,
Rendben, Vackor, itt van neked már egy újabb adag!
- Nagyon finom, nagyon finom - csámcsogott a kis bocsk,
- De a málnást előbb ettem, az volt a baj biztos.

Adjatok még egy kicsit, s a vita úgy elválik,
Megmondom, hogy melyik jobb, ám előbb kell a másik!
- Tessék, Vackor, a vitától ne légy nagyon mérges,
Hamar észreveszed majd, hogy a legjobb a krémes.

- Jó a krémes, de a málnást is meg kell még ízlelni,
Melyiket sikerül vajon könnyebben lenyelni?
Szegény Vackort ez a próba megint jól becsapta,
A szép darab csokoládét könnyedén bekapta.

- Ettől a nagy feladattól elmegy az eszem,
Úgy lesz talán legjobb, hogyha egyszerre eszem.
Hogy biztosan megérezzek minden zamatot,
Adjatok hát, barátaim, még egy falatot!

Hogy levegye szegény Vackor válláról a súlyt,
Mackó Lackó bólintott és táskájába nyúlt.
Tört volna a csemegéből, de már nem tehetett,
Mert Vackor a csokijának egészét megette.

Társának sem sikerült a csokijából törni,
- Elfogyott a tízóráim - bánkódott a Dörmi.
Szólt a Vackor: - Szeretem, ha csokikat kapok,
Ezért nektek, mint egy tanár, leckét is adok:

- Mindegy az, hogy milyen fajta csokit szeretünk,
Mindig az a legfinomabb, amit megeszünk.

Vége

Norton

The Walking Dead – a képregénysorozat

Kozma Norbert

Lelkes The Walking Dead rajongóként írom az alábbi sorokat. Nem szokványos zombis történettel van dolgunk. Az élőhalottak, a zombiapokalipszis ténye csak háttér, egy „váratlan, új helyzet, melyben az embereknek a túlélésért kell küzdenie”. Ezek, a normálhoz képest teljesen megváltozott körülmények remek alapot nyújtanak arra, hogy különböző emberi reakciókat ismerjünk meg. Mert hogy ez erről szól. Rólunk, emberekről. A fenti idézőjel annak szól, hogy akadt már nem egy alkotás, ahol elhangzott/elhangozhatott az a sor. Elég, ha csak a Lost című kultikus sorozatot, vagy Darabont Köd című moziját említem. Mindkettő az emberi reakciókat vizsgálja, mutatja be a megváltozott körülmények hatására.

Ehhez a témához nyúl a The Walking Dead univerzum is, beszéljünk akár a sorozatról, a képregényről vagy a készült játékról (a kiegészítésnek szánt könyvekhez nem volt még szerencsém). Gyakorlatilag a zombikat helyettesíthetnénk bármilyen természeti katasztrófával, vagy társadalmunk fennmaradását veszélyeztető eseménnyel, a történet akkor is megállná a helyét, legfeljebb nem néznék annyian, mert nincsenek járkáló halottak benne.

Bár fanatizmusom a sorozatra és a széria alapjául szolgáló képregényre is kiterjed, az igazi élményt nekem egyértelműen utóbbi nyújtja. Ennek több oka is van. Az első, hogy sosem olvastam képregényeket, Rick Grimes és rothadó, bicegő, nem utolsó sorban pedig éhes holtakkal kísért csapatának története viszont beszippantott. Még az is megeshet, hogy ennek következményeként további képregényeket fogok beszerezni. A grafika remek. Kis túlzással ennél bővebb kritikára nem is igazán vagyok jogosult, ismerve a képregények

világában eltöltött rövidke időmet. Mielőtt bárki azt hinné, kissé egyoldalúan nyilatkozom, meg kell említenem, hogy a sorozat nélkül bizony nem is ismerném a könyvet. Annak első, és egyben eddigi legjobban sikerült évada adta ugyanis a lökést, hogy beszerezsem. Most a huszonharmadik résznél járok, ezen kívül egy van még, ami elolvasásra vár. Elnézve a sorozat készítőinek eddigi munkáját, tippre úgy hat-hét extra évad van még benne... de ugye még a képregény sem ért véget, szóval... Ha rajtam múlna, mondjuk a jó felére csökkentem volna ezt a számot, merthogy nézetem szerint a sorozat legnagyobb negatívuma a belassított tempó. Ez akkor nem lenne gond – és itt elérkeztünk a következő okhoz, amiért a sorozat nálam alulmarad a képregénnyel szemben –, ha a karakterépítésre szánták volna az időt, de ez nem volt mindig így. Gyakran üresjárat érzetét keltette bennem egy-egy tötyörgős epizód, amikor pedig egymás után kaptunk hármalt is, elgondolkodtam azon, hogy vajon jó kezekben van-e a széria. Különösen fáj az elvesztegetettnek tűnő idő annak fényében, hogy a képregényben jelenlévő brutalitást egyszerűen képtelenek voltak visszaadni, megközelíteni – akár erre is fordíthatták volna.

Ez a harmadik pont, ami nem hiányzik a képregényből: a tökösség. A bevállalosság. Annyira nem fél Kirkman és csapata, hogy komolyan mondom, olvasás közben úgy érzem, mintha a főszereplő is végig veszélyben lenne. Tényleg el tudom képzelni, hogy egyszer csak kiírják – a sorozatban erre tulajdonképpen 0% esélyt látok. Ergo biztonságban vannak a főszereplők – legalábbis már egy jó pár évadja –, de Rick és Carl mindenképpen. A poszt végén kitérek majd az általam vélt legnagyobb különbségekre a cselekményben (ezt azért ott tes-

zem, mert nem akarom, hogy valaki itt esetleg spoilerbe szaladjon), így talán jobban átjön másoknak is, miről beszélek. Hogy mi az, amiben a sorozatnak fel kellett volna nőnie ahhoz, hogy még jobb legyen.

Összeszedettség. A következő, ami eszembe jutott a képregény kapcsán. Többször nyilatkozták a sorozat körül, hogy egy darabig követték a képregényt, de aztán új útra tértek, hogy egy külön világot teremtsenek, ami elvonathozható a könyvtől. Nem lett volna ez hülyeség, ha megvan a koncepció a fejekben, de az eredményt látva ennek épp az ellenkezője jön le.

Nem szaporítanám tovább a szót, szubjektív véleményemnek azért kívántam hangot adni, hogy megkíséreljem rávenni a sorozat követőit: érdemes adni a képregénynek is egy esélyt. Ennyit hát a – reményeim szerint – spoilermentes összehasonlításról, most lássuk az ígért konkrétumokat (csak saját felelősségre, nem szeretném senki élményét hazavágni):

- A képregényben Shane korábban meghal, de nem is ez a tény, hanem inkább halálának körülményei az érdekesek. Ott ugyanis a gyerek Carl öli meg az addig számára egyfajta pótapaként funkcionáló férfit. A tetemet elássák. Később, mikor kiderül, hogy az is bezombul, akit nem haragnak meg, Rick visszatér a helyszínre, kiássa Shanet, és a zombi változatot is kivonja a forgalomból. Egy ütős jelenet, amitől megfosztották a tévézőket...

- A következő ilyen a kormányzó felbukkanásának idejére tehető. A sorozathoz hasonlóan a képregényben is Michonne akad össze vele, és egy külön kis magánháború alakul ki köztük. Csakhogy a színes bőrű nőnek jóval nyomósabb indokai vannak a bosszúra, mint a sorozatban. A kormányzó – aki egyébként sokkalta kegyetlenebb, brutálisabb, naturalisabb karakter – ugyanis megerőszakolja a nőt.

- Megemlíteném még a kiírt, illetve benne hagyott karaktereket. Elsősorban Andrea és Carol megcserélésére gondolok. Előbbi a képregényben Rick jobb kezévé válik (sőt, több is lesz annál), míg Carol már az elején meghal. Ő egyébként a kedvencem a sorozatban. Hihetetlen és hihetetlenül hiteles jellemfejlődésen megy keresztül. Csak remélni tudom, hogy hasonló szerepet szánjanak neki, mint a képregénybeli Andreának.

Kapitány

Arthur C. Clarke: 2001 elveszett világai

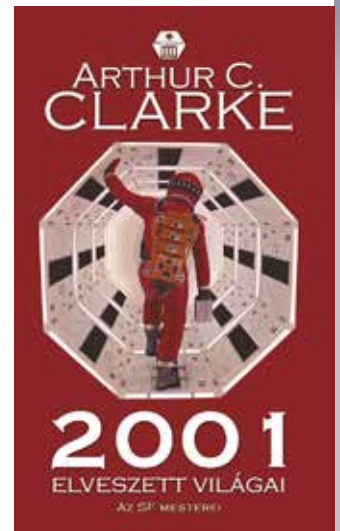
„A 2001-nek templomot kellene emelni, és abban vetíteni megállás nélkül, napi 24 órában” – mondta valamikor a régmúltban John Lennon Arthur C. Clarke és Stanley Kubrick 1968-ban megjelent közös filmjéről, a 2001: Űrodisszeiáról. Én őszintén bevallom, hosszú ideig nem boldogultam a filmmel. Egyszer elkezdtem nézni, de az első negyedórát végigmakogó majomemberek hamar elvették a kedvemet az egésztől. Később viszont elolvastam néhány könyvet a science-fiction írók között klasszikusnak számító Clarke-tól, és ez felkeltette az érdeklődésemet a többi műve iránt is. Először az Űrodisszeia regényt vettem elő, ami így, nyomtatott formában már nagyon tetszett, majd később kezembe akadt a 2001 elveszett világai című kötet is.

A 2001 elveszett világai egy kissé kilóg Clarke Űrodisszeia regényeinek sorából (a sci-fi kedvelők szerencséjére nem csak egy van belőlük). A szerző jelen művében nem egy konkrét történetet dolgoz fel, hanem egyrészt a film készítéséről mesél: megemlíti például, hogy egy nap átugrott Ike Asimovhoz egy kis beszélgetésre, vagy megtudhatjuk, hogy hogyan kritizálta a filmbeli makett-űrhajó kinézetét (aztán egy jó ideig nem ment a díszletesek közelébe), másrészt pedig a végleges verzióból kimaradt novellákat olvashatunk: a kötetben szerepel Az őrszem című novella, amely még 1948-ban készült egy BBC pályázatra, és a kiinduló-

pontot jelentette a filmhez, illetve több olyan írást is olvashatunk, amelyek nem a 2001 eseményeit követik, de külön-külön is kellemes élményt jelentenek az olvasó számára.

Miután végigolvastam a könyvet, ismételten nekiveselkedtem a filmnek is. Ekkor már számomra is teljesen élvezhető volt! Igaz, hogy a forgatás óta már évtizedek teltek el – a film nálam is idősebb négy évvel – de a 2001 még mindig nagyszerű élményt nyújt mind a képernyőn nézve, mind a regény formájában. Az elveszett világokból pedig további érdekes infókra tehetünk szert Clarke univerzumával kapcsolatban. Ajánlom mindenkinek, aki szereti a 2001 (2010, 2061, 3001) Űrodisszeiát.

Köszönjük a Galaktika Magazinnak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

Kapitány

Arthur C. Clarke: Az őrszem

Nemrégiben újra elkezdtem olvasni a science-fiction egyik klasszikusának, Arthur C. Clarke-nek az Űrodisszeia univerzumát, és miután végeztem a sok száz oldalra rúgó regényfolyammal, elkezdtem keresgélni a Mester további műveit. Az antikváriumban sikerült megszerezni az egyik novellagyűjteményes kötetét, mely angolul 1983-ban jelent meg, magyar fordításban pedig a Magyar Könyvklub adta ki 1995-ben, Az őrszem címen.

A keményfedeles kötet összesen kilenc novellát tartalmaz, melyek elé maga Clarke írt rövid bevezetőket. A legelső novella, a Mentőosztag még 1945 márciusában látott napvilágot, míg a gyűjtemény 1982 decemberében került lezárásra. A Mentőosztag megírása óta 70 év telt el, 1982 decembere is már 33 éve elmúlt. Az eltelt évtizedek ellenére mégsem érzik azt az olvasó, hogy Clarke írásai porosak, idejétmúltak lennének, hanem ma, 2015 végén is érdekesek és szórakoztatóak maradtak. Clarke írói zsenijét dicséri, hogy az ember nem fut bele olyan dolgokba, mint a jövő űrhajósai által használt lyukszalagok, logarlécek vagy elektroncsöves számítógépek (legalábbis nekem nem tűnt fel, hogy lennének benne ilyenek).

Engem mindig különös érzés fog el, amikor egy sok éves sci-fi történetet olvasok a tudományos-fantasztikus irodalom valamely

nagy öregétől, majd összevetem az ott leírtakat az űrkutatás mai állásával. Egyrészt látható, hogy mekkora fejlődést ért el az emberiség az első Szeptnyik óta, és ezt elsősorban a földi tudósok és mérnökök tudásának köszönhetjük. Másrészt viszont mégis keserű szájíz marad az olvasóban, mert az is látható, hogy az emberes űrkutatás, amely a sci-fi irodalom középpontjában áll, máig sem nagyon lépett túl a Föld körüli pályán. Az egyetlen Földön kívüli égitest, amelyre ember tette a lábát, a Hold, és az utolsó emberes expedíció 1972. december 11-én (két héttel a születésem előtt) ért Holdat. Azért a remény megvan, hogy még az én életemben láthatjuk, hogy emberek szállnak le megint a Holdra, és talán még a Marsot is elérhetjük valamikor. Clarke hősei már megtették ezt, remélem, hogy a közeljövőben a dollármilliárdokra rúgó katonai kiadások mellett arra is jut majd pénz, hogy az igazi, élő űrhajósok is megkezdhessék az idegen égitestek felfedezését.

Amíg erre várunk, addig is ajánlom Az őrszemet a science-fiction kedvelők számára, érdemes rákeresni valamelyik könyvtárban vagy antikváriumban.

A teljesség kedvéért álljon itt még a kötetben szereplő novellák listája:

- Mentőosztag
- Az őrangyal
- Halálos feszültség
- Az őrszem
- Jupiter-V
- A menekülő
- Napvitorlások
- Találkozás a medúzával
- A távoli Föld dalai

